

Rodica Ojog-Braşoveanu

O bombă pentru Revelion

CAPITOLUL I

Înspăimântaţi, gata s-o rupă la fugă, oamenii încercau să străpungă cu privirea perdeaua de fum. Flăcările muşcau acoperişul înălţând torţe gălbui. Unul din zidurile clădirii se prăbuşise. Căzu apoi şi al doilea. O femeie ţipă scurt. Fumul şi molozul albiseră văzduhul.

— O fi cineva înăuntru? întrebă o voce gâtuită.

Urlete de sirenă înghiţiră răspunsul. Cisterna pompierilor şi două maşini ale miliţiei sosiră în acelaşi timp. După câteva minute Salvarea se ivi de după colţ. Un trecător înalt, cu pălărie tiroleză, se interesă:

— Ce s-a întâmplat?

— A explodat o bombă.

*

Ora 19,00

Catastrofa — ancheta avea s-o stabilească ulterior — debutase cu un apel telefonic. Într-o cabină din apropierea *Cofetăriei Scala*, Andrei Gogan, responsabilul magazinului *Artex*, un bărbat cărunt, cu haine discret elegante, forma a treia oară acelaşi număr. Degetele tremurau în orificiile discului, greşeau mereu, luând-o de la capăt.

Femeia grăsună cu poşetă roşie, care-şi aştepta rândul afară, îl urmărea enervată. Când Gogan introduse fisa a patra oară, începu să bată cu inelul în peretele de sticlă. Ceilalţi răsuceau monedele în palmă, comentând cu umorul de circumstanţă al bucureştenilor:

— Tipul învaţă să numere până la zece.

— Ca să vezi! Ştiam că la seară se fac studii temeinice.

— Hai, tăticule, că ne-apucă Revelionul!

Era seara Anului Nou. Se desluşea limpede în ochii şi mersul trecătorilor un freamăt particular, specific marilor sărbători ce cuprinsese oraşul. Cucoane aferate îşi sărutau reciproc aerul de lângă urechi, bărbaţii îşi luau cu nostalgie rămas bun de la banii doşiţi pentru "una mică, la bodeguţă", investindu-i în obiecte sclipitoare, de a căror inutilitate te putea încredinţa orice glas tăbăcit de trăsău.

Coadă încolăcită în jurul cabinei telefonice începuse să-şi piardă umorul, trecuse treptat la genul de observaţii întâlnite prin staţiile de autobuz.

— Ei fir-ar al dracului de treabă!

— Ce naiba faci acolo, măi tovarăşe? Îţi dictezi memoriile?

Gogan le întoarse spatele, muşcându-şi buzele. Avea o figură cafenie, marcată, cu trăsături încă frumoase. Ochii terni, clipind neliniştiţi, nu spuneau nimic. Alarma însă era pe obrazul aproape searbăd, gura umflată, pofticioasă, cu colţurile ridicate.

Telefonul sună lung şi responsabilul se întrebă dacă n-a greşit iar numărul.

*

În oglinda florentină, se zărea bradul așezat pe consolă. Un brad rotofei, nu prea înalt, scăldat în poleială.

"Seamănă cu un ursuleț", își spusese încântată Corina Manea. "Un ursuleț de argint". Luă de pe scrinul delicat cu picioare arcuite jardiniera cu portocale și o puse alături. Dădeau bine... Orange, argint și ceva mai la dreapta sfeșnicul de cristal, cu o lumânare groasă, violet. Avea s-o aprindă cu zece minute înainte de sosirea musafirilor. Lumânările și sticlele cu băuturi scumpe trebuie totdeauna să pară începute. Demonstrează modul obișnuit de viață al gazdei.

Barul, cu luminile amplificate în pereții de cristal, se prezenta mai mult decât decent. O sticlă de whisky *Four Roses*, aproape plină, o jumătate de *Ballantine's*, coniac, gin, votcă, umplute aproximativ la fel.

Trecu în revistă cărțile de vizită cu crenguțe de brad și globuri în miniatură, care indicau locul fiecăruia. O săptămână întreagă își bătuse capul schimbând aranjamentul musafirilor în zeci de variante. Sub nici o formă cei căsătoriți nu trebuiau să stea alături. În definitiv, se plictiseau suficient acasă, în intimitate, trei sute șaiszeci și patru de zile. Ținuse seama apoi de capacitatea fiecăruia de a amuza. Cinci-șase specimene cărora le ninge și plouă chiar în noaptea Anului Nou, adunate la un loc, sunt în stare să compromită toată petrecerea. Criteriul subiectelor comune de discuție făcuse și el parte din calculele Corinei. Oricâtă falsă amabilitate ar consuma frecvent Raluca, balerina, e totuși peste puterile unui om de artă cât de cât normal să asculte o noapte întreagă felul cum vede economistul Vasiliade problema indicelui global. Iar Vasiliade, fapt constatat cu prilejul altor zaiafeturi, devine foarte risipitor în sugestii economice după două-trei pahare. Dorea să-i priască medicului Panaite piftia? În nici un caz nu trebuia așezat lângă vreun septuagenar amator prin definiție de consultații gratuite. Nevestele soților geloși se cereau încadrate de bărbați care nu prezintă pericol, directorul fondului plastic, între fete tinere și nostime.

Corina Manea se lipi de fereastră spre a realiza efectul de ansamblu. Chipul senzual, cu pomeți înalți, cărnosi și gură mare, frumos desenată radia o bucurie naivă, de copil. Își iubea interiorul, îi plăcea și făcea parte dintre fericitele care nu se plictisesc niciodată să admire unul și același obiect. Mocheta bleumarin puneă minunat în evidență fragilitatea mobilei de culoarea dulce a lămâii, crizantemele galbene, în amforă chinezească, desăvârșeau nota festivă, făceau pereche crizantemelor lui Tonitza, înflorite în ramă grea de bronz.

De lângă fereastră se vedea o parte din dormitor: tapiseria enormă, portocalie, garoafa — una singură — în glastră zveltă de cobalt, șarpele lung din bucăți de catifea multicoloră, ondulându-și spinarea pe patul scund și alunecând ușor pe blana de urs...

Corina suspină înfiorată de mulțumire și își strânse mai tare cordonul halatului de baie. Pielea mată emana încă aburi parfumați. Glasul lui Dean Martin o făcu să se simtă dintr-o dată extrem de fericită. Învârti butonul magnetofonului amplificându-l. Râse rușinată și ridică brațele deasupra capului răsfirându-și părul castaniu. Ochii cu gene groase și dese și buzele pline, întredeschise într-un surâs senzual îi împrumutau o expresie plină de voluptate.

Telefonul sună. Corina traversă încăperea. Își exageră voit mersul de odalică, cu unduiri feline din șolduri. Făcea pași mari spre a-și admira prin despicătura halatului picioarele lungi, flexibile și bronzate. Ridică

receptorul. O schimă de plectiseală i se ivi pe chip.

— A, tu ești Andrei!... Trebuie să fii nebun! Peste o oră îmi pică musafirii și tu mă chemi în Cișmigiu... Ce naiba, nu mai suntem liceeni! Nu văd ce poate fi atât de grav în seara de Revelion... Exagerezi ca de obicei, sunt convinsă... Las-o pe mână.

Și-l imagina strângând receptorul în palma moale, veșnic umedă. Iarnă sau vară, indiferent de anotimp, Gogan transpira vârtos, soldățește. Degetele roșii se acopereau imediat de mângă, deveneau jilave. Își zări în oglindă sânii plini, coapsele rotunde, pielea sidefie și se întrebă cum de suportase mângâierea palmelor de cârnățar.

"N-am pesemne un stomac prea sensibil" gândi, ascultând bolboroseala precipitată a bărbatului de la capătul firului.

Avu senzația că vorbele care-i ajungeau la ureche aduceau cu ele mirosul constant neplăcut, de dantură neîngrijită, atât de familiar în clipele lor de intimitate. Își roti instinctiv privirea prin încăpere. Mobila scumpă, tablourile, covoarele, cutia de bijuterii cu piese remarcabile de pe consolă, fuseseră plătite suportând cu stoicism îmbrățișările lui Gogan.

"Scumpă sau ieftină, rămân totuși o cocotă".

Se scutură de gând. O enervau insistențele bărbatului și știa că va ceda. Trebuia să cedeze. O plectisea ideea să iasă din casă, certitudinea că se întâmplase ceva într-adevăr grav. Gogan nu era un bărbat isteric, avea alte păcate.

— Sper că nu-i vorba de nevastă-ta.

Grămada de șunci cu care-l împărțea pe Gogan îi răsări dinaintea ochilor. Era o femeie bondoacă, cu picioare atinse de elefantiasis și pe care nici măcar nu se ostenea să le mascheze îmbrăcând pantaloni sau fuste lungi, o găscă îndopată în rochițe veșnic strâmte, crăpate la subțiori, de o gelozie penibilă. Îl pândea ceasuri întregi în coasta magazinului, îi urmărea mișcările prin vitrină ori de câte ori intra un exemplar feminin reușit, îl conducea până acasă, de la distanță, cenzurându-i orice gest.

Primi morocănoasă asigurările lui Andrei Gogan și trânti receptorul. Trecu în dormitor, își puse la întâmplare o pereche de pantaloni, scurta de antilopă îmblănită, peruca.

Lăsă în casă două aplice aprinse. Nu-i plăcea să se întoarcă pe întuneric.

*

Andrei Gogan agăță receptorul și ieși din cabină ștergându-și fața de sudoare. Cei care-și așteptau rândul îl interpelară diversificat în funcție de temperament și dispoziție.

— Mai ai frați pe-acasă, tăticu? Toți or fi așa cuvântăreți?

Gogan le zvârli o căutătură urâtă și se îndepărtă.

*

Ora 19,30

Îl simți prinzându-i brațul pe neașteptate. Corina își reprimă tresărirea și continuă să meargă mecanic înainte. Aleea întunecată și umedă era pustie, bustul Maicii Smara părea o fantomă.

Andrei Gogan scruta neliniștit împrejurimile, se răsucea brusc la fiecare opt-zece pași.

— Nu-i nici dracu' la ora asta! scrâșni Corina. Oamenii normali se pregătesc pentru Revelion. Pesemne ai devenit romantic.

— Ești cretină!

— Ești drăguț, ca de obicei.

— Lasă tâmpeniile, situația e extrem de gravă. Ar fi trebuit să mă cunoști până acum. Nu te-am deranjat niciodată pentru fleacuri.

O știa. Se simțea însă prea enervată. Și el era nervos. Îi simțea mâna tremurând. Respiră adânc și întreabă:

— Ce s-a întâmplat? Te-a mirosit Filofteia sau Marghioala, mă rog, cum o cheamă pe nevastă-ta?

— Concentrează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Ți-am spus la telefon că nu de ea e vorba.

— Atunci?

Responsabilul privi din nou în jur. Băncile goale și umede luceau sub lumina săracă a felinarelor. Printre sălcii, se zăreau ghirlandele de becuri colorate de la *Monte Carlo*.

"Am uitat să montez lumânările electrice!" își aminti Corina Manea. "Ar mai fi timp, nu cred să sosească nimeni înainte de nouă și jumătate".

— Florea știe! suflă Gogan.

— Cine-i Florea?

— Extraordinar! De cel puțin o sută de ori am discutat despre el.

— Ar trebui să te bucore. Nu mi-a stârnit interesul.

— Evident, stă numai pe leafă. Abia-și stăpânea iritarea: supraveghe-torul.

— Ce vrea?

— Asta mă întreb și eu. A prins mișcarea și în loc să mă fiarbă până scot purcoiul de mii, imbecilul a trimis un denunț la procuratură. Sunt informat precis.

— Care mișcare?

Andrei Gogan îi abandona brusc brațul și se opri. Era palid, ochii îi scăpărau.

— Îți bați joc de mine? întreabă cu furie nestăpânită. Auzi, care mișcare?! Îți închipui că primesc un salariu de douăzeci de mii de lei pe lună ca să șterg porțelanurile de praf?

Corina îl cercetă curioasă.

— Atâta ciupești? Mie mi-ai dat să înțeleg că mult mai puțin.

— Când, femeie?! Când nu ți-am satisfăcut orice capriciu, indiferent de preț? Nu ți-a lipsit nimic, nimic n-a fost prea scump pentru tine. Oftă: După Anul Nou, îmi pică controlul economic.

— N-ai decât să pui banii la loc.

Andrei Gogan începu să râdă. Un râs din gât, cu fălcile încleștate, care o sperie.

— Ori ești iremediabil dobitoacă, ori beată. Să pun la loc jumătate de milion! Doamne sfinte! Te-ai întrebat așa, din curiozitate, numai brățara cu safire cât m-a costat? Mobila, tablourile, argintăria, toate cârpele de pe tine? Cea mai modestă vizită a ta la *Consignația* îmi ajustează portmoneul cu două-trei mii.

— Nu fă eforturi să mă convingi, am observat de mult că ești moji.

— Puțin îmi pasă.

— Și asta am observat. În fond, poate ai dreptate, te iubesc prea mult ca să nu trec cu vederea orice-ai face.

— Banii mei îi iubești! Lasă fițele de mironosiță, nu m-am născut ieri-

alaltăieri.

— Oricum, ai lipsit șapte ani de-acasă.

Responsabilul își păstra greu calmul. Rosti întunecat:

— Slăbește-mă, fetițo! Nu gust genul acesta de spirite în general, iar acum, și mai puțin. Într-o săptămână, s-ar putea să *locuim* după gratii.

— *Să locuim*. Bine spus. Așa e, pe cel drag îl însoțești și în fața plutonului de execuție.

— Mă enervezi, Corina.

— Mă plictisești, Andrei.

Lăsară un tânăr încărcat cu pachete să se îndepărteze. Purta o canadiană lucioasă, ca de tablă. Corina observă amănuntul mecanic. Începea să se simtă îngrijorată.

— Îmi făceam iluzii că lacunele din educație sunt compensate de o oarecare abilitate. Cum naiba i-ai lăsat să te prindă?

— Încă nu m-au prins.

— Dacă am înțeles bine, peste trei zile îți fac inventarul.

— N-or sa aibă ce inventaria.

Gogan îi prinse din nou brațul. Vorbea precipitat, febril, prea aproape de urechea ei.

— Fii liniștit, spuse femeia, nu te aude nimeni.

— M-am gândit mult. Am o singură soluție... Una singură. S-arunc magazinul în aer.

— Poftim?

— Voi provoca o explozie.

Corina Manea începu să râdă.

— Nu te mai recunosc, Andrei. Dai semne de evidentă inteligență.

— Iar începi?

— Ascultă, ce-ar fi să mărești puțin doza de trotil sau ce naiba se folosește și să distrugi tot cartierul? Șansele de a te caza într-un ospiciu ar spori considerabil.

Andrei Gogan își scutură capul enervat de întrerupere. Vru s-o tragă pe aleea scriitorilor, apoi se răzgândi.

— Nu pot împiedica altfel efectuarea inventarului.

Femeia se opri în mijlocul drumului.

— Hm, puteam paria că printre altele ești total lipsit de umor. Bancul e excelent, merita deranjul.

— Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu! scrâșni responsabilul zgâlțâindu-i umerii. Uită-te la mine, am eu aerul că mă țin de farse?

— Atunci ești nebun! Nebun de legat, suflă sufocată. Te-ai gândit la pagube? Sunt milioane de lei acolo... porțelanuri, orfevrerie chinezească, cristaluri, toate drăciile alea de import...

*

Artex, magazinul de artă, se străduia să nu facă concesii gustului îndoielnic. O hotărâre inspirată dusese la restaurarea unei clădiri rococo vechi, năpăstuită de-a lungul anilor de o altă hotărâre mai puțin inspirată care o transformase în depozit de vinuri.

Elementele decorative interioare și exterioare, flori, panglici și frunze își recăpătaseră culoarea ușor patinată, cenușiul strident întâlnit în toate WC-urile publice fusese alungat de galbenul catifelat al trandafirilor *Gloire de Dijon*. În locul tuburilor de neon, se iviseră vechile lustre complicate din

bronz, mocheta de vinilin pierise, lăsând la vedere dale lungi de piatră.

Exponatele, aranjate în vitrină de o mână inspirată, câștigau enorm prin rafinamentul împerecherilor, spațiul de respirație și o lumină discretă, camuflată, cu reverberații aurii. *Artex* impunea prin decor, valoarea obiectelor și personal. Fuseseră angajate fete tinere, posedând două limbi străine și dispuse să facă reclamă dentistului și un supraveghetor avizat și prezentabil. Doar la numirea responsabilului funcționase practica vorbei bune. Andrei Gogan, de profesiune inginer agronom, avea în materie de comerț cunoștințe foarte sumare, dar în schimb un excelent număr de telefon.

Produsele meșterilor în cristal de Mediaș făceau casă bună cu iscusința celor chinezi, oglinzile florentine și venețiene reflectau porțelanurile Rosenthal, vasele de Bohemia, cobalturi, servicii de cafea japoneze, statuete de fildeș și argint, păsări din alabastru și jad, casete încrustate cu peruzele, agate, ochi de tigru. Prețurile erau, firește, pe măsura lucrăturii și a bunului gust.

Ionel Florea înregistra surâzând reacția vizitatorilor. Avea — constatase de la înființarea magazinului — clienți și în special vizitatori, oameni cu venituri modeste, dar iubitori de frumos care pășeau cu pioșenie ca într-un muzeu. Privirea-i fu atrasă de doi ochi capabili să perforeze geamul vitrinei.

"A, doamna Gogan! M-aș fi mirat să nu apară!"

Femeia se ascundea fără șanse în spatele unui stâlp, zvârlind căutături de fiară rănită. Responsabilul nu se zărea.

*

— Știu mai bine decât tine ce am în magazin, rânji Andrei Gogan. Asta-i situația.

Corina Manea îl privi lung. Întrebă neașteptat de tare:

— Câți trebuie să crape cu ocazia asta? Supraveghetorul și mai cine?

— Nu sunt criminal, fetiço.

— Numai ticălos.

— Ți-aș sugera să te controlezi, nervii mei au o limită. Explozia se va produce după ora închiderii. Și vorbește, te rog, mai încet.

Femeia își relua mersul mașinal. Gogan începea s-o înspăimânte. Un om gata să se arunce în gol. Nu mai avea ce pierde și în consecință nimic nu l-ar fi putut opri acum. Era în stare de orice crimă abjectă sau doar aberantă.

"Ce puțin îl cunosc!" își spuse înfiorată.

Săptămâna trecută încă îl speriau cicălele neveste-si, schimba trei autobuze ca să ajungă la Corina evitând filajul conjugal. În doi ani nu petrecuseră o singură sâmbătă sau duminică împreună, își cronometrau cu rigurozitate întâlnirile. Toate, de teama Lucreției.

Deși agasată, acceptase situația. Gogan era un amant comod, generos, fără pretenții. Genul care nu te întrebă de ce azi noapte la ora unu nu te-a găsit acasă. După ceilalți, o adevărată vacanță.

— Ce părere ai?

Femeia respiră adânc. Se desprinse de brațul lui și lăsă mâinile să-i atârne.

— Hotărât, ești nebun. Spune-mi că a fost o glumă!

— O glumă, firește, rânji Gogan. Hai să-ți mai spun una! Îmi pare rău, fetiço, dar n-am încotro. În toată aiureala asta ai să mă ajuți tu!

Corina Manea întoarse brusc capul.

— Eu?!

— Tu, draga mea. Trebuie să plasăm bomba în magazin. Să fiu mai clar: vei plasa bomba în lipsa mea.

— Asta-i tot?

— Nu emit niciodată pretenții nesăbuite.

— Ia te uită! Trăgeam nădejdea c-o să-mi propui cel puțin un asasinat.

Responsabilul scoase cu precauție evidentă un casetofon din servietă.

Corina Manea făcu instinctiv un pas înapoi.

— Bomba atomică?

— Una obișnuită, cu explozie întârziată. Uite cum o să procedăm. Mă întorc la unitate și după zece minute plec din nou, sub pretextul unei dureri cumplite de măsele. Chestia se poate verifica ulterior, o să trec realmente pe la policlinică. Acesta-i momentul în care intri tu în acțiune.

— Abia aștept.

— Cred. Ai înțeles, firește, că navigăm sub același pavilion. Ghinionul tău! Nu mă mai întrerupe, te rog... Sosești deci în lipsa mea și cumperi un vas cât mai mare... Ai bani la tine? Nu, mi-am închipuit... În plicul acesta sunt trei mii de lei. După ce ți-l împachetează, o rogi pe vânzătoare să ți-l păstreze împreună cu casetofonul până găsești un taxi. Nimic mai normal în seara de Revelion. Complicat?

— Jignitor de simplu.

Andrei Gogan aprinse nervos două țigări. Îi întinse una, trase avid câteva fumuri și o luă de umeri.

— Oamenii mei nu te cunosc. Nimeni nu ne-a văzut vreodată împreună. Încercă să râdă: Tot ne-a servit la ceva poliția Lucreției. Cu altă nevastă n-am fi fost atât de prudenți... Văd că ți-ai pus perucă. Perfect! Nu te-ai fardat. Și mai bine! În mod obișnuit, folosești cel puțin un kilogram de *Max Factor* pe zi.

— Ce vești reconfortante îmi dai!

— În consecință, e practic imposibil ca ulterior să te repereze cineva.

Femeia pășea mărunț, punând cu atenție picioarele unul în fața celuilalt. O făcea concentrată, ca și cum operația în sine ar fi prezentat o importanță nebănuită. Gogan își pierdu răbdarea.

— Ei, ce zici?

— Împușcă-te!

— Corina!

— Sau aruncă-te de la etaj! În viața mea n-am auzit ceva mai aberant.

Glasul răsunase sec, metalic. Femeia continuă netulburată:

— Nu știu ce-ți închipui tu despre mine, dar nu sunt o nemernică. Am un pachet de cusururi și fără asta. Nu m-am recăsătorit pentru că e mai rentabil genul meu de viață, n-am făcut copii pentru că sunt egoistă, da, egoistă până la extrem, sunt îngrozitor de superficială, indiferentă, sclava cârpelor și a bijuteriilor, și, ca să te citez, a produselor *Max Factor*. N-am vicii criminale, dar nici virtuți, n-am făcut rău, dar nici bine, într-un cuvânt sunt o japiță oarecare cum întâlnești cu miile pe alte meleaguri.

— Ai isprăvit?

— Nu. Bate la alte uși, Andrei! N-am să accept niciodată, auzi?

Niciodată!

— Ascultă, fata mea, dacă te legeni cumva în nădejdea că eu îmi rup gâtul, iar tu o să-ți continui fără dureri de cap micile partide de picioare în aer, e momentul să te dezmeticești! În cel mai bun caz, rămâi cu coliba

goală. Zidurile și telefonul pe parchet. Insist, în cea mai bună situație.

— Șantaj?

— Pe ce lume trăiești, femeie!? Cum îți imaginezi că o să-ți lase acareturile după ce se va afla proveniența banilor? Îți umflă tot! Și repet, asta în cel mai bun caz.

— Care ar fi cel mai rău?

— Pușcăria, iubito! Complicitate la delapidare sau în ultimă analiză, furt din avutul obștesc.

— Nu mi-am însușit un singur fir de ață și nu eu te-am împins să furi.

— Dar știai că o fac. Dacă erai Sfânta Vineri cea bună, despre care îmi povesteai, aveai sacra datorie cetățenească să mă denunți.

— De ce eu și nu Lucreția?

— Ea mi-e nevastă, iar legea o scutește de distracția asta.

Corina Manea își cuprinse obrazii în palme.

— Ce situație cumplită, Dumnezeuule!

— Vrei să-ți mai spun ceva? S-ar putea ca în ceea ce te privește, lucrurile să ia o întorsătură mult mai dezagreabilă. Țștia condamnă parazitismul.

— Muncesc!

— Hai să fim serioși! Semnezi vreo condică? Ești salariată? Muncești, dacă ceea ce faci tu se cheamă muncă pe cont propriu, în ultimele șase luni ai semnat un singur contract și acela pentru decorarea Aprozarului din Fetești. Doi morcovi care duelează artistic de dragul unei roșii în șorțuleț de dantelă.

— Nu fi mârlan.

Responsabilul o prinse de umeri.

— Ești prea seducătoare, Corina, ca orice complet de judecată să nu conchidă că mi-ai sucit deliberat mințile știind ce mărfuri am în magazin.

— Până la urmă ajungi și victimă. Spune-mi, te rog, am aerul de imbecilă?

— Nu! De femeie fatală. Urlă prin toți porii tăi. Statul încurajează căsătoria, iar tu te distrezi făcând-o praf. Patru soți și-au părăsit nevestele și copiii de dragul fundului tău.

— Hm! Numai pe tine n-am reușit să te despart de Filofteia sau cum o cheamă.

— Nadăjduiești, urmă responsabilul, că asemenea antecedente vor fi ignorate? Că-ți vor ovaționa modul de viață?

Tăcu. Femeia înțelese că într-un eventual proces, Gogan nu va șovăi s-o tragă după el, în aceeași barcă. O barcă pe cale să se scufunde. Privea întunericul ud, inventariind consecințele. Responsabilul adăugă mios:

— Să nu crezi că vreau să-ți forțez mâna. După ce scăpăm de dandanaua asta și dacă te mai interesez îndeajuns, bineînțeles, putem pleca în străinătate. Eu oricum o s-o fac. Am bani în Elveția.

Corina Manea oftă obosită.

— Lasă! Nu te cred și nici... În sfârșit. Ce trebuie să fac?

Andrei Gogan îi luă mâna și i-o duse la buze. Îi sărută apoi ușor tâmpla.

— Peste zece minute te îndrepti spre magazin. Știi cum trebuie să procedezi. După ce ieși, intri în cofetăria de vizavi. Vei supraveghea dacă totul decurge normal. N-ai mult de așteptat, la opt și jumătate se închide. La nouă fără un sfert, ne întâlnim din nou aici.

— Putem comunica la telefon... Am invitați.

— Nimeni nu sosește înainte de zece, zece și jumătate. Am un cadou

pentru tine. Piatra e... În fine, vreau să fie o surpriză.

— Bine, spuse Corina înainte de a se despărți.

Gogan meșteri ceva în spatele casetofonului.

— Din clipa asta, ceasul a început să meargă. Ai grijă! Poate vrei să te distrezi și-i dai drumul! Cum apeși pe start, se declanșează explozia.

Femeia ridică din umeri.

— Îmi și arde de distracție.

*

Ora 20,00

— E un cadou, presupun, zâmbi profesional Ionel Florea.

Cumpărătorul întinse bonul ursuz, mormăind ceva de circumstanță.

Luă pachetul ambalat artistic în hârtie festivă roșie, imprimată cu crenguțe de brad.

— Mulțumim și la mulți ani! Îi ură supraveghetorul.

Lica, vânzătoarea de la raionul „chinezării”, îi strecură o căutătură ironică. „Face și ăsta pe nebunul!... Ar fi trebuit să ne dea drumul mai devreme azi”. Întâlni privirea lui Florea și-i zâmbi luminos. Era un manechin splendid, o păpușă cu ochii mari și un surâs de o falsitate cutremurătoare, într-un cuvânt o vânzătoare model.

Se întoarse spre clientă. „Proasta asta grasă nu se hotărăște deloc!”

Înșirase nouă cloisonneuri ca pe niște soldați de plumb și se repezea când într-o parte, când în alta, pentru a surprinde efectul. O ținea așa de aproape un ceas.

— Dumneavoastră ce mă sfătuiți? Care v-ar place mai mult?

Lica își înghiți cuvintele: „Nici unul! Lasă-mă dracului în pace, bivoliță pisăloagă”. Surâse fermecător:

— Toate sunt frumoase, doamnă. Eu l-aș lua pe ăsta și puse la întâmplare degetul.

În magazin intrară trei bătrâni, apoi o pereche de tineri. Lica suspină privindu-și ceasul: „Nu le-a ajuns tot anul! Acum i-a găsit”.

Îi servea Ionel Florea sincer prevenitor, vioi, bine dispus, de parcă afară ar fi fost mai, iar păsărelele ciripeau.

O femeie agățată ostentativ sentimental și posesiv de brațul unui aviator dădea semne că-și strivise cel puțin un deget în *Larousse*. Vorbea tare, cu competență, preciza dintr-o singură privire stilul și maniera, arunca verdicte.

— Epatant galeu! Nu ți se pare, Alex?

O făcea pentru galerie. Florea zâmbi discret. Fabrica vestitului Emile Gallé încetase să funcționeze de decenii.

„Hm, snobismul noii burghezii!”

Nu știa că printr-un joc al întâmplării, destinele lor aveau să se împletească câteva ore mai târziu.

Casierița, proaspăt coafată, își bătuă piciorul plimbând nervoasă pixul de-a lungul unor coloane de cifre. După unghiile verzi, Lica ghici culoarea rochiei pe care avea s-o îmbrace diseară.

Ușa depozitului se deschise și apăru Gogan, cu paltonul pe umeri.

Părea mohorât, mai mohorât ca de obicei. Îi făcu semn lui Florea.

Supraveghetorul abandonează clienții cerându-le scuze și se apropie.

— Mi-e al dracului de rău! spuse încet Andrei Gogan.

Florea îl cercetă alarmat.

— Inima?

— Nu, o măsea. Îmi vâjâie capul de durere... Ascultă-mă, eu o să mă reped până la policlinică.

Lica trăgea cu urechea afișând un aer serafic.

„Dumnezeu nu bate cu parul! Își zise, recăpătându-și brusc buna dispoziție. În sfârșit, o veste bună.”

— Fiți fără grijă, îl asigură supraveghetorul.

— Dacă întârzii, încuie dumneata și ia cheia. Fii atent doar să nu faci zăpăcitele astea vreun pocinog.

Ionel Florea se dădu instinctiv un pas înapoi. Avea un chip drăguț, expresia francă, deschisă.

— Nu iau cheia, șefu'. Dumneavoastră țineți gestiunea.

— Am toată încrederea.

— Nu, șefu', n-o iau! În noaptea asta, am alte griji pe cap. Surâse: Mă logodesc.

— Bravo, felicitările mele.

— Mulțumesc.

Andrei Gogan își apăsă falca cu degetele. Părea sfâșiat de durere.

— Mă rog! Atunci încuie, fetele sunt martore, și aruncă cheia în orificiul pentru scrisori. Mai am una acasă... Dar poate mă întorc.

— M-aș bucura.

— Cred. În fond, ești un om drăguț, care ține la mine. Îl privi țintă: Nu-i așa că ții la mine?

„Știe că știu” își zise Ionel Florea. Răspunse în doi peri:

— Aveți nevoie de asigurări?

— Nu. Sunt încredințat.

Deschise ușa, ezită câteva secunde în prag și ieși. Clienta vânzătoarei model încă nu ostenise. O dirija cu pântecul rezemat de teighea.

— Nu acela, domnișoară... celălalt violet... Acolo în spate, exact...

Corina Manea dădu întâi o raită prin magazin, apoi se opri la raionul Licăi. Oscilă de circumstanță între două amfore chinezești și se hotărî pentru cea mai pântecoasă, de vreo șaizeci de centimetri.

— Cât costă?

— Numai două mii opt sute, spuse fata cu aerul că vinde în pagubă.

— Îl iau, zâmbi Corina. Aveți grijă, vă rog, cum îl împachetați, stau cam departe.

— Desigur, desigur.

Când se întoarse de la casă, îi strecură odată cu bonul douăzeci și cinci de lei. Surâdea mereu, fermecător.

— Ce ochi frumoși aveți!

„Asta-i putoare mare! Mă taie! Pesemne vrea ceva”, reflectă vânzătoarea. Își dezveli dantura în întregime.

— Mulțumesc. Dumneavoastră sunteți desăvârșită.

— V-aș ruga să-mi faceți un serviciu, continuă degajată Corina. N-aș putea lăsa aici vasul și casetofonul? Câteva minute doar, până găsesc un taxi. E o nebunie în oraș, ca niciodată, chiar dacă e Revelion!

— Desigur, cu plăcere. Numai că ar trebui îndeplinită o mică formalitate. Discutați cu supraveghetorul. Florea, doamna vrea să te roage ceva!

Chipul tânărului se destinse într-un zâmbet, care însemna mai mult

decât cel obișnuit, profesional. Casierița își săltă capul și clipi spre Lica. Apoi, evaluează expert, dintr-o singură privire, hainele Corinei: atâta scurta de antilopă, atâta ghețele, poșeta... „Cinci mii patru sute... Fără inel, bineînțeles. Dacă perla-i veritabilă, e o avere...”

— Oricând la dispoziția dumneavoastră, spuse Ionel Florea înclinându-se ușor. Un singur lucru, vă rog, aveți grijă să nu întârziați. Peste douăzeci de minute închidem.

Corina Manea mulțumi cu un zâmbet și părăsi magazinul.

*

— Gata! spuse medicul.

Trecu la chiuvetă și începu să-și spele mâinile. Andrei Gogan se ridică de pe scaun, pipăindu-și falca.

— V-am pus un pansament, vorbi dentistul prin oglindă, fără să se întoarcă. Să sperăm că n-o să vă supere... Gargară cu mușetel călduț de două-trei ori pe zi și evitați să mâncați pe partea asta. În caz de forță majoră, vă duceți la Camera de gardă, la Colțea... O clipă!

Deșurubă capacul stiloului și deschise registrul.

— Cum va numiți, vârsta, domiciliul.

Le completează în picioare, citeț, cu cerneală roșie. Andrei Gogan se interesă:

— Aveți un ceas?

— Da. E opt și jumătate.

— Mulțumesc. Vă urez un An Nou fericit!

*

Ora 20,30

Corina Manea își ridică instinctiv manșeta de blană. Uitase să-și ia ceasornicul. Se uită la mâna fetei care făcea nota la o masă alăturată.

Luă încă o linguriță de înghețată. Înghițea greu. I se părea searbădă, frișca acră. La magazinul lui Gogan, luminile începură să se stingă.

*

Lica se bâțâia pe tocuri nerăbdătoare. Șalul lung îi atârna de-o parte și de alta a șubei, până la genunchi.

— Haideți odată, oameni buni! Ce dracu, stăm aici după toate căscatele?!

Vânzătoarea de la raionul de oglinzi, o fărâma de femeie, numai pistru, aștepta inertă privind în gol.

— Unde faci Revelionul? Întrebă casierița.

Fata nu-i răspunse. Lica o privi ascuțit.

— Doarme pe ea.

— Veșnic doarme, râse Florea.

Casierița o scutură de umăr.

— Alo, scumpa! Unde petreci Revelionul?

— Acasă, spuse fata încheindu-și nasturii paltonului cenușiu... Abia aștept să mă culc. Poate o să mă uit o oră-două la televizor.

— Vine și individul?

— A, nu... Vorbește mult, mă obosește.

— De ce nu-i faci vânt?

— Altul ar fi poate și mai rău.

Florea îmbracă încet canadiana măslinie, cu ochii agățați de vitrină. Casierița îl pisa aranjându-și mereu zuluful.

— Nu mai vine! Ascultați-mă pe mine, aici ne prinde Anul Nou.

Tânărul stinse încă o lumină, își puse sacul de sport și pachetele pe tejghea.

— I s-o fi întâmplat ceva, spuse Lica. Nu lași așa de izbeliște un casetofon și un vas de trei mii.

Casierița ridică din umeri.

— E plină de bani, se vedea cât de colo.

— Faceți ce vreți, eu am plecat, spuse hotărâtă Lica.

Ionel Florea scrută încă o dată strada.

— Mda..., mormăi scărpinându-și barba. Plecăm. Pe undeva, s-a nimerit bine. Tot n-aveam muzică.

*

Ora 20,35

— Mai serviți ceva?

Corina Manea tresări. Ridică ochii. Femeia între două vârste, înaltă și uscățivă care-i trântise în față înghețata, o măsura cu o expresie imposibil de confundat. „Cară-te odată! Suntem și noi oameni!” Își prinsese gulerașul de dantelă al uniformei cu o broșă ieftină, părul într-o spelcă de plastic.

Corina încercă să zâmbească.

— Mersi, vreau să plătesc.

Peste drum, la *Artex*, supraveghetorul închidea ușa. Corina îl văzu luându-și rămas bun de la fete. Părea vesel și gesticula larg, atât cât îi permiteau sacul sport și pachetele. Mai zăbovi câteva clipe privind în lungul străzii, apoi se îndreptă grăbit spre bulevard.

Corina Manea încremeni. Supraveghetorul luase cu el casetofonul. Îl ținea lipit de picior, ferindu-l de sacoșele trecătorilor. Simți că se scufundă brusc în beznă. Sări de pe scaun și părăsi alergând cofetăria. Puțin îi păsa de privirile consumatorilor, îi era peste puțință să se stăpânească. Toată ființa i se concentrase asupra unui singur gând. Casetofonul trebuia recuperat.

Corina încercă să treacă pe roșu. Mașinile se încrucișau săgeți în jurul ei, un troleibuz frână brusc, evitând-o în ultima secundă. Nu auzi înjurăturile șoferului. Rămăsese prizonieră în mijlocul străzii. Silueta supraveghetorului apărea și dispărea, înghițită de marea de oameni.

O eliberă stopul. Începu să alerge disperată, ciocnindu-se de trecători, împiedicându-se de grupurile înghesuite în fața vitrinelor. Peruca îi alunecase pe-o ureche, simți că-și pierde fularul.

Cineva o strigă, dar Corina nu-i dădu atenție. Gonea cu ochii agățați de canadiana măslinie. Încă puțin... Îl văzu ridicând mâna. Un taximetru opri la marginea trotuarului și supraveghetorul urcă.

— Florea! urlă Corina Manea, stai! Așteaptă!

Câțiva trecători se opriă — nici măcar efervescenta Revelionului nu reușea să alunge interesul bucureștenilor pentru senzațional — comentând:

— Încă unul scăpat de sub papuc.

— Și mâine e o zi...

Supraveghetorul n-o auzi. Trânti încântat portiera și taxiul demară.

*

Era lac de sudoare, buzele îi tremurau, scruta înnebunită aleea. Andrei Gogan se ivi brusc din umbra unui chioșc romantic, cu acoperiș țuguat, unde vara se vindeau napolitane pentru adulți și țigări pentru liceeni. Privi atent în jur. Înțelese în aceeași clipă inutilitatea oricăror precauții, și un tanc s-ar fi putut camufla acum în Cișmigiu, fără riscul de a fi reperat. Se apropie pe nesimțite de Corina și îi prinse brațul.

— Cum a fost?

— Ucigașule!

— Corina!

Expresia răvășită a fetei îl sperie.

— Ce s-a întâmplat, vorbește!

— O nenorocire. Ascultă! Trebuie să-l găsim imediat! Hai!

— Unde, nebuno?

— La Florea! izbucni exasperată. A luat casetofonul cu el.

Începu să plângă, înfigându-și degetele în păr, sub perucă. Andrei Gogan o privi iute. Își stăpâni greu enervarea.

— Nu-ți pierde firea și vorbește clar. De ce a luat Florea casetofonul?

— De unde dracu vrei să știi?! țipă fata. L-a luat și gata! M-a așteptat până la nouă fără douăzeci și cinci și pe urmă a plecat cu aparatul. Am fugit după el. N-am reușit să-l opresc. A urcat într-un taxi...

Gogan îi abandonează brațul și respiră adânc.

— Imbecilul! Mi-a dat totul peste cap. Trebuie născocit altceva...

— Ce?

— O spargere... Nu-i grozav, dar nu vād cum s-o scot la vopsea.

Corinei nu-i venea să-și creadă urechilor, îl măsura înmărmurită.

— N-ai înțeles! Florea a luat bomba cu el.

— Din păcate. Vorbește, te rog, încet. Al doilea rând de chei îl am acasă... Acolo, altă isterică...

— Extraordinar! izbucni exasperată femeia. Dacă probează casetofonul, s-a isprăvit.

— Și?

— Hai la el!

Îl zgâlțâi cu putere. Andrei Gogan se desprinsese sâcâit.

— Ți-ai pierdut mințile?! Imaginează-ți ce cap ar face când s-ar trezi cu mine la ușă, cerându-i aparatul. De unde știi povestea, ce-mi veni să umblu după obiectele clienților tam-nisam în noaptea de Anul Nou și așa mai departe! Hai să fim serioși! De altfel, habar n-am unde petrece Revelionul.

Corina întoarse fața plină de lacrimi.

— Poți afla.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scrâșni Gogan, vorbește mai încet. Am, vorba lui, altele pe cap. Toată combinația s-a dus de râpă.

— Asta te preocupă acum?! Un om poate să moară în orice clipă.

— Un nemernic.

— Indiferent. E înconjurat de prieteni, de familie... Se întâmplă o catastrofă, nu pricepi? Se opri brusc și i se agăță de reverele paltonului: Trebuie să faci ceva!

Responsabilul se uită cu furie la fața umflată de plâns. Convulsiile îi descopereau dinții până la gingie. Ar fi cârpit-o cu voluptate.

- Lasă-mă! scrâșni.
- Trebuie! E o crimă!
- N-am nici o compasiune pentru turnători. Canalia își merită soarta.
- Fiară!

Își bălăngănea capul într-o parte și alta. Gogan își încleștă pumnii în fundul buzunarelor. Glasul îi tremura de iritare.

- Controlează-te, Corina!
- Să mă controlez...
- Și nu țipa! Te-am rugat de zece ori.
- Puțin îmi pasă dacă aude cineva! Trimiți deliberat la moarte sigură zeci de oameni!

Andrei Gogan ridică din umeri.

- Nu-i obligatoriu. Moare cui i-e scris.

Corina își șterse obrazii plini de lacrimi. Vorbea greu, printre suspine.

— Ești un monstru! Am acceptat să te ajut, socotind că e prea dur să condamni pe cineva la gratii, pentru câteva mii de lei.

- Sute de mii.
- Nu mă întrerupe.

Responsabilul ignoră intervenția:

— Te-ai hotărât să mergi pe mâna mea din alte considerente. Ții prea mult la confortul tău, la lemnele din apartament, la cazierul virgin ca să înfrunți riscurile unui proces. Ai fost gata să arunci în aer un imobil-muzeu și marfă în valoare de câteva milioane, așa că nu-mi fă, te rog, pe fecioara moralistă.

- Obiecte, nu oameni!
- Ce să-ți povestesc! Oricum valorează mai mult.
- Cum poți fi atât de cinic?
- Eu cinic și tu, iremediabil, idioată.

Gesticula exasperat, incapabil să se mai cenzureze.

— Ce să le povestesc, nenorocito! Că am vârat o bombă într-un casetofon și acum m-au apucat remușcările?

- Inventează altceva.
- Ce? Că m-am dilit și fac bancuri cu miliția? Că m-a apucat un dor sfâșietor de Florea și nu pot face Revelionul fără el?

Corina Manea oftă sleită.

- Dacă nu găsești nimic mai bun, ai să le spui adevărul.

— Niciodată, auzi? Niciodată! N-au decât să crape! Zece, douăzeci, o mie! Nu-mi pasă!

Corina făcu un pas înapoi, înspăimântată.

- Ce ticălos monumental ești tu, Andrei!

— Dacă-ți număr cinci mii de lei acum, să vezi cum devin iar iepurașul tău.

Femeia respira greu. Prin haina deschisă i se vedea grumazul umflat, mișcarea ritmică a sânilor. Își mușcă buzele și rosti încet:

- De astă dată te înșeli. Ai să vezi.
- Se răsuci brusc. Gogan o ajunse din urmă.

- Ce vrei să faci?
- Mă duc la miliție.
- Corina!
- Dă-te la o parte sau țip!

Gogan o prinse de umeri și încercă să o tragă spre el.

- Corina, fii calmă.

- Dă-te la o parte!
- Un singur sunet dacă scoți, un singur pas în plus și te ucid.
- Lasă-mă!
- Nu mai am nimic de pierdut. Vino-ți în fire!
- La o parte!

Femeia i se smulse din brațe și-o luă la fugă. Andrei Gogan se luă după ea.

— Corina, ascultă-mă...

Alerga zăpăcită, fără să țină seama aleilor, căuta o ieșire din grădina asta blestemată. Pașii lui Gogan se apropiau. Își acceleră ritmul urlând:

— Ajutor!!

O creangă neagră de alun o izbi drept în ochi. Se opri descumpănită. În aceeași clipă, simți două mâini uriașe, fierbinți căutându-i gâtul. Se zvârcoli sălbatec sub apăsarea puternică. Tipătul i se opri în furca pieptului.

Auzi un fluierat ascuțit, zgomot precipitat de cizme. Apucă de subțiori trupul moale al femeii și-l trase în spatele unui tufiș, cu spinarea rotunjită, de arici.

Doi milițieni și un paznic sosiră alergând. Lanternele retezau întunericul, răscoleau umbrele. Responsabilul se făcu una cu pământul, ținându-și respirația. Lumina se prelinse la câțiva centimetri de trupul Corinei, trecu nehotărâtă mai departe.

— Spre izvorul lui Eminescu! ordonă un glas gutural.

Zgomotele se îndepărtară. Gogan atinse malul lacului înaintând în patru labe, se tupilă ferind ochiul felinarelor.

CAPITOLUL II

Ora 20,45

Ionel Florea își așeză cu grijă pachetele, puse radiocasetofonul pe spatele banchetei, deasupra unei reviste *Flacăra*. Suflă mulțumit și căută în oglinda retrovizoare ochii femeii de la volan.

— Ce noroc am avut ca v-am găsit.

Șoferița râse. Avea dinți albi, sănătoși, un chip de creolă cu trăsături mari, armonioase. Părul întins și strâns într-un coc pe ceafă scotea bine în evidență figura energică. Părea de vreo patruzeci de ani, capabilă și plină de îndrăzneală. Trupul mare, puternic, cu umeri de atlet, accentua impresia de masculinitate. Avea mișcări sigure, multă adresă la volan, o voce plină și hotărâtă.

Ionel Florea își mută privire pe geam, urmărind agitația din oraș. Toți se grăbeau, erau aferați, cărau damigene și magnetofone, pachete și plase în care pantofii de seară ai cucoanelor se înghesuiau lângă cratița cu sarmale sau cozonacul destinat revelioanelor cu participatie.

Șoferița comentă fără să-l privească.

— Acum e tevatură mare. După unșpe jumătate, se liniștește și până pe la cinci, șomez...

— Sunteți în tură de noapte?

— Da.

— Ați avut ghinion, zâmbi Ionel Florea învârtind țigara între degete.

— Fleacuri!... Da, puteți s-o aprindeți, și eu fumez.

Frână brusc și scoase capul pe fereastră apostrofând pe conducătorul

unui turism roșu:

— Rândul viitor o să-ți rup urechile!

Florea cântări gabaritul femeii, brațele mari, puternice și își zise că hotărât, nu face parte dintre cele care se fălesc în pustiu. O privi cu luare-aminte.

— Parcă v-am văzut fotografia în ziar...

Șoferița râse sănătos.

— Am fost balerină.

— Poftim?!

Întrebarea îi scăpase. Femeia continua să se amuze manipulând volanul cu o singură mână.

— După treizeci de ani, am început să mă dezvolt... multilateral, și, firește, nu mai ținea figura.

— Nu-i riscant să lucreți noaptea?

— De ce?

— Există tot soiul de specimene. Huligani, derbedei...

Fruntea femeii se încreți.

— E periculos, într-adevăr. Acum o săptămână șeful mi-a atras atenția că-mi desface contractul dacă se mai întâmplă să mă apăr folosind pumnii... Numai cu palmele am voie.

Ionel Florea tremura de nerăbdare. Fusesse o idee grozavă să se logodească de Revelion. Era de fapt ideea Emiliei. „Original și economic. Nu cheltuim de două ori. Gândește-te ce nostim o să fie când îi anunțăm la douăsprezece noaptea că ne-am logodit. Numai să-ți ții tu gura! Nu vorbi nici la serviciu. Totul e surpriza. Mai dă-mi o dată inelele să le văd.”

Își pipăi reflex buzunarul de la piept. Simți cutiuța pătrată și dintr-o dată îl năpădi un val de fericire. Aproape nu mai putea respira. Își slăbi ușor nodul cravatei sub fular. Era în costumul nou, cafeniu. Tot ideea Emiliei: „De ce să mai treci pe acasă? Și așa ieși târziu. Cămașa ți-o schimbi la noi...”

„O să se bucure grozav când va vedea casetofonul”, își zise mulțumit. Înțepeni brusc. Dumnezeuule, cum putuse uita?!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă șoferița zâmbind. Până acum erați în al nouălea cer.

— Nu știți vreo florărie pe aproape? Trebuie să cumpăr neapărat un buchet de garoafe.

Femeia dădu din cap sceptică. „Flori în ajun de Revelion!”

— Puteți încerca lângă Biserica Armenească. Întorc!

— Dacă sunteți amabilă.

Îi zâmbi recunoscător și femeia se simți înduioșată. „Ce tânăr e!”

Iubea oamenii care știu să se bucure de viață. Ea nu prea avusese prilejul, dar atunci când se ivise totuși, făcuse tumbe. Opri în fața florăriei și Ionel Florea coborî sprinten. Șoferița își aprinse o țigară, ca bărbatii, ferind flacăra cu amândouă palmele. Se uită la ceas. „Dacă prind o cursă în Drumul Taberei, urc până la ai mei să le spun la mulți ani”.

Își imagina ambianța. Bătrânica slăbuță, cu șalul pe umeri, și băiețelul dolofan, doi prieteni buni, așezați în fața televizorului.

— Bunico, trăiesc oameni pe Jupiter?

— Trăiesc. După ce mor acolo se duc. Cred că e o înghesuială strașnică.

„Biata mama! surâse șoferița. Își închipuie că face știință”.

Ionel Florea se întoarce cu un ghiveci de ciclame albe.

— Asta-i tot ce am găsit, spuse necăjit. În fața mea s-a vândut ultima garoafă.

— E pentru logodnica dumneavoastră?

— Cum ați ghicit?

— De treisprezece ani lucrez pe taximetru. Îmi permiteți?

Luă ghiveciul și intră în florărie. Îl puse pe masa vânzătoarei împreună cu o bancnotă de zece lei.

— S-au încurcat pachetele, spuse clipind șiret. Maestrul Florin Piersic v-a rugat să-i rețineți cinci garoafe.

— Într-adevăr...

Luă bacșișul cu dezinvoltură și-i „bricolă” un buchet artistic.

Ionel Florea, rezemat de mașină, clipi nedumerit.

— Mie mi-a spus că s-au terminat.

— Sunteți îngrozitor de tânăr.

Supraveghetorul privi garoafele cu bucurie copilărească. Rosti emoționat.

— Mulțumesc. Cât vă datorez?

— Nimic. Să mergem.

*

Ora 20,55

După ce ieșise din strada Sfântul Constantin, încetase să mai privească în spate. Pe Plevnei era liniște. Întâlni două grupuri în haine de seară încercându-și de zor mașinile. Damigene, pachete, platouri enorme acoperite cu hârtie albă. Erau veseli, vorbeau tare, râdeau. Femeile împopoțonate, sclipind la toate încheieturile, își țineau de poale rochiile lungi, ferindu-le de noroi. Purtau pantofi eleganți, cu tocuri înalte, care peste câteva ceasuri aveau să se bălăngăne sub masă, pe vârful picioarelor.

Gogan grăbi pasul, ferindu-și instinctiv fața.

„Va să zică n-am izbutit nimic. Am ucis, imbecilul celălalt e ca și mort și cine știe câți îl vor întovărăși... Totul a fost în zadar. N-am putut împiedica inventarul”.

Își ștergea degetele pe pantaloni, încerca să alunge senzația contactului cu gâtul cald și moale al femeii.

„O isterică! Trebuia s-o suprim!”

Spaima și furia îi tăiau respirația. Fără să-și dea seama, vorbea tare și un trecător îl cercetă mirat.

„Calm, calm, totul e să nu-mi pierd capul. Simularea spargerii nu ține... N-am când s-o pregătesc. Orice anchetator cât de isteț poate demonstra fără efort înscenarea... O să provoc un incendiu, n-am altă soluție... Calm! Să vedem ce urme am lăsat! Dacă m-a urmărit Lucreția? Exclus, la prima vorbă schimbată cu Corina s-ar fi dat de gol, ar fi făcut o criză. Altă dementă... O să mă ocup mai târziu de ea. Nu, n-am lăsat urme. Moartea lui Florea nu-mi va putea fi atribuită. Corelația e imposibilă. Nici a Corinei...”

N-avea remușcări și indiferența cu care se gândea la cadavrul abandonat în spatele unui tufiș din Cișmigiu îl surprindea. Cândva, viața fără Corina i se păruse de neconceput. O legătură de trei ani... O cunoscuse la Eforie Nord, într-un bar de zi. Lucreția era la nămol, binecuvântată fie-i spondiloza! Rezistase hotărât tuturor insistențelor de a o însoți. Trei ore de

adevărată vacanță în fiecare zi nu puteau fi plătite îndeajuns. Corina arăta bine în pijama de plajă portocalie și părul strâns într-un turban. Cerceii mari, țigănești și chipul bronzat sugerau impresia că e deghizată. Deghizată și al dracului de ispititoare! Lucra la shop-ul unui hotel.

— Și în restul anului?

— Sunt liber profesionistă. Decoratoare de vitrine.

— Rentabil?

— Nimeni nu s-a îmbogățit aranjând artistic combinezoane, chiloți și valuri de stambă.

— Pot să vă mai ofer un Martini?

— Puteți.

Când râdea era de-a dreptul cuceritoare. Îi amintea de negresele grațioase pictate pe cutiile de cafea. Se simțea vesel, tânăr, departe de Lucreția, la capătul lumii.

— Pot să vă mai văd?

— Uneori, seara, după ce închid.

— Seara mi-e imposibil.

— De ce?

Fusese totdeauna adeptul jocului dur, direct.

— Sunt însurat. Nevastă-mea e cu mine.

— Înțeleg... Destul de neplăcut, nu?

O văzuse că șovăie, începuse să-și strângă alene țigările și portmoneul mic, auriu, le căuta locul în sacul de plajă.

— La București, lucrurile se schimbă.

Corina ridicase din umeri și se strâmbase, țuguindu-și buzele cărnoase.

— Nu-mi plac încurcăturile și nici combinațiile lipsite de perspectivă.

— Vreți să vă măritați?

— Nu. Dar dacă aș vrea, îmi place să știu că pot s-o fac oricând. Îmi pare rău...

Gogan își scosese lanțul de la gât, cu un Donald de aur masiv și i-l pusese în palmă.

— Permiteți-mi să vi-l ofer. În amintirea unei conversații de jumătate de ceas, la Eforie.

Se opri locului încremenit. Inelul... Se pipăi febril, începu să-și scotocească buzunarele, o dată, de două ori, de trei ori. Cadoul Corinei. Simți că îngheață de frică. Îl pierduse fără îndoială în Cișmigiu. Corina se zvârcolise ca un șarpe, se luptaseră. După aceea o târâse în spatele tufișului. Nu mai fusese atent, obsedat doar de grija să nu-l surprindă cineva, apoi să dispară cât mai repede.

Andrei Gogan avu dintr-o dată imaginea limpede a dezastrului. Citise anunțul în Mica Publicitate. „Magnetofon Grundig, haină de blană, inel splendid...” Era într-adevăr splendid, un safir rar, aproape alb, într-o cunună de rubine mici.

„Bătrâna o să-și aducă aminte de mine. Când cineva dă azi opt mii de lei pe un fleac din ăsta, te uiți bine la el. Orice milițian o reperează pe babă în patruzeci și opt de ore... Drumul până la mine e și mai scurt. În plus, inelul are amprente mele, iar la locul crimei am lăsat urme.”

Se întoarse brusc și o luă înapoi spre Cișmigiu. Era o greșeală, o greșeală care putea fi decisivă, dar n-avea încotro. Trebuia să recupereze inelul.

Ora 21,00

Paznicul și milițianul ciuliră urechile în aceeași clipă. Undeva, în apropiere, cineva gemea înfundat. Sergentul aprinse lanterna. Un jet puternic de lumină țâșni, scotocind tufișul. Femeia zăcea cu fața îngropată în iarba umedă. O răsuci încet.

— Trăiește.

— Crezi, 'nea Mitică? întrebă sceptic paznicul. După cum arată... O fi sugrumat-o vreun ticălos... Femeie tânără.

Sergentul fluieră prelung. Șuierături scurte îi răspunseră aproape concomitent. La capătul aleii, se iviră trei uniforme cafenii. Milițianul le ieși în întâmpinare:

— Nu lăsați pe nimeni să se apropie. A fost atacată o femeie. Mă duc să anunț Salvarea.

Se strecură în grădină cu pași furișați, încordat, atent la orice zgomot. Se rezemă de un castan uriaș și rămase la pândă. Nu, nu era o impresie. Se auzea clar tropăit de cizme, larmă, lătratul câinilor. Aleea fu inundată brusc de lumină. Farurile Salvării periau asfaltul. Andrei Gogan lipi umbra.

„Trăiește! Dacă era moartă, n-o ridicau atât de repede.”

Își duse mâna la gât cuprins de panică.

„Sunt pierdut!”

*

Ionel Florea ținea buchetul pe genunchi, încercând să nu boțască hârtia subțire. Se uită intrigat la șoferiță, apoi clătină din cap.

— Ciudată mai sunteți!

— Nici măcar. Obişnuită.

— N-aş zice. Mă întreb care alt șofer în locul dumneavoastră se dădea peste cap să-mi facă rost de flori.

— Nu m-am dat peste cap, spuse femeia surâzând.

— Logic, cursele scurte sunt mai rentabile.

— Va gândiți la... ciubuc?

— Da.

— Mult mai rentabile. Râse: Nu sunt o sfântă, iau și eu. Cât despre garoafe... Toți am fost cândva tineri. Nimic extraordinar.

Era atentă la circulație, încerca zadarnic să depășească un Fiat albastru.

— E frumoasă? întrebă fără să-l privească.

— Cine?

— Logodnica dumneavoastră... Adică, firește. Toate logodnicele sunt frumoase. Lucrați în comerț?

Ionel Florea făcu ochii mari.

— Sunteți informată...

— Sunt atentă.

Îi arată ecusonul care se zărea prin canadiana deschisă. Supraveghetorul îl băgă în buzunar.

— Până la vară. Explică: Fac științele economice la fără frecvență. De ce râdeți?

Nu-i răspunse.

— Imediat după miezul nopții, anunțăm logodna. Emiliei îi plac grozav surprizele. Vestea o să pice ca o bombă!

Femeia dădu din cap. „Cu siguranță că surpriza asta o cunosc toți de cel puțin o lună și tot de-o lună se întreabă ce cadou să le facă.”

— Va felicit! Sunt sigură c-o să-i lăsați paf.

— Și eu sunt sigur, declară cu naivitate tânărul.

Emilia își cususe singură o rochie galbenă, cu flori mari. Păcat că se tunsese. „Am fața prea ascuțită pentru pletele astea...” Ionel o privise mirat. Putea să jure că în viața lui nu văzuse un chip mai drăgălaș. Ochii mici, căprui sclipeau jucăuși, când zâmbea, făcea o gropiță în obrazul stâng. Se gândi la musafiri. Bine că s-a hotărât și Nelu să vină. Dintre toți frații Emiliei, cu el se înțelege perfect. Strașnic băiat! Cântă la chitară, știe peste cinci sute de bancuri, odată le-au numărat împreună, și când îl imită pe Puiu Călinescu, toată lumea e pe jos.

Ionel Florea recapitulă încă o dată lista invitaților. Doamne, cât mai pritociseră ei lista asta! „Să-i mai numărăm o dată, propunea Emilia și începea să-i scrie pe ce-i venea la îndemână: un colț de ziar, mușama de pe masa din bucătărie, ori în parc, zgâriind cu un bețișor pământul. Douăzeci și șapte cu totul! N-avem ce face. Strângem mobila și întindem două mese. Nu încap toți într-o singură cameră...”

Femeia de la volan mușcă dintr-un covrig. Mai scoase unul și i-l întinse supraveghetorului. Era cald, crocant.

— Nu-mi place să mănânc singură. Când ai mei nu-s acasă, cobor la Expres. De, hachițe...

*

— Ce îmbraci, tată?

Colonelul Dăneț, întins pe pat cu mâinile sub ceafă, întoarse încet capul. O măsură pe fiică-sa din creștet până în tălpi, cu un ochi pătrunzător, critic și se strâmbă imperceptibil. Otilia, suplă, blondă și în mod evident încântată de propria persoană, avu un gest de nerăbdare.

— M-a trimis mama să te întreb ce îmbraci.

— Pe tine te-a întrebat?

Otilia oftă și începu să cerceteze ostentativ pereții. Purta o rochie fluidă, azurie, fără mâneci și adânc decoltată în spate, până la talie. Dăduse cu albastru pe pleoape, în păr își prinsese o cicoare de catifea.

În sufragerie, Ovidiu, fiul colonelului, căuta de jumătate de ceas o anumită melodie și schimba mereu benzile magnetofonului. Hărmălaia și răgetele cântăreților îl nedumureau pe Dăneț până la stupefacție.

„Asta-i muzică, domnule? se întreba neîncetat. Se zbuciumă, se vaită și behăie. Potop de omenire, vite și căruțe nu iscau atâta huiet în zi de târg la Ghijasa.”

— Bag de seamă c-ai rămas în cămașă de noapte.

— Se putea să nu mă indispui? Asta așa, ca să-mi priască Revelionul. Ce urmează? „Văpseaua de pe pleoape” și mai ce? A, da, să mă „țesal.”

Colonelul surprinse în oglindă chipul lui Ovidiu. Îi făcea semne soră-si să-l lase în pace.

„Tata a rămas la *Mi-s fecior din Maramureș și Rugăciunea unei fecioare*”, obișnuia să spună. Maică-sa, cârlionțată, veselă, și încă frumoasă la patruzeci și cinci de ani, râdea cu ei. Acum își vârî nasul cărn pe ușa dormitorului și se prefăcu mirată.

— Ce, nu ești gata?

— Nu-i place rochia mea, o anunță Otilia și se îndepărtă repede,

bătăindu-se din pricina tocurilor prea înalte.

— De ce-o lași să umble despuiată? mormăi Dăneț.

Nevastă-sa scotocea în dulap. Îi răspunse cu nasul vârât între haine:

— Așa se poartă. Și-i studentă în ultimul an.

— La vârsta ei, tu îți împleteai cozi.

— Și eram de trei ori mai bleagă. Ce știam eu în afară de cusut și douăsprezece rețete de prăjituri?

— Aștia în schimb au aflat deja câte nu deprinzi într-o viață de om...

Cusutul și gătitul mie mi-au fost de ajuns.

— Dar mie? Nu zău, Olimpiu, uită măcar azi cât erau de supuse muierile pe vremea ta la Ghijasa.

Colonelul se ridică enervat și rămase pe marginea patului cu mâinile înfipite în saltea.

— Supuse, nesupuse nu admit ca fiică-mea să umble în haine necuviincioase și cu obrazul vopsit ca un afiș de circ! La lunganul ălălalt te-ai uitat? Umeri de scripcar, bernevecii sub buric, în cap grăunțe și ciocârlii.

— Eu știam că are o diplomă de inginer.

— Ca să fii om, nu diplomă îți trebuie.

— Sunt tineri, Olimpiule!

Și râse veselă, parcă fericită de constatare.

— Tineri! pufni Dăneț. Am și eu subalterni tineri. Numai că ăia știu ce se cheamă o haină cumsecade...

Se întrerupse, mușcându-și buzele, prea onest ca să continue. Cu o săptămână în urmă îl întâlnise pe locotenentul Moșoianu în fața cinematografului *Patria*. Rămăsese cu gura căscată. Tânărul, în palton liliachiu — Dăneț nu-și închipuia asemenea culoare fistichie nici la pijamale — și o șapcă vârstată curcubeu, ținea de braț o căscată cu părul în patru culori și cercei care trebuie să fi cântărit fiecare câte o jumătate de kilogram.

„Dibaci, spuneau subalternii despre colonel, dar alt secol. Să vezi instrucție la el în familie! Copiii îi spun sărut mâna, tată, pe ăl mare, inginerul, dacă nu-i la zece post meridian cel mai târziu acasă, îl pune la colț, fiică-sa îl întreabă dacă are voie să citească *Dama cu camelii*. Un autor prea îndrăzneț, înțelegi...”

Bineînțeles, exagerau și nimeni nu-și îngăduia cea mai vagă intenție de ironie în prezența colonelului. Pe Dăneț însă, prea isteț ca să nu sesizeze zâmbetele camuflate, îl sâcăia lipsa de înțelegere, opacitatea și ceea ce numea el degradarea simțului estetic la tineret.

„Cum nu pricep ei, domnule dragă, discuta cu amici transilvăneni de pahar, cu atât mai frumoasă este o fată cu cât e mai bine împlinită, cu obrazul curat, într-o rochiță simplă albă și cu o floare în mână? Fiică-mea stă toată ziua pe cântar și umblă prin casă cu fruntea încinsă într-un ștergar, să nu facă, vezi Doamne crețuri...”

Astfel de gânduri îi întunecau chipul masiv cu trăsături aspre, colțurile gurii îi intrau adânc în obraji. Nevastă-sa îi aruncă o privire iute.

— Ești un om inteligent, Olimpiu! Mă gândesc de multe ori cum nu înțelegi tu un lucru elementar. Alungi copiii de-acasă.

— Eu?

— Cât crezi că au să suporte dresura asta? Să nu te miri dacă Otilia se mărită mâine cu primul individ pe care-l lasă rece ce nuanță de ruj preferă.

— Nu mă mai miră nimic, oftă colonelul. Ridică din umeri. Se vede treaba că am îmbătrânit.

— Altceva se întâmplă. În fine, nu-i acum momentul să discutăm. Îi mângâie tâmpla și-i puse în brațe costumul și cămașa. Grăbește-te. Au început să vină. S-o chem pe Otilia să-ți lege cravata.

Dăneț mai zăbovi vreo jumătate de oră în baie, apoi trecu „dincolo” străduindu-se să-și imprime o expresie surâzătoare. Din primele secunde, își dădu seama că n-are pentru cine să facă eforturi. Nimeni nu-l băga în seamă. Era hărmălaie, fum, urla și magnetofonul și aparatul de radio, din pricina mișcărilor dezordonate toți păreau că au brațele prea lungi. Colonelul se întrebă dacă nu cumva pentru tineriiăștia gălăgia echivala cu buna dispoziție. Băieți și fete umblau de colo-colo cu paharele în mână, amănunt care iarăși îl nedumerea. Ce-i aia să bei cu un ceas ori două înainte de a te așeza la masă?!

Și-apoi vorbeau tare, prea tare, toți deodată, râdeau mult, din orice fleac. Dăneț încercă zadarnic să înțeleagă ce-și spun.

— Asta a căpiat! A luat rolele cu romanțe.

— Și le-a lăsat puriilor pe Georgio Morade.

— ...Am ultimul disc al lui *Bee Gee's*.

— Ești în urmă flăcău! De patru săptămâni, *Queen* ține primul loc în topul din Marea Britanie!

— Mă gândeam eu să dau o fugă până la Londra, dar n-am vrut să scap alegerile sindicale.

Observară în sfârșit prezența colonelului și amuțiră subit. Otilia îl luă de braț, ostentativ afectuoasă.

— Tăticul meu, cel mai vestit *policeman* dâmbovițean. Aviz amatorilor! Nu-mi speriați vreo linguriță, că v-ați ars!

Îl uitară repede. Dăneț observă cu coada ochiului muierușca slabă, fardată și cu părul roșu care se agățase de umărul lui Ovidiu. Îi șoptea ceva la ureche și lunganul părea tâmpit de fericire.

Intră în bucătărie. Nevastă-sa, agitată, tăia friptura cu cuțitul încins și o dichisea pe platouri.

— Ce cauți aici, Olimpiu? Ocupă-te de musafiri.

— Nu-ți fă griji. Nici unul nu dă semne că ar avea nevoie de mine.

Se așeză pe un taburet, mai departe de aragaz, și începu să inventarieze maldărul de bucate.

— Bagăăștia în ei atâta? În viața mea n-am pomenit asemenea adunătură de slăbănogi.

— Bagă. Olimpiu, te rog, nu-mi sta pe cap.

— Otilia de ce nu te ajută?

— M-a ajutat destul.

— Așa e. I-am văzut cozonacul. Tăciune, poți să scrii cu el pe garduri.

— Uită-te la proiectul ei de diplomă. A fost primit cu felicitări. De ce mă necăjești?

Colonelul admise că la urma-urmei toate astea se puteau discuta și a doua zi. Își propuse în consecință să tacă, dar nu rezistă mai mult de un minut.

— Știuca aia cu părul ca morcovul, cine e?

— Care știucă?

— N-o vezi? Stă agățată de gâtul lui fecioru-tu, precum iedera.

Doamna Dăneț se uită peste umăr în sufragerie și clipi încântată.

— A, Măriuca! E o fată grozavă. Arhitectă, l-am cunoscut părinții,

oameni foarte cumsecade.

— Eu de ce nu i-am cunoscut?

Se uită la colonel cu ochii șireți, din tinerețe, și-și lipi tâmpla de umărul lui. Ținea mâinile depărtate de trup, să nu-și murdărească rochia.

— Dragul meu, aș vrea...

Glasul Otiliei o întrerupse:

— Tata! La telefon.

Își făcu greu loc printre musafiri, intră în odaia lui de lucru, închise ușa și luă receptorul.

— Da, te-am recunoscut... De unde vorbești? Nu înțeleg. A, spitalul de urgență... Bine, aștept mașina.

Se întoarse în bucătărie și-o anunță pe nevastă-sa că trebuie să plece. Otilia clătea niște pahare în chiuvetă.

— Știți numărul de la pompieri? Întrebă Dăneț.

— De ce?

— Din câte bag eu de seamă, o să aveți nevoie de el...

Se îndreptă spre ieșire. Fata ridică iute capul și doar un orb, își zise colonelul, n-ar fi observat că respiră ușurată. Doamna Dăneț îl conduse până în vestibul, sincer necăjită. În urma lui magnetofonul începu să urle cu frenezie. Ovidiu îl dăduse la maximum.

Colonelul Dăneț ridică din umeri și începu să coboare scările.

„Hm! Pe undeva e o greșală...”

*

Ora 21,15

Colonelul Dăneț o asculta atent. Din când în când își ridica privirea și îi cerceta figura cărnăsoasă. Corina Manea se simțea destul de bine, își manifestase chiar dorința să părăsească spitalul.

„O muiere după care bărbații își pierd în general mințile. Ispititoare din cale-afară... Mde, tot mai bună-i știuca roșcată. Dacă fecioru-meu intra pe mâna ăsteia, era terminat!”

Își aminti de anii tineri. Trecuse pe lângă asemenea ciozvărte, grăbind totdeauna pasul.

— Ați avut noroc.

— Sunt o norocoasă...

Își strâmbă gura într-un zâmbet amar, privind undeva în gol.

— Toate femeile, fără excepție, reluă Corina Manea, doresc să placă.

Eu mi-am stricat viața pentru că am plăcut prea mult.

„În fond, medită colonelul, are dreptate. E cumplit de greu să trăiești cinstit când ți se pune la picioare marea cu sarea. Virtutea, vorba francezului, e o fată urâtă după care nu se ia nimeni.”

— De când îl cunoașteți?

— În vară se împlinesc trei ani.

— V-a făcut impresia unui dezechilibrat? Numai un dement ar fi în stare să nască asemenea poveste. Există indivizi din ăștia, obsedați de mașinile infernale...

Femeia clătină din cap, își duse mâna la gât.

— Delapidarea se ridică la o jumătate de milion. Vă puteți imagina în ce panică a intrat, știind că peste două-trei zile vine controlul.

— De unde știe?

— Habar n-am. În viața mea n-am văzut un om mai disperat. E în stare

de orice.

— Încep să cred. Își umezi buzele. La ce oră va exploda?

Așteptă răspunsul crispat, privind-o pe sub sprâncene. Corina ridică din umeri.

— De fapt, acum îmi dau seama că nici nu l-am întrebat. Mi-a spus de mai multe ori însă că va exploda după ora de închidere a magazinului sau dacă e pus în funcțiune.

— Da! oftă Dăneț. Dați-mi datele taxiului în care a urcat Florea. Culoare, marcă, poate ați reținut chipul șoferului, în sfârșit orice amănunt, cât de neînsemnat.

Ochii Corinei goniră în lungul pereților. Piatra de pe degetul mic strălucea ca o boabă de scoruș.

— Era o Dacie 1300.

— Culoarea?

— Deschisă. Alb murdar sau bej.

— Altceva?

— Îmi pare rău dar... Nu, realmente nu văd ce v-aș mai putea spune.

— Ce direcție au luat?

— Spre Șosea.

Colonelul se ridică.

— Mă întorc în câteva minute. Ce număr de telefon are Gogan?

Și-l notă pe un bilet de tramvai, rătăcit în pardesiu. O soră ursuză îl conduse în lungul coridoarelor albe. În saloane, bolnavii ascultau la tranzistoare programul de Revelion. Dăneț se înfioră. „Nefericiții! Să faci Anul Nou în spital...”

Ajunseră într-o odaie strâmtă, cu un pat de campanie, curat înfățat, o chiuveță, un mic birou și un scaun. Sora îi indică inutil aparatul.

— Vă aștept?

— Nu, mulțumesc. Nimeresc singur înapoi.

Formă numărul atent, consultând biletul la fiecare cifră. Ar fi pariat pe orice că Gogan nu-i acasă. Îi răspunse imediat o voce subțire, nerăbdătoare. „În general miaună”, își zise colonelul. Femeia insistă să afle cu cine stă de vorbă și colonelul spuse un nume la întâmplare:

— Ștefan Popescu.

— Iar?!

— Dați-mi voie...

— Ascultă, bețivanule, de câte ori ți-am spus să-mi lași bărbatul în pace?! urlă femeia.

Colonelul respiră adânc. „Nu-s deloc inspirat”.

— Am impresia că-i o confuzie...

— Confuzie? Ai? Tot mătur eu odată și odată strada cu tine!

Închise. Dăneț formă din nou numărul.

— La telefon Ilie Plămădeală, improvizează prudent voalându-și vocea.

— Nu te cunosc.

— Sunt din provincie. Am vrut să-l felicit.

— N-a venit încă, domnule. Nu știu unde poate fi la ora asta.

Era furioasă, gata să izbucnească în plâns.

— Pot să încerc mai târziu?

— Încearcă...

Colonelul se întoarse în rezerva Corinei Manea. Fata se ridică iute dintre perne privindu-l avidă.

— L-ați găsit?

— Nu. Credeți că ar putea petrece Revelionul undeva, fără nevastă-sa?
Corina clătină hotărâtă capul.
— În nici un caz. N-o cunoașteți pe Lucreția.
— Am făcut cunoștință prin telefon.
— O nefericită. Îi cenzurează până și respirația.
— Admițând că se ascunde, și bănuiesc că asta se întâmplă acum, aveți idee unde ar trebui căutat?
— Știu eu? N-am discutat niciodată o asemenea eventualitate.
— Are rude?
— O soră care locuiește în același bloc cu el și un văr, la Ploiești. „Destul de puțin”, reflectă Dăneț, încheindu-și nasturii la palton.
— Vă felicit pentru curaj.
— Oricine în locul meu ar fi procedat la fel, spuse moale femeia.
— Mi-ar place să cred...

*

Taxiul trecu mai departe, ignorând semnalele clienților înșirați pe trotuare. Oamenii priveau cu invidie silueta lui Ionel Florea. O explozie puternică îi făcu să tresară.

CAPITOLUL III

Ora 21,20

Locotenentul Marin Moșoianu se admira în oglindă. Pe chipul asimetric și pistriuat ochelarii cu rame groase, negre făceau o impresie ciudată. Împlinise douăzeci și trei de ani dar părea un elev în preajma examenului de bacalaureat. Se înclină adânc și invită la dans o imaginară parteneră suplă, cu părul de aur. Toate frumusețile lui Moșoianu aveau plete de aur și încăpeau în buzunarul de la ceas. Înconjură odaia într-un vals amețitor, până când zâna epuizată, îi căzu la piept, culcându-și genele rimelate *Helen Rubinstein II Ultra* pe obrazul diafan.

În aceeași clipă, sună telefonul. Frumoasa fu abandonată pe un fotoliu cu arcurile stricate și locotenentul ridică receptorul gâfâind. Când recunoscă glasul lui Dăneț, surâse înduioșat.

„Ce drăguț din partea lui! A vrut să-mi ureze la mulți ani.”

— Vă mulțumesc pentru atenție. Tocmai mă pregăteam să plec la petrecere.

— Ce și cât ai băut, flăcău?

— Sunt neprihănit.

— Rămâi așa. Ți-am trimis mașina. Te aștept la minister.

— Am înțeles. Mă schimb și...

— Deprinderea de a pierde timpul să o schimbi, flăcăule! Ai exact șapte minute la dispoziție din clipa asta.

Moșoianu rămase cu receptorul în mână. Ridică din umeri și îmbracă raglanul liliachiu, atent să nu strivească garoafa de la butonieră. Exprimă cosițelor de aur regretul și dezolarea sa, făcu o închinăciune de nouăzeci de grade și stinse lumina.

*

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Ionel Florea.

Șoferița parcă mașina lângă trotuar și-și pocni necăjită pumnul în palma mâinii stângi.

— A explodat un cauciuc.

— Al naibii ghinion.

— Sunt altele și mai mari, remarcă femeia recăpătându-și buna dispoziție.

— Aveți roată de rezervă?

Era neliniștit, se uita în lungul străzii cu nădejdea firavă că s-ar putea ivi vreo mașină liberă.

— Dacă m-ajutați, în cinci minute suntem gata.

Femeia deschise portbagajul și scoase roata. Tânărul o cercetă din cap până-n picioare, surprins. Era cu circa cincisprezece centimetri mai înaltă ca el, de-o masivitate agresivă. Privind-o din spate, oricine ar fi confundat-o comod cu un bărbat.

— Știți să montați o roată?

— Știu, răspunse Florea. Unde-i cricul?

— Nu-i nevoie de cric.

Sub privirea stupefiată a lui Florea, săltă cu o singură mână taximetrul.

— Dați-i bătaie!

Trei bărbați cu paltoanele descheiate și pălăriile pe ceafă se opriră ca la panoramă.

— Sexul slab, săracul!...

— Uite ce firavă e biata copilă!

— O suflă vântul, nu alta!

Șoferița lăsa mașina și se apropie de grup, sumecându-și mânecile.

Bărbații își amintiră suspect de oportun că e târziu și plecară grăbiți, azvârlindu-i peste umăr:

— La mulți ani, Bubulina!

Ionel Florea râdea.

— Sunteți formidabilă! Încerc să mi-l imaginez pe soțul dumneavoastră.

Surâsul din ochii femeii se topi.

*

Ora 21,20

Andrei Gogan își pierduse complet cumpătul. Ochii îi alergau înnebuniți, încercau să detecteze eventualii urmăritori. Mergea repede, fără țintă, izbindu-se de pietoni. Oamenii se răsuceau mirați și responsabilul înțelese că abia așa atrage atenția. Scrâșnind din dinți, își impuse un pas normal. Vru să aprindă o țigară, dar mâinile nu-l ascultau și scăpă pachetul și bricheta. Se opri lângă cabina unui telefon public. Avea nevoie de bani și de alte haine.

Un glas trist, moale, lipsit de interes întrebă abia șoptit la celălalt capăt al firului:

— Da?

— Tu ești, Coralia?

— Ce întrebare caraghioasă! Cine ar putea fi?

Gogan și-o imagină întinsă pe divan în odaia supraîncărcată de cărți și o mie una de tâmpenii, singură, veștedă și urâtă.

— La mulți ani, surioară!
— Da, firește, la mulți ani!
Responsabilul își umezi buzele.
— Uite care-i chestia, Coralia! Aș vrea să discut ceva cu tine. Nu te grăbi, n-am de gând să-ți țin discursuri. Poți să cobori cinci minute? Te aștept în scuar, după colț.
— Nu fi stupid, știi că nu ies.
— Trebuie!
— Mă evervezi, Andrei.
— Coralia, ascultă-mă, nu putem vorbi prin telefon.
— Ah, ce pisălog!
Responsabilul strivi o înjurătură groasă între buze. Reluă străduindu-se să-și păstreze cumpătul:
— Draga mea, fii te rog înțelegătoare. Mă află într-o situație cu totul ieșită din comun. Nu pot urca la tine.
— La revedere.
— Coralia!
— Nu insista. Vrei să-mi strici toată seara?
Andrei Gogan izbucni, ignorând toate consecințele:
— Cretino! Imbecilo! Ai să crăpi fată bătrână cu toate diplomele tale. Femeia îngână sfâșietor de lucidă:
— Știu.
Închise. Responsabilul agăță receptorul în furcă și părăsi cabina spumegând de furie.

*

Ora 21,30

Colonelul Dăneț nu-și ascunse stupoarea. Inventarie fiecare amănunt din ținuta locotenentului, haina bleumarin cu căptușeală de tafta roșie, cămașa cu plastron și manșetă de dantelă, papionul în buline, pantofii de lac, garoafa albă. Oftă cu amărăciune.

— Ce-o fi în capul tău, fecior?
— Cu permisiunea dumneavoastră, vă amintesc că mi-ați ordonat să-mi schimb unele obiceiuri, nu și hainele.
— Stau să mă socotesc ce zice mumă-ta când te vede în straie de operetă?
— Cu permisiunea dumneavoastră, vă reamintesc că mama locuiește în provincie.
— Bag de seamă. Dacă era mai pe aproape, nu te lăsa să umbli ca țircarii.

Moșoianu ridică imperceptibil din umeri și își coborî privirea. Locotenentul Azimioară, placid, gras și jovial surâdea în spatele colonelului. Nu-și putea îngădui excentricități vestimentare din cauza gabaritului, iar cravata fistichie nu însemna nimic față de ținuta lui Moșoianu.

— Ia pildă de la Azimioară! spuse Dăneț. Nu în toate celea, vezi bine, năravul de a te hlizi în spatele omului nu cinstește pe nimeni.

Oftă încă o dată și îi puse succint în temă.

— Un dement! suflă Moșoianu.

— Așa gândesc și eu. Nebun sau numai disperat, chestiunea în sine nu schimbă ecuația cu nimic. Supraveghetorul a luat casetofonul cu el. E de presupus că-l va folosi. Dacă-l pune în funcțiune, explodează instantaneu.

Azimioară păli.

— S-ar putea să-și petreacă Revelionul undeva, într-o familie...

— Aproape sigur. Își plimbă privirea de la unul la celălalt: Suntem angajați într-o cursă drăcească. O cursă drăcească, insist, căci dacă știm unde trebuie să ajungem, habar n-avem și în cât timp. Bomba poate exploda în cinci minute, într-un ceas sau patru. Este cel mai greu examen pe care l-ați avut de dat vreodată și mă îndoiesc că eu m-aș fi aflat în treizeci de ani de meserie într-o situație asemănătoare. Acțiunile noastre se vor desfășura deocamdată pe două planuri paralele. Unu, găsirea lui Andrei Gogan, și doi, reperarea lui Ionel Florea. Știm că supraveghetorul a sesizat miliția economică în legătură cu afacerile lui Gogan. Cine semnează un denunț își dă și adresa.

Locotenentul Moșoianu se apropie de telefon. Dăneț dădu ușor din cap.

— Da, ia legătura cu maiorul Vlad. Adăugă încet, cu ochii pe harta agățată lângă ușă, aș vrea să mă văd mâine pe vremea asta.

*

— N-am întârziat mult, constată cu satisfacție Ionel Florea.

Se uita încruntat, prin geamul portierei, la trafic. Dacă-și subția privirea, farurile mașinilor lăsau în urmă panglici lungi, galbene și roșii. Taximetrul ocoli un teren viran. Blocul căzuse la cutremur. Florea și-l amintea bine. Fusesse o clădire impunătoare, cu intrare și trepte de marmură neagră, unul din imobilele bine cunoscute în București. O umbră îi întunecă obrazul.

— Bieții oameni!

Șoferița suspină ușor.

— Paisprezece ani am locuit aici. M-am mutat cu două săptămâni înainte de cutremur.

Florea făcu ochii mari. Se aplecă înainte. Bărbia atingea scaunul șoferiței.

— Cu două săptămâni?! Extraordinar! Asta zic și eu șansă.

— Soarta. Trebuia să trăiesc. Îi azvârli o privire scurtă: Nu v-am convins.

— Există un joc al întâmplării care nouă ne scapă.

— Știu eu... rosti femeia pe gânduri. Unul din foștii mei vecini plecase în oraș cu o oră mai devreme.

— Așa au scăpat mulți, observă Ionel Florea.

— El n-a scăpat. Intrase în cofetăria Scala... Înțelegeți? Trebuia să moară. Clătină din cap. E prea perfect mecanismul universului pentru ca tocmai viața să rămână la voia întâmplării. N-am eu destule cunoștințe ca să vă explic. Eram atât de nenorocită când m-am mutat! Colegii, neamurile, prietenii îmi repetau că sunt o proastă. „Lași casă bună în centru, pentru care alții dau filodorme grele, și te duci în Drumul Taberei?!”

— N-aveau dreptate?

Șoferița își trecu palma peste frunte, înlăturând câteva fire de păr care-i intrau în ochi.

— Hm! Judecând la rece sigur că da. Nu mă mai înțelegeam cu bărbatu-meu defel. Viața ajunsese un iad. Noapte de noapte venea beat, se pune pe ocărât, pe spart.

— Nu... Ionel Florea își căuta cuvintele încurcat: Nu-l puteați domoli? Femeia râse. „Vrea să știe de ce nu i-am tras câteva la fund ca să se

potolească."

— Nu, declară liniștită. N-am putut. Mi-am luat copilul și pe mama și ne-am mutat.

— Norocul dumneavoastră.

— Norocul! Poate, nu știi. Niciodată, cel puțin în ultima vreme, nu se întorsese înainte de miezul nopții. Venea când îl dădeau afară din cârciumi. Puteți să-mi spuneți de ce tocmai în seara cutremurului, a intrat pe ușă la ora nouă?

— Ciudat, admise Ionel Florea. L-ați găsit?

Femeia dădu din cap.

— Am sperat tot timpul că s-a îmbătat pe undeva. Trei zile cât au durat operațiile de salvare nu m-am mișcat de-acolo. Nu l-aș fi recunoscut dacă nu-i găseau CEC-ul în buzunar. Deci abia venise acasă, nu apucase să se dezbrace... Da, a fost un om slab. Completă zâmbind: Băiatul a împlinit cinci ani.

Tăcu. Florea pipăi tulburat pachetul de flori, dovada palpabilă a fericirii lui. Și-i păru rău că femeia asta cumsecade nu se bucura defel, că se va întoarce în zori obosită, fără ca cineva să-i întindă un pahar de vin și să-i ureze la mulți ani. Cu romantismul vârstei, își închipuia un interior trist, unde o bătrână prăbușită geme în somn, iar băiețelul palid și matur a adormit în fața televizorului cu o negresă de cauciuc în brațe.

*

Ora 21,40

Maiorul Vlad, înalt, zvelt și elegant răsfoia paginile unui dosar subțire. Mișcările lui emanau o aromă fină de *Men's Club*. Dăneț își dresese de câteva ori glasul și măsură gânditor puzderia de nasturi, câte patru la fiecare manșetă, opt la haină, cinci la vestă care străluceau stins.

„Uite-l și pe ăsta! Parcă ar fi țambalagi de profesie, nu milițian. Și ce gusturi! Să faci Revelionul la birt!”

Moșoianu zâmbi. Îl cunoștea îndeajuns de bine pe colonel ca să traducă exact tusea aceea seacă.

„La birt se duce omul când călătorește sau când l-a lăsat muierea. Nu-i serios ăla pe care-l salută toți chelnerii...”

Pe Vlad îl găsiseră la *Ambasador*. Tocmai se așezase la masă cu nevastă-sa, o ingineră grațioasă și încă două familii, oameni veseli, tineri și hotărâți să se distreze formidabil.

— Asta e sesizarea lui Florea, spuse maiorul.

Scoase din dosar o hârtie de care era atașat plicul. Colonelul parcurse primele rânduri.

— Stă pe strada Anemonelor 118. Unde vine asta?

— În Tei, spuse competent Azimioară. Între restaurantul *Mureșana* și bufetul *Colibri*.

— Hm, tuși colonelul, nu-ți lipsesc punctele de reper.

Locotenentul încercă s-o dreagă.

— Lângă casa de cultură.

— Las-o baltă, fecior, spuse Dăneț. Se răsuci spre ofițerul de la „economic”. Dacă făceați la timp controlul, Gogan nu mai avea timp să născocească porcăria asta.

Maiorul Vlad își ascunse zâmbetul.

— Ieri am primit sesizarea. Dima, expertul contabil, mi-a dat asigurări

că un magazin cu obiecte de artă nu-i o mercerie comunală unde se vând panglicii, lână de tricotat și parfumuri ieftine. Inventarul va dura cel puțin o săptămână. Probabil însă că nu trebuia să-l cred pe cuvânt...

— Te asigur, mormăi Dăneț.

Știa că nu are dreptate. Nimeni nu închide magazinul în zile de mare dever. Pe 31 decembrie se înregistrează, totdeauna, cele mai ridicate încasări.

— Azimioară!

Locotenentul făcu un pas înainte. Stătea aplecat, încercând să-și camufleze vesta stacojie care se zărea discret dintre reverele hainei. Dăneț clătină din cap edificat, dar nu comentă.

— Mi-l scoți pe Gogan din pământ!

— Am înțeles.

— Sper. N-are decât două rude. O soră care locuiește în același bloc și un văr în provincie.

— La soră-sa nu cred să se ascundă, e prea aproape de propriul domiciliu.

— Încearcă să dai de urma lui văru-său. Am un singur indiciu.

Locuiește în Ploiești, la legătura cu nevasta lui Gogan. Este exclus să nu știe de existența lui.

— Îmi permiteți? întrebă maiorul Vlad.

— Te rog.

— Observ ca ați exclus complet posibilitatea ca Gogan să se întoarcă liniștit acasă convins fiind că și-a ucis amanta, singura care-i cunoștea intențiile. Adăugă scuzându-se: Evident e o simplă presupunere. Aș putea paria că lucrurile sunt mai simple decât par.

Colonelul îl măsură lung:

— Pui rămașag pe ultimul duminică nasture?

*

Ora 21,45

Casa era bătrânească și idilică, primăvara liliacul bătea în ferestre, iar trandafirii din fața marchizei de sticlă albastră și galbenă rezistau până toamna târziu.

Elvira Baci, gazda lui Florea, le deschise greu, după mai multe apeluri. Era o femeie cam de șaiszeci de ani, distrată, umbla în capot și cu părul strâns în fileu. Îl asculta pe Dăneț cu o jumătate de ureche azvârlind mereu ochii spre televizor.

Locotenentul Moșoianu observă amuzat farfuria cu fursecuri și sticluța de lichior pe care bătrâna și le pregătise pe bufet. După toate aparențele, avea să petreacă Revelionul singură, dar amănuntul nu o deranja. Dintr-o ramă ovală, cu fundă de bronz în creștet, privea o femeie cu dantele bogate la piept, mâini eterice și aerul celui alt veac.

— La ce oră obișnuiește să se întoarcă?

— Cine?

— Chiriașul dumneavoastră.

— Care chiriaș?

— Aveți mai mulți? întrebă sâcâit colonelul.

Bătrâna reuși să se rupă o clipă de televizor.

— Nu, numai pe Florea. Depinde! E cavalier, uneori mai întârzie. Astă seară n-a mai trecut pe acasă. Era și normal.

- De ce?
- V-am spus ca se logodește.
- Nu mi-ați spus.
- Nu? Ca să vezi... Își pocni palmele încruntată. Ei, ce părere aveți? Dăneț chibzui că e mai bine să nu-i comunice opinia. O întoarse.
- Mă rog, n-are importanță.
- Cum să nu?! E pur și simplu divină.
- Cine, doamnă?
- Angela. Arată spre cântăreața de pe ecran.

Colonelul respiră adânc. Moșoianu își stăpâni zâmbetul. Deși se legitimaseră, bătrâna, zăpăcită, nu reținuse nimic și îi trata ca pe niște amici întâmplători.

— M-au poftit, firește și pe mine, au insistat, dar n-am vrut să mă duc. Cu vârsta, nu-ți mai place să pierzi nopțile... Uite-o pe Pâslărița!... Nu-i așa că-i delicioasă?

Dăneț își încleștă degetele pe spătarul de paie al unui scaun.

— Vreți să fiți puțin atentă?

— Bineînțeles! Exclamă mirată bătrâna cu capul răsucit spre ecran.

— Unde se face logodna?

— La viitorii socri. Are niște toalete extraordinare... Totdeauna a știut să se îmbrace.

— Logodnica?

— Ași! Margareta, frate! Pe ce lume trăiești?

— Stimata doamnă, scrâșni Dăneț apăsând cuvintele, v-am întrebat unde anume are loc logodna lui Florea?

Bătrâna se holbă stupefiată.

— Păi, nu v-am spus? La Emilia... Un înger de fată! Cam comună, dar știți cum se întâmplă, tinerețea completează mult. Și părinții ei sunt oameni cumsecade... Cresc iepuri. Ca să fiu sinceră, m-ar plictisi să mănânc iepure în fiecare zi.

Dăneț schimbă o privire cu Moșoianu. Locotenentul trecu de cealaltă parte a mesei, astupând ecranul și zâmbi fermecător.

— Unde locuiește Emilia?

— La părinții ei, nu v-am spus? Cam incomod, cinci oameni în două odăi, vă dați seama...

— Exasperant! izbucni colonelul.

— Firește, e neplăcut, dar s-au văzut situații mult mai grele. Verișoară-mea Nana, de pildă, stă împreună cu bărbatu-său, trei copii, socri și șase pisici claie peste grămadă într-o singură cameră.

Se ridică pe vârful picioarelor, încercând să se uite peste umerii locotenentului. Moșoianu își balansa torsul și femeia îl rugă extrem de amabilă:

— Dați-vă puțin la o parte! E Melidoneanca!

— Unde locuiesc părinții logodnicei lui Florea și cei șase iepuri de casă? Întrebă răspicat Moșoianu.

— Treizeci. Nu sunteți deloc atent. Șase e numărul pisicilor Nanei.

— Mă rog...

— Habar n-am unde locuiesc. V-am mai spus-o de două ori. Și, în definitiv, dacă nu v-a poftit la petrecere, mi se pare nedelicat să insistăți.

„E capie rău!” conchise Dăneț fluierând ușor a pagubă.

— Care-i camera lui?

Bătrâna arată cu degetul gros în spate o ușă cafenie încadrată de două

ghivece cu frunze late și ascuțite ca niște săbii, incapabilă să-și desprindă privirea de pe ecran.

— Citeam undeva că televiziunea distruge conversația, își aminti Moșoianu, pătrunzând în încăperea supraveghetorului.

— Scleroza, băiete! preciză Dăneț. Tem ziua când voi începe și eu să bat câmpii la modul voios... Pocni din degete. Firul s-a rupt. De la zăpăcita asta nu scoatem nimic, așa că nu ne rămâne decât să căutăm acul într-un car cu fân.

— Emilia, parcă a spus că o cheamă pe logodnică.

— Mai poți să știi? N-ai văzut cum le încurcă?

Se uitară jur-împrejur. Era o odaie obișnuită, cu mobilă veche, desigur a bătrânei, și o fereastră îngustă care dădea în curte. Pe noptiera cu placă de marmură roz se aflau trei cărți, un tranzistor mic de buzunar, o cutie de chibrituri și fotografia înrămată a unei fete. Privea peste umăr, zâmbind. Genul de poză ce putea fi văzut în sute de exemplare, în vitrinele cooperativelor din Buzești și Grivița. Moșoianu citi pe verso: *Celui drag, Emilia*.

— Asta-i șoricuța. Se corectă. Ăă... vreau să spun, persoana.

Excesul de culoare în exprimare răspândit printre ofițerii tineri, avea darul să-l irite pe Dăneț la fel ca și ținuta care nu se supunea canoanelor clasice.

— Mă socotesc de multe ori ce-o fi la gura voastră când nu-s de față.

— Scuzați-mă!

— Numai treaba asta fac de când lucrăm împreună. Scuz...

Cercetă șifonierul înalt cu oglindă, își plimbă ochii nehotărât în lungul pereților și se apropie de masă. Ridică învelitoarea de pluș și trase sertarul cu un mormăit care nu putea fi calificat. Dădu peste mai multe ilustrate legate cu un elastic, salutări din Olănești sau Techirghiol sau Vatra Dornei, semnate invariabil, Emilia. Într-o pungă de plastic, se aflau vreo zece fotografii. Îl reperă imediat pe Ionel Florea în tânăra cărlionțat și vesel care apărea alături de fata din ramă în diverse ipostaze. Pe o bancă, pe litoral, în costume marinăr lângă o yolă care nu atinsese niciodată apa, dansând într-un restaurant.

Moșoianu se uită peste umărul colonelului.

— Îmi permiteți? Cred că pot reînnoda firul...

— Cred că ți-aș ierta multe...

Degetul lui Moșoianu se opri asupra unui grup numeros, ieșit de la o cununie civilă. După trepte și balustradele laterale cu flori, colonelul reperă primăria sectorului unu. Locotenentul indică un chip negricios, din dreapta miresei.

— Pe ăsta îl cunosc.

— Cine e? Frizerul tău?

— Nu. Little Tedy.

Dăneț făcu ochii mari și se uită la Moșoianu dintr-o parte.

— Cum ai spus?

— Little Tedy. De fapt, îl cheamă Tudor Chisăliță. E cântăreț de bar. Are un succes fantastic. Ovidiu îl știe...

Își mușcă imediat buza. Nu era deloc recomandabil ca Dăneț să afle ce fel de localuri frecventa fiu-său, când el își închipuia că băiatul efectuează ore suplimentare lucrând la un proiect „de importanță națională”.

— Hm! făcu Dăneț. Ce te determină să crezi că Ovidiu îl știe?

Moșoianu zâmbi încurcat.

— Așa-mi imaginez. Tineretul îl apreciază grozav. Nu cântă doar la bar...

— Unde mai cântă?

— La vreo două-trei restaurante, iar duminica dimineață în corul unei biserici. Are un program foarte încărcat.

— Cum s-ar zice, îl împacă și pe Ȃl de sus și pe Ȃl cu cornițe. Little Tedy, repetă colonelul. Ce nume!

— E foarte scund. Și-apoi, trebuie să recunoașteți, Chisăliță nu face de un artist.

— Dacă trebuie...

Colonelul oftă imperceptibil și se ridică.

— Să mergem. Bănuiesc că ai idee unde e cazul să-l căutăm.

— *Mărul de Aur, Bucur, Ambasador și Atlantic*. Mi-au povestit niște prieteni. Eu, știți...

— Știu, spuse Dăneț și-o luă înainte. Tu ești un sihastru.

Elvira Baci u îi conduse până la ușa.

— Păcat că n-ați văzut-o pe Stela. Dar poate o prindeți mâine, la reluare.

— Neapărat! o asigură colonelul.

— Cine să-i spun lui Ionel că l-a căutat?

Moșoianu îl așteptă pe Dăneț să se îndepărteze și-i șopti:

— Surorile Kessler.

— Sunteți surori?

— Gemene.

Bătrâna încuie repede și se întoarce la televizor. Trase un gât de lichior, reflectând:

„Surorile Kessler... Numele îmi pare cunoscut. Dar nu erau surori. Poate frați... Pesemne, n-am înțeles eu bine...”

*

Ora 22,00

Urcară în mașină, Moșoianu la volan, colonelul alături.

— La ce oră încep ăștia să behăie prin birturi? întrebă Dăneț consultându-și ceasornicul.

— Va referiți la soliști?

— Așa le spune? Mă rog.

— Din câte sunt informat, după zece.

Colonelul făcu un calcul rapid.

—Trecem întâi pe la dispeceratul ITB.

Îi primi o funcționară aferată, numai gropițe, gata de plecare.

Legitimația colonelului nu-i produse cine știe ce impresie, stătea cu ochii pe fereastră în așteptarea schimbului. Dăneț o privi acru, apoi își zise că în definitiv femeia avea dreptate, era totuși noaptea Anului Nou. O luă cu duhul blândeții:

— V-aș rămâne extrem de îndatorat dacă m-ați ajuta într-o anumită chestiune.

— Cel puțin jumătate din bucureșteni îmi sunt îndatorați peste cap, dar nici unul nu mi-a făcut până acum o propunere serioasă. Luă un creion și o foaie de hârtie. Căutați desigur un client. Sexul, vârsta, cum era îmbrăcat, unde a urcat și datele taxiului.

Dăneț se strădui să-i zâmbească fermecător, își surprinse chipul în

oglanda așezată strategic pe birou și hotărî să lase operația pe seama lui Moșoianu. Locotenentul o puse la curent cu datele lui Ionel Florea și a taximetruului, precizând:

— L-a luat din fața magazinului *Artex* la ora 20,35 de minute.

Amănuntul s-ar putea să vă ajute.

— Să sperăm.

— Vă atrag atenția că problema e de maximă urgență.

— Toți ofițerii de miliție care vor să repereze un individ, mă avertizează la fel. Infractor?

— Nu. Un om onest. Se hotărî s-o pună în temă: Transportă fără să știe, o mașină infernală.

Femeia deveni brusc atentă.

— Poftim?!

— Un casetofon bombă. În orice clipă poate să explodeze.

Moșoianu își zise că funcționara ar fi renunțat cu dragă inimă la Revelion, numai să afle toate amănuntele. Cu asemenea „chestie” nu te întâlnești în fiecare zi. Își fixă ochelarii la rădăcina nasului și tuși ușurel.

— Luați, vă rog, imediat legătura cu șoferii de taximetre. Orice secundă e prețioasă.

— Cred că nu e nevoie să le comunicați motivul, îi recomandă colonelul. În mai puțin de zece minute, tot Bucureștiul va fi pe jeratic.

— Sunteți convins că nu e un banc prost? În noaptea de Revelion se întâmplă lucruri bizare.

— Nu, din păcate, zise Dăneț.

— Un nebun?

— Probabil. Grăbiți-vă!

Femeia intră în emisie. Repetă de cinci ori mesajul, la interval de un minut. Colonelul își frângea nervos degetele. Moșoianu asculta încrămenit, cu ochii pe difuzor. Nu răspunse nimeni.

— Din păcate, spuse funcționara scuzându-se parcă, nu toate mașinile au o instalație radio. Ar fi singura explicație.

— Înțeleg, spuse colonelul pe gânduri. Al naibii ghinion!

— Îmi pare rău, bâigui femeia emoționată.

Dăneț respiră adânc. Părea mai bătrân cu cel puțin zece ani.

— Nu împrăștiați vestea, spuse, panica ne-ar incomoda serios. Bună seara.

— Nici o grijă!

„Aia e, că am!” își spuse colonelul.

Ajunși în stradă, Moșoianu observă tonic:

— Rămân celelalte piste. Gogan și Little Teddy. Cu puțin noroc...

— Totdeauna am fost încredințat că norocul și-l face omul. Uite că nu-i chiar așa. Numai așa! Să nădărdhim că măcar Azimioară e mai norocos...

*

Ora 22,00

Prima impresie a locotenentului Azimioară, când intră în locuința familiei Gogan, fu că se scufundă. Se rezemă instinctiv de perete și încercă să se dumirească. Senzația o dădeau covoarele persane puse câte trei-patru, unul peste altul.

„*Decretul 18*, zâmbi. Le e frică de un denunț. O stivă de covoare făcute sul și învelite în plastic îngălbenește de invidie chipul vecinilor.” A doua

impresie fu că vizitează o expoziție a fabricii *Stirex*. Slăbiciunea Lucreției Gogan erau probabil cristalurile. Existau într-o cantitate impresionantă, dispuse pe tot ce se putea numi suprafață plană. Locotenentul număra, dintr-o singură privire opt scrumiere, paisprezece vase, nouă coșulețe, nenumărate platouri, o vitrină care-ți lua ochii, ticsită cu seturi de pahare, plus cristalul masiv de pe masa sufrageriei.

„Gogan, ăsta, n-a luat cu lingurița. Imprudent totuși”, observă Azimioară.

Femeia îi trase un scaun, invitându-l să ia loc. Se așează și ea, se ridică imediat, iar se așează. Era limpede că fierbea. Cândva fusese extrem de nostimă. Avea un nas cârn și ochi vioi, ca două virgule. Trăsăturile însă se pierdeau acum în grăsime. Gușa îi inunda gâtul, iar părul, care constituise probabil dintotdeauna o problemă pentru Lucreția, era scurt și puțin. Melcișorii din jurul frunții încremeniseră grei de fixativ.

Azimioară cântări căutătura ascuțită, de cobră, rochia asudată la subțiori, picioarele extrem de groase, cu vene întortocheate, albăstrui și înțelese combinația responsabilului cu Corina Manea.

„Încă una care a uitat că e femeie” își zise locotenentul.

Lucreția Gogan se interesă pentru a doua oară:

— Zici ca ești fratele supraveghetorului?

— Da.

— Hm, nu prea semănați.

— E adevărat, improviză Azimioară. Pe Ionel tata l-a avut în prima căsătorie...

Femeia continua să-l foarfece din ochi. Neîncrederea era evidentă.

— Trebuie neapărat să discut cu soțul dumneavoastră, preciză Azimioară.

— Dracu-l știe unde e! explodă femeia. Dacă-știi, ți-aș spune, dar nu știi. Eu nu știu nimic. Nu fac altceva decât să robotesc, să frec, să șterg. Atât.

Se duse la fereastră, săltă nervoasă perdeaua, se întoarse apoi la Azimioară. Locotenentul clătină înțelegător capul și își plimbă ochii prin jur.

— Trebuie să fiți o gospodină excepțională.

— Sunt, domnule, sunt! Așa am apucat la maică-mea, așa e soră-mea, asta sunt eu. E luxul meu și nu mi-e rușine s-o spun. O casă curată și un bărbat cumsecade, asta-i tot ce pretind. Pretind mult? Nu-i mult!... Bun! Perfect. Poți să-mi spui pe unde umblă acum?

— Chiar! se mira Azimioară.

— De două ore a închis magazinul! Cât să facă până aici? Trei minute? Cinci? Poftim, zi zece!

— S-o fi oprit să ia una mică la colț, cu fratele meu... Știți cum se întâmplă între salariați.

— Salariați, mie-mi spui! Și-a adus trei târfe vopsite, vorba aia și-n fund! Trăzni-le-ar Dumnezeu și Măiculița Domnului.

„E atât de furioasă” își zise, încât a uitat să mă suspecteze.

— O dată în an, domnule, o dată în an ieșim și noi din casă și nici ziua asta nu-mi priește. Eu nu mă spânzur după petreceri, o carte, un ziar, televizorul îmi ajung... Și ce folos?

Trăgea de poalele rochiei portocalii, presărată cu paiete albastre. Brațele goale, enorme până la cot, se subțiau după aceea în mod neașteptat. Azimioară își dresе glasul și se interesă cu oarecare șovăială:

— E posibil să fi acceptat o invitație în altă parte, fără să vă

avertizeze?

Lucreția Gogan, sufocată de eventualitate, explodează:

— E posibil, de ce să nu fie posibil? O fi cu vreuna, câte muieri a avut el în douăzeci și cinci de ani, atâtea sute de lei să am eu acum! N-a fost vecină, n-a fost prietenă, n-a fost o vânzătoare în magazin să nu-i adulmece el fustele. Își aminti: Ieri a meșterit patru ore, pe ascunselea, un casetofon stricat. L-am văzut pe gaura cheii. Avea, vezi bine, nevoie de muzică...

I se păru că aude zgomot pe stradă și se repezi la fereastră.

— Nu-i el! exclama furioasă. Cred și eu... Dacă apare poimăine, e mare lucru...

Azimioară își privi ceasul:

— Mi se pare ciudat că nu v-a telefonat.

— De ce să telefoneze? De ce să nu mă fiarbă dacă poate?

Blestemă țigănește o vreme, imploră mânia cerului până osteni.

Tăcerea deveni apoi stânjenitoare. La urmă, se interesă:

— Dar dumneata ce treabă ai cu el?

Locotenentul surâse.

— De fapt, nu cu soțul dumneavoastră am treabă ci cu văru-său, din Ploiești.

— Cu Titi?

— Exact. Celălalt nume îmi scapă...

— Vintilescu. Altă podoabă! Țsta-i neamul dracului, n-aș mai fi apucat ziua când i-am cunoscut!

Părea gata să-și reia repertoriul de blesteme. Azimioară strecură repede întrebarea:

— Puteți să-mi dați adresa lui?

— Dar ce-ți închipui dumneata că pe mine m-a scos la vreun botez sau la vreo cununie? Făcu un gest cu mâna spre tavan. Soră-sa și-atât!

— Dacă am înțeles bine, sora soțului dumneavoastră locuiește la etaj.

— Păi, cum altfel? Boierii sus, slugile la bucătărie...

*

— Al doilea bloc pe dreapta, spuse Ionel Florea.

Șoferița parcă în dreptul intrării și opri aparatul:

— Patruzeci și cinci de lei. Am ocolit mult.

— N-am de gând să strâng avere, spuse supraveghetorul întinzându-i cinci hârtii de zece. Opriți restul.

Femeia ezită o clipă apoi clătină din cap.

— Eu vă rămân îndatorată. M-ați ajutat să schimb roata.

Ionel Florea insistă inutil. Ochii i se opriră asupra numelui înscris pe ecuson: Persida Ionescu.

— Sunteți un om deosebit, doamnă Persida. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Și mie. Cred că logodnica dumneavoastră a ales bine.

Supraveghetorul coborî încărcat de pachete. Îi ură sărbători fericite și urcă grăbit scările.

*

Imobilul, susțin octogenarii, fusese vândut de bancherul Chrisoveloni principesei Elisabeta. Vicisitudinile unor vremuri îngropate demult au

transformat clădirea în *Clubul Miliardarilor*, pentru ca ulterior, printr-o ironie la îndemâna oricui, să devină *Casa Ziariştilor*. De câțiva ani, o inițiativă inspirată a înfipt pe frontispiciul portalului firma: *Restaurantul Mărul de Aur*. În definitiv nimic nu este imuabil.

Construcția, de o arhitectură puțin incertă, câștiga considerabil în lunile de vară când în grădina din spate, literalmente divină, explodau trandafirii, lămâița și nervii consumatorilor imprudenți, decizi să controleze nota de plată.

Un portar, numai fireturi, îl întâmpină pe Moșoianu cu temenele entuziaste, ca pe unul de-al casei:

— Coane Marinică! Ce plăcere! Parcă v-ați vorbit, zău așa, numai lumea a bună face Revelionul la noi. E și dom' Miky și Betty Tărcata și...

Locotenentul alb la față își spuse că a încurcat-o definitiv. Îl ajunsese din urmă pe colonel improvizând lamentabil:

— Un vecin... Mă rog, unul din cartier...

— Nici dacă-și găsea fratele rătăcit, nu avea o expresie mai elocventă, spuse colonelul măsurându-l tăios.

— Om sucit...

— Las-o moale, coane Marinică.

Moșoianu îl urmă cu inima purice; zărise în forfota de la garderobă câteva cunoștințe din vremea studenției, toți băieți buni și cu o cultură impresionantă în materie de restaurante. Tocmai când își zise că a reușit să se strecoare neobservat, o zvârlugă, îmbrăcată extrem de sumar, îi sări de gât:

— Colombo! La mulți ani, *mon vieux*!

Colonelul se opri, clipind nedumerit. Fata picată în brațele locotenentului avea obrazul văruiț din belșug, kilograme de funingine pe gene, unghiile verzi și rochia despicață până la șold. Moșoianu își simți brusc lentilele ochelarilor aburite de transpirație. Se desprinse din îmbrățișare, bâiguind:

— O colegă de liceu. *Tovarășa* avocat, Gabriela Teodoriu...

— Tăticu'? Întrebă fata, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

— Șeful meu.

— Știi că semănați?

Dăneț respiră adânc:

— Era bine să-mi semene... Hai, Colombo!

Schiță un gest cu capul și se îndepărtă.

Decoratorul etalase o emoționantă lipsă de bun gust. Din capitellurile coloanelor scunde, adevărate bijuterii, curgeau lanțuri de hârtie colorată, răsăreau crengi de vâsc. În perimetrul garderobei, se scoteau din sacoșe pantofii de seară, se descălțau cizmulițe, cape de vulpi cândva argintii, obosite de ani și naftalină, luau locul paltoanelor, bărbații aprindeau neglijent țigări Kent, simulând dezinvoltura cotidianului. Se friza la modul clasic abundența cu mijloace insuficiente.

Colonelul cântări din mers aperitivele așezate artistic pe mese și își zise că, hotărât, responsabilul n-o să moară de sărăcie. Ochii îi alergau prin local, în căutarea lui Tudor Chisăliță, zis Little Teddy, își privea mereu ceasornicul.

— E devreme, observă cuminte locotenentul. Abia peste o jumătate de oră începe programul.

— Așa ți s-a povestit...

— Am fost și eu o dată la o agapă.

— O singură dată... Tovărășească, nu?

— Absolut!

— Cu dom' Miky si Betty Tărcata... E bine!

Moșoianu făcu semn șefului de orchestră, un băietan cu plete de cadână, îmbrăcat — își aminti Dăneț — precum boscarii din bâlciuri. Muzicantul strânse leneș, mâna locotenentului.

— Servus, bătrâne.

Moșoianu făcu grăbit prezentările, pe un ton care avertiza că trebuie periat argoul, apoi adăugă:

— Dumnealui îl caută pe Tedy.

— Pe chestia cu dolarii?

— Nu.

— Pentru mașina macaronarilor? Clătină din cap: Știu eu cine a băgat strâmba...

Colonelul se răsuci spre Moșoianu:

— Explică-i, te rog. Scurt!

— Avem nevoie de o informație, încep prudent locotenentul. E vorba de viața unui om aflat în pericol și numai Teddy ne poate pune pe urmele lui.

Șeful de orchestră îi măsură circumspect. Se decise totuși:

— La mine intră după douăsprezece, poate și mai târziu. Depinde când scapă, că mai are patru felii.

— Ce are?

— Încă patru restaurante și case de cultură care au organizat Revelionul, traduse prompt locotenentul.

Dăneț se crispă.

CAPITOLUL IV

Ora 22,15

Se aflau pe balcon, feriți de căutăturile iscoditoare ale musafirilor.

— Spune-mi că nu mă iubești!

Ionel Florea își privi intrigat logodnica. O fată în miniatură, scundă, slabă, numai ochi, numai clopoței de argint la fiecare cuvânt, numai surâs. Purta o rochiță cuminte, părul lins, pieptănat cu grijă pe o singură parte. Privirea albastră până la neverosimil avea ceva din blândețea de catifea a panseluțelor.

— Nu te iubesc, Emilia.

— Spune-mi că nu știi cum mă cheamă, că în noaptea asta m-ai întâlnit pentru prima dată...

Era jocul lor, joc de copii îndrăgostiți, născocit într-o seară cu mult liliac și lună plină, gălbenuș de ou dolofan, o seară când tot universul se concentrează în doi ochi.

— Vreau să-l mai văd o dată!

Ionel Florea scoase inelul, un firicel subțiratic de aur. Fata și-l puse pe deget, îl răsuci în fel și chip. Metalul galben surâse nopții. Era prima ei podoabă autentică.

Prin ușa întredeschisă se vedea sufrageria, o încăpere fără identitate precisă, de oameni modești. Mobilă de serie, scoarțe, perdele din ațică pe care se odihneau cumiști câte două turturele. Viitorul socru, nea Pandele,

Înțepenise în capul mesei, cu ochii la televizor. Costumul bleumarin, de gata, îi cenzura mișcările, cravata îl sugruma. Își strecura des degetele sub gulerul cămășii, zâmbind stingher. Degete aspre, bătătorite, mai mult deprinse cu cleștele și ciocanul decât cu nodul cravatei. Florea îl privi amuzat. Putea să parieze că în salopetă bătrânul se simte mult mai bine. Neamurile sosite din provincie își lăudau trăscaul, îndemneau rubedeniile să cinstească, mătuși uitate de ani mestecau repede, ignorând eforturile artiștilor de pe micul ecran. Nașul Emiliei, un munte de om cu răs contaminant, dăduse cep polobocului cu bancuri. Așa avea s-o țină până la spartul nopții. Tineretul, grupat la celălalt capăt al mesei prelungită cu mașina de cusut, măsura din ochi spațiul rezervat dansului.

„Da, își zise supraveghetorul, va fi o seară reușită.”

Îmbrățișă umerii fetei. Emilia îi căută privirea:

— De fapt, cine ești tu?

— Dacă-ți spun, strici logodna și nu vreau. S-ar putea să fii numărul meu norocos. Există o șansă din două miliarde.

— Sceptic?

— Optimist!... Se opri oftând: Poate că n-ar trebui să-ți spun.

— Spune!

Ionel Florea își aprinse o țigară, fumă un timp pe gânduri.

— Am cunoscut astă vară, la mare, o pereche. La prima privire n-ai fi zis că femeia — gen manechin — a făcut cea mai izbutită alegere. Bărbatul ei era departe de a fi vreun Alain Delon... Ei bine, cei doi *se găsiseră*, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.

— Nu.

— Imaginează-ți un vas spart în două și fiecare jumătate plasată la depărtări de mii de kilometri. Pentru a-l reconstitui, nici un ciob de pe lumea asta nu s-ar potrivi perfect. Rămân goluri imperceptibile care, cu timpul se lărgesc, devin prăpăstii. Numai cealaltă jumătate poate acoperi fisurile. Totul e s-o găsești...

Fata rămase descumpănită.

— Complicat.

— Extrem. Nimeni nu-i perfect, calitățile și defectele unui individ au nevoie de calități și defecte asemănătoare, chestiunea compensației nu mă convinge, n-a convins pe nimeni, dovadă numărul divorțurilor. Satisfacția lucrului șters de praf și aranjat la locul lui, a casei întreținută pahar va deveni izvor de otravă, dacă mie îmi place să zvârl hainele pe fotolii când mă dezbrac...

— Oamenii se mai adaptează.

— Bineînțeles, dar nu se pot schimba total, definitiv. Franțujii au o vorbă, alungă naturalul și el se va întoarce în galop. Pot să-mi impun să stau în casă pentru că n-ai chef să ieși, când eu aș vrea să mă plimb măcar un ceas în fiecare seară, pot să-mi impun deci o lună, două, dar nu toată viața! Refuzul de a lua masa la un restaurant, pentru că e mai economic să mănânci din frigider, îl accept o vreme, apoi încep să-mi găsesc amici de pahar. Am să-ți explic cât se poate de convingător că arăți mult mai bine fără bijuterii. Ai să oftezi după vreun prăpădit de inel un timp și într-o bună zi, îl vei accepta de la primul macaronar în vâjâială prin București. Degeaba călătorim împreună dacă unul din noi pășește pe Bulevardul Saint-Michel, să zicem, cu capul în pământ socotind cât îl costă fiecare pas. Știi ce înseamnă să nu ai subiecte comune de discuție? Uită-te la prietenele tale căsătorite! Nu concep existența fără așa-numitul grup în care se pierde

agreabil vremea. Câte cupluri, după cincisprezece ani de căsnicie își petrec concediul singure, fără inevitabilele cunoștințe de plajă sau faleză? Câte fac Revelionul la restaurant în doi? Câte au aceleași gusturi, aceleași vise?

Tăcu privind adânc în noapte.

— Ciudat mai ești, șopti fata. Mi-e teamă că n-ai să fii niciodată fericit.

— De ce nu? Fiecare ins își are măsura corespunzătoare, rima perfectă. Chestiunea e s-o găsești.

— Ai cunoscut tu asemenea pereche?

— Da. De șaptesprezece ani ies în doi, își sunt suficienți, au ce să-și spună, mai mult, cunoștințele îi incomodează. Au aceleași calități și defecte, aceleași dorințe, aceleași preocupări, aceleași gusturi, au ajuns să-și ghicească gândurile. Un gen de telepatie, presupun. Îi caută ochii: Poate că tu ești jumătatea care îmi lipsește. De ce n-aș avea șansa să te fi întâlnit?

— În general vorbind, ești un tip norocos.

— Categorical. Râse: Pe la opt mă gândeam de unde să fac rost de un casetofon. Ei bine, cu o jumătate de oră înainte de a închide magazinul cineva mi-a lăsat în grijă un *Grundig*. Hai să-l probăm!

*

Ora 22,30

Una din „feliile” lui Tudor Chisăliță, zis Little Tedy — era o casă de cultură pe lângă Statuia Leul. Aici transpirau tinerii din sector și membrii Cineclubului. Difuzoarele, date la maximum, borteau noaptea cu sunete ascuțite. Un urlat lung, sfâșietor grăbi instinctiv pașii lui Dăneț.

— E solistul, explică Moșoianu fixându-și ochelarii la rădăcina nasului.

— Îl omoară?

— Nu, nici o grijă.

— Păcat.

Zgomotele erau peste puterile unui ins normal, născut pe vremea tangoului. Sute de brațe invocau cerul, câteva zeci de adolescenți se zbuciumau cumplit, tremurau din încheieturi, se lăsau pe vine pentru a țâșni brusc în picioare, mușcați de streche.

— Trebușoara asta cum se cheamă? întrebă colonelul.

— Șeic.

— Ai cultură.

„Categorical am îmbătrânit, gândi Dăneț, cârtesc ca o babă, nimic nu-mi place. Nevastă-mea are dreptate. În fond, lăsând de-o parte aspectul estetic — chestiune de gust, în ultimă analiză — zbânțuitul ăsta are o logică. Își consumă surplusul de energie așa cum procedează mânjii zburdând sau cățelandrii care se hârjonesc. La șaptesprezece ani, habar n-ai că există și oameni în vârstă, la cincizeci de ani, uiți că ai fost tânăr. Nimic mai firesc.”

Oftă privindu-și ceasornicul, apoi se uită la Moșoianu. Locotenentul fremăta în ritmul muzicii. Sesizând căutătura colonelului, adoptă subit o expresie gânditoare.

— Hm! Ce-o fi oare în capul lor...

— Nu fi fariseu, băiete!

Una din țărâncuțele lui Grigorescu, ivită pe neașteptate, emise un sunet ascuțit și îl îmbrățișă cu efuziune pe Moșoianu.

„Ăsta-i crai rău!” conchise Dăneț.

Pistruii locotenentului se îmbujorară, își dresă glasul:

— Îmi permiteți? Anișoara Petrescu, solistă de muzică populară... Șeful meu.

Fata făcu ochii mari:

— Iar Tedy? Ce naiba a mai făcut? Se uită la Moșoianu: Chestia cu pensia alimentară?

— Nu.

— Bătaia de la *Melody*?

— Avem nevoie de o informație urgentă și numai el ne-o poate procura.

— Înțeleg. În ochii solistei juca zâmbetul: Bietul Tedy, toată viața nu și-a dorit altceva decât să scoată miliția din încurcătură. Are motive serioase să regrete. A plecat acum zece minute.

Colonelul își înfipse unghiile în palmă:

— Unde?

— La *Bucur*.

*

Ionel Florea observă că sectorul tineret acuza delicat plictiseala și propuse să dea drumul la muzică, în dormitor. Fețele se înseninară subit:

— Ce sculă ai?

— Un casetofon *Grundig*.

Brusc, lumina se stinse în întreaga casă.

*

Ora 22,40

— Mai repede! spuse Dăneț cu ochii pe ceasornic.

Locotenentul accelerează. Traficul era liniștit, străzile aproape pustii, doar câțiva câini ulițarnici mai animau trotuarele.

Dăneț privea în noapte, încruntat. Întrebă, fără să-și desprindă ochii din întunericul trențuit de vecinătatea becurilor:

— Știi să joci table?

Moșoianu îl măsură circumspect. Răspunse incert:

— Oarecum.

— Știi! Te-am văzut răsucind babaroasele cu Azimioară. Nu-ți fă scrupule, nu ăsta e păcatul tău capital, altele mă necăjesc. Respiră adânc: E un joc stupid, dacă ai învățat să muți surcelele alea, nu mai joci tu, ci șansa sau ghinionul iar pasele bune și cele proaste țin uneori ore în șir, poți să ai exact zarul care îți trebuie sau altul complet aiurea, la nesfârșit. Am sentimentul că nu suntem deloc în mână...

— Exagerați, spuse fără convingere locotenentul. Practic...

— Practic, până acum n-am înaintat un singur pas! Ciocăni cu unghia în geamul ceasornicului: Și e deja unșpe fără douăzeci. Iar noi batem birturile în căutarea unui descreierat care ar putea, eventual, să-și amintească adresa unei fete — evident dacă o știe — invitată la oficiul stării civile...

Scoase poza cu grupul de nuntași și o cercetă cu atenție.

— În definitiv, de ce n-ar fi fost una din admiratoarele maestrului Chisăliță? Parcă așa se obișnuiește...

Locotenentul surâse:

— Mi-aș îngădui să fac o remarcă.

— Dă-i drumul.

— Fata din fotografie nu-i genul de minoră care-și pierde somnul de dragul lui Little Tedy. E prea serioasă, prea sfioasă, prea stângace ca să mi-o imaginez oftând pe sub ferestrele vedetei. Să vedeți puștoaicele care îi ațin cărările! Am să vă dau un exemplu. S-a oprit una pe stradă și i-a cerut imperativ să scoată țigara din gură ca să-l sărute. Simplu ca bună ziua!

— Foarte simplu, suspina colonelul.

Prin fața ochilor i se perindau imagini recente, invitații lui fiu-său, prietenele lui Moșoianu, tinerii care se zburcumeau la casa de cultură și se simți dintr-o dată îngrozitor de bătrân. Sobrietatea și decența, respectul sacrosanct față de vârstnici, vorba chibzuită și cumpătată, deprinse cu cincizeci de ani în urmă într-un sat ardelenesc, îi atârnavu pietre de moară. „Sunt ceea ce se cheamă un depășit”, își spusese Dăneț.

*

Pentru locotenentul Azimioară, gras și palid, ciudățeniile speciei umane nu mai constituiau demult surprize. Cunoscuse indivizi care colecționează de-o viață cuie strâmbe, cu cât sunt mai complicat sucite cu atât mai abitir le crește valoarea, bătrâne care își leagă motanul cu o frânghie de gât și-l scot la plimbare prin Cișmigiu, femei amatoare de chefuri zilnice, prelungite la cârciumioara din cartier. Întâlnirea cu sora lui Gogan, însă, avea să și-o introducă în inventar, pentru a o relata amicilor în nopțile lungi de iarnă, la gura sobei, când se istorisesc povești care îți îngheață sângele în vine.

Sunase la ușa Coraliei Gogan nici prea insistent, nici prea timid și așteptase cuminte zgomotul familiar al cheii răsucite în broască, după un prealabil consult prin vizor, eventual o voce răstită care să-l întrebe cine e și de ce nu-și vede dracului de treabă măcar de Revelion, sau tropăitul unor pași grăbiți pe scara de serviciu. Nimic din toate astea. Ușa se deschisese larg, o arătare ciudată, un schelet în șalvari și voaluri îi făcuse semn să intre, apoi își văzuse de treabă ignorându-l total, ca și cum Azimioară ar fi fost un amic de-al casei, ieșit să cumpere ziarul sau un bilet la loto pentru ultima tragere a anului.

Era, de fapt, o femeie. O femeie de vârstă incertă, cu fața pământie și cearcăne lungi, pronunțate. Părul roșu aprins, îi incendia grumajii săraci. Locotenentul, obișnuit cu mesele consistente, își zise că domnișoara Coralia Gogan și-a propus să moară de inaniție — în loc de brațe avea două lujere, trupul vizibil desenat sub voaluri, părea mumificat.

Purta șalvari albi dintr-o pânză diafană, un soi de bluză-chimono, legată sub bust, sutien de cadână bătut în perle. Se întinsese pe divan, făcând totală abstracție de prezența lui Azimioară.

Senzația de ireal o accentua pronunțat ambianța. Odaia era încărcată excesiv de mobile și obiecte a căror utilitate nu o putea stabili: măsuțe joase arăbești, încrustate cu sidef, două otomane sufocate de pernute, săbii turcești încrucișate deasupra unui scut, un bumerang, o sulică de papuaș, o sarbacană — teribila țeavă de suflat săgeți otrăvite a aborigenilor de pe malurile fluviului Orinoco, nuci de cocos înfățișând chipuri îngrozite. O singură veioză, cu abajurul complicat, filtra discret lumina la nivelul parchetului. Biblioteca ocupa pereții în întregime. Se aflau, apreciate estimativ, vreo cinci mii de volume, majoritatea în limba franceză. Stupefiat, locotenentul descifra câteva titluri: *Istoria religiilor*, *Confucius* —

Buda — Mahomed, Metafizica primară, Marii profeți ai omenirii, Inițiații...
Literale de pe copertile cărților, care încadrau pe două rafturi fereastra, încrucișară definitiv ochii lui Azimioară. Erau, nu încăpea nici un dubiu, în limba japoneză...

Locotenentul își aminti că singurul cuvânt nipon învățat de dâmbovițeni pe vremea când rula filmul *Samuraiul* era *Ho!* Suporterii echipelor de fotbal îl completaseră cu altele două, la fel de suave: *La oase!*

Cadâna-enciclopedie asculta trăgând dintr-un porttigaret din chihlimbar, lung și subțire, vechi melodii rusești, în care intervenea des corul. Rosti fără să-l privească:

— Bea ceva.

Azimioară depăși eroic surpriza își drese glasul:

— Am sentimentul că nici nu știți cine sunt.

— Vorbești mult.

— Uitați ce se întâmplă...

— Stai jos, bea ceva, taci sau du-te!

Locotenentul rămase descumpănit. Un sfârâit îi atrase atenția. Abia atunci observă într-un ungher o cădelniță popească din care ieșea fum de tămâie.

Încercă să localizeze ambianța, dar lipsa icoanelor deruta. „Nu e o bigotă, își spuse sau, naiba mai știe, o fi inventat vreun cult nou. În orice caz, un consult medical autorizat nu i-ar strica.”

Zări un text dactilografiat lângă mașina de scris: *Japonia, țara contrastelor*. Înțelese. În clipele de luciditate, Coralia Gogan făcea traduceri.

Scoase legitimația și i-o vârî sub nas:

— Miliția judiciară!

— Ah, ce plicticos! spuse femeia întorcând capul. Taci odată!

— V-aș rămâne îndatorat, dacă ați coborî puțin cu picioarele pe pământ.

— Insuportabil!

Azimioară, în general bonom și stăpănit, își ieși din fire. Opri magnetofonul, aprinse plafoniera. Coralia Gogan tresări și în sfârșit îl privi. Luminile ochilor deveniră bisturie.

„O femeie care știe să vadă” își zise locotenentul. Pot paria că a descifrat tot ce o interesa.”

Treptat, întunericul din ochii Coraliei Gogan slăbi, spuse încet:

— Răul s-a săvârșit!

— Regret...

— Eh!

Își acoperise ochii și obrazii cu palmele. Azimioară înțelese că a rupt pentru moment pânda din fir de păianjen țesută cu migală, din care femeia urâtă și singură își confecționa visele și îi păru rău.

— Regret sincer, dar trebuie să discut cu dumneavoastră. Aveți un frate...

— Poate.

— ... un om onest, adăugă repede locotenentul.

— Probabil.

Articula fără interes, fără convingere, părea plictisită de moarte.

— Mă gândeam că ar putea să mă ajute într-o anumită chestiune.

— Vorbești îngrozitor de mult, tinere, spuse Coralia Gogan clătinând din cap dezamăgită.

— Unde l-aș putea găsi?

Ridică din umeri. Era clar că problema scăpa interesului ei.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Ieri sau astăzi...

— Sunteți singura lui rudă?

— Presupun.

Răspunsuri sărace, în doi peri, din care locotenentul nu reușea să rețină nimic. Izbucni:

— Concentrați-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Numele acesta, dumitale nu-ți spune nimic! Mă obosești, tinere.

— Am încercat să vă menajez dar mă obligați s-o spun! Viața lui Andrei Gogan e în primejdie. Iar Andrei Gogan, îmi permit să vă amintesc, e fratele dumneavoastră!

Nu se aștepta să leșine, dar sconta măcar pe un licăr de interes. Se înșelase. Coralia îl privea senină.

— Viața fratelui meu... Hm, ai pretenția că a mea sau a dumitale e în siguranță? Nu-ți bate capul, tot n-ai să înțelegi. Mi-e teamă că n-am să te pot conduce. Când te hotărăști să pleci, te rog să tragi ușa după dumneata.

Puse din nou magnetofonul și își fixă ochii în tavan. Azimioară fierbea.

— Mi s-a spus, relua, că aveți un văr la Ploiești.

— Poftim? A, da...

— Puteți să-mi dați adresa?

— Ah, ce pisălog! Caută în poșetă, e o agendă...

Era ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat o femeie. Locotenentul deschise poșeta-plic, surprinzător de modernă.

— Numele vărului dumneavoastră?

— Vintilescu.

Îl descoperi repede, era singurul Vintilescu din Ploiești. Rosti îndreptându-se spre ieșire:

— Vă mulțumesc. Ați fost extrem de amabilă.

În vestibul se opri tresărind violent. Glasul femeii, îngrozitor de trist, îl ajunsese din urmă:

— Omul acesta o să moară în curând...

Profesorul Constantin Vintilescu se uită încântat prin încăpere. Totul era superb: masa, bradul, iar mobila nouă, „de export”, îți lua pur și simplu ochii. Unul din foștii lui elevi îi trimisese o damigeană de vin din Drăgășani, altul — baciul Grigore — o jumătate de porc, mirosul de cozonac umplea încăperile.

Își aranjă părul adus de la tâmplă pe țeasta goală cu o periută de dinți de care nu se despărțea niciodată, ridică puțin nodul cravatei și se uită la ceas. Dintr-o clipă într-alta trebuiau să pice musafirii.

„E timpul să-mi iau medicamentul”. Sună telefonul. Vintilescu recunoscuse vocea lui Andrei Gogan și explodează fericit:

— A! O mie de ani pace, mă vere! De unde vorbești?

— Nu mă întrerupe, Titi! Sunt pe lângă garajul tău. Pune ceva pe tine și vino încoace.

— Faci bancuri!

— Mă știi vreun glumeț?

— Ce s-a întâmplat? Întrebă tulburat profesorul.

— În cinci minute ai să afli. Nu uita s-aduci cheile.

— Mă sperii, neamule!

Urmă o mică pauză apoi auzi șoapta lui Andrei Gogan:

— S-a interesat cineva de mine?

— Cine?

— Pui întrebări idioate! Te aștept la garaj. O clipă! Nu sufla o vorbă alor tăi! Câți bani ai în casă?

— Vreo două mii.

— Ia-i la tine.

— Bine, vere.

Puse contrariat receptorul în furcă, își șterse degetele transpirate.

„Ce chestie! Țsta a fost toată viața lui secretos...”

Îmbracă șuba. Nevastă-sa scoase din bucătărie un cap îmbujorat.

— Ai căpiat? Acu' , acu' pică mitocănimea!

— Trebuie sa verific ceva la mașină, Elvira. Vin într-o clipă.

Garajul se afla la vreo cinci sute de metri pe o străduță liniștită, cu case bătrânești și curți încăpătoare, năpădite vara de verdeață. Și-l construisese singur, închiriind un colț din grădina unor pensionari. Ferestrele hudubăii, vătămată de ani și igrasie, erau oarbe.

„S-au dus la neamuri” calculă profesorul.

Tresări. Din umbră, se desprinsese o siluetă. Îl recunoscuse pe văru-său Andrei.

— Descuie, spuse Gogan.

Pătrunseră în garaj. Responsabilul închise ușa, ascultă un timp zgomotele nopții și, în sfârșit, aprinse lumina.

— Dumnezeule! șopti speriat Vintilescu văzându-i chipul.

Andrei Gogan avea ochii congestionati, fața suptă, încremenită.

— M-am nenorocit, Titi! spuse responsabilul căutându-și febril o țigară. O aprinse, trase avid câteva fumuri apoi urmă: Am făcut un accident.

— Cu mașina?

— Da. Mi-a țâșnit în față un puști...

Hotărâse să-i ascundă adevărul. Profesorul era croit din șabloane didactice, fricos, ahtiat după confort și, mai ales, liniște.

— Și? întrebă sugrumat Vintilescu.

— Am anunțat, bineînțeles, imediat Salvarea, continuă Gogan. Dacă nefericitul ăla scapă, mă prezint la miliție...

— Și dacă nu scapă?

Responsabilul se înecă, tuși mult, înjurând.

— Vrei să înfund pușcăria? Nevinovat? Mi-a țâșnit brusc în față, nu pricepi?

— Ce să-ți zic, mă vere, ferească Dumnezeu.

— Ghinionul dracului! Eram și pe zebră...

— Vai de capul tău!

— Îți dai seama? Care instanță mă crede! Și ca un făcut, nici un martor...

Profesorul rezemă copleșit capota mașinii. Gogan îi urmărea atent reacțiile.

— Așa că, asta e, Titi...

— Ce ai de gând?

— Stau o vreme ascuns la baciul Grigore, până se limpezesc lucrurile. Poate dă Cel de Sus și scapă. Îl plătesc toată viața cu dragă inimă.

Baciul Grigore era un fost elev și omul de încredere al profesorului; îi lăsase în grijă trei sute de oi și trăgea foloasele. O preocupare frecventă, extrem de mănoasă printre intelectuali...

Profesorul se lamentă o vreme sporind dracii lui Gogan. În sfârșit întreabă:

— Când vrei să pleci la strungă?

— Mâine dimineață. N-am închis un ochi toată noaptea, sunt pulbere.

— Vino la mine.

Responsabilul făcu un pas înapoi speriat.

— Ești nebun?! În orice clipă poate să pice miliția. Unul din salariații mei a mirosit ceva, m-a întrebat cum am îndoit masca mașinii. Scrâșni: O jigodie, mă paște să-mi ia pâinea. O să mă odihnesc aici.

— E frig, Andrei.

— Dau drumul la radiatorul mașinii. Lasă-mi cheile.

Profesorul, șovăielnic, își scotoci buzunarul. Gogan sesiză ezitarea și-l apucă de braț:

— Ascultă, Titi! Când ți-ai cumpărat oile, te-am împrumutat pe termen lung și nici azi nu te întreb când mi-i dai înapoi...

— N-am uitat.

— Să nu uiți! Nici o grijă, nu mă ating de rabla ta. Mâine dimineață încui garajul și dosesc cheile sub prima piatră.

— Bine, vere.

— S-ar putea să te calce presarii. Vezi cum o întorci! N-ai văzut, nu știi nimic! Nevastă-ta a mirosit ceva?

— Nu.

— Copiii?

— Erau la televizor. Respiră adânc: Să-ți aduc ceva de mâncare, o pătură?

Responsabilul se gândi o clipă. Clătină din cap:

— Dacă te fâțâi mult, atragi atenția. Dă-mi canadiana și îmbracă paltonul meu. Ziceai de niște bani.

— N-am decât două mii. Acu', de sărbători, îți dai seama...

— E-n regulă.

Își schimbă hainele. Profesorul îi înmână un teanc de bancnote. Andrei Gogan îl apucă brusc de bărbie:

— Uită-te în ochii mei! Dacă mă vinzi, te găsesc și-n gaură de șarpe!

*

Ora 22, 45

Casa în stil brâncovenesc aparținuse pe vremuri familiei Soare. Saloanele decorate distinct, cu o ușoară ostentație, se înșirau semicerc în jurul holului destinat orchestrei și ringului de dans. Ponderea consumatorilor o dădea lumea subțire a parlagiilor și bișnițarilor, oameni cu venituri care făceau să roșească salariul unui profesor universitar.

Măsurând arătarea ce se zbugiuma dinaintea microfonului, colonelul își zise că, în sfârșit, a călcat cu dreptul.

— Asta-i?

— *Ecce homo!* confirmă Moșoianu. Maestrul Chisăliță sau Little Tedy în persoană.

Cu un efort de imaginație îl puteai califica drept un bărbat la vreo douăzeci și cinci de ani, retezat de la genunchi, cu deficiențe mult mai pronunțate la suportul pentru pălărie, dubios de brunet, dubios de agitat, cu o expresie numai dubii. Purta costum negru, de catifea, cămașă de mătase cenușie cu gulerul răsfrânt deasupra reverelor late și un fular roșu,

înghesuit sub mărul lui Adam. Evident, nu-i lipseau ghiulul pe degetul mic și nici tocurile pantofilor, excesiv de înalte.

Șansa de a fi taxat drept un individ relativ normal se spulbera automat de îndată ce deschidea gura. Tudor Chisăliță, zis Little Tedy răgea artistic *Tărăncuță*, cu un pronunțat accent americanesc.

Colonelul se întrebă la modul foarte serios dacă individul va scăpa cu zile de mânia petrecăreților și va mai apuca să-i comunice adresa fetei din fotografie. Când însă izbucniră aplauze frenetice își zise că, hotărât, a pierdut complet simțul realității.

Little Tedy cunoștea toate trucurile meseriei, ieșiri false, menite să sporească solicitările, invitații de a marca ritmul prin pocnete de palme, îngenunchieri la picioarele unor *ladies*, foliculiniste cu permanent, sărite de patruzeci de ani și optzeci de kile.

Dăneț ciuli intrigat urechile:

— Ascultă, în ce limbă cântă feciorul ăsta?

— În românește.

— Hm! N-aș fi zis...

Little Tedy se pregătea să atace o nouă bucată. Dăneț își privi — gestul îi devenise reflex — ceasornicul. Ordonă locotenentului:

— Interesează-te la minister dacă Azimioară n-a lăsat vreun mesaj pentru noi.

Făcu apoi semn unui chelner să se apropie și îi arătă discret legitimația.

— Mai behăie mult feciorul?

— Program de Revelion, să trăiți, nu merge rasolul.

— Șoptește-i, te rog, individului să pună punct. Trebuie să-i vorbesc urgent. O clipă! Nu-i da să înțeleagă cine sunt. Deși nu lucrează în alimentația publică, s-ar putea să sară pe fereastră.

*

Little Tedy aferat, numai zâmbete și plecăciuni, se strecură spre ieșire. Colonelul făcu un pas înainte:

— Dacă sunteți amabil...

— Desigur, desigur. Numele dumneavoastră?

— Olimpiu Dăneț.

Maestrul scoase fulgerător o fotografie, pixul, mângăli ceva pe verso și i-o întinse:

— Petrecere bună.

Colonelul rămase literalmente fără grai. Îl văzu pe Chisăliță oprindu-se la trecerea unui exemplar feminin reușit, de parcă l-ar fi pocnit careva cu o cărămidă în cap.

— Uite care-i povestea, tinere...

— Pardon!

Chisăliță se eliberă cu demnitate princiară. Colonelul îi vâri legitimația sub nas.

— Dacă chestia asta îți spune ceva, lasă circul.

Îl scoase din bătaia privirilor afară, pe pridvor. Solistul explodează:

— Cetățene procuror, am vaga impresie că abuzați în definitiv...

— Cetățene Little Tedy, i-o întoarce colonelul, ai cam lipsit de la cursurile de alfabetizare! Sunt colonel de miliție, secția judiciară. Te avertizez, de asemenea, că sunt grăbit, că nu în legătură cu dolarii, mașina italianului,

refuzul pensiei alimentare ori scandalul de la *Melody* te-am oprit. Am nevoie de o informație, iar dumneata ai obligația legală să mi-o dai. Deci clar și cu dicție! Cine-i persoana?!

Îi înmână fotografia indicând-o pe logodnica lui Ionel Florea. Chisăliță își concentrează privirea, apoi ridică din umeri:

— Regret. Juna nu intră în sfera mea de interes...

— Încă nu regreti, drăguță, deși sunt încredințat că va veni și clipa asta. Te sfătuiesc la modul amical să lași farafastăcurile. „Juna” se numără printre invitații intimi, dovadă, stă chiar în spatele dumatăle.

Cântărețul clătină din cap încăpățânat:

— Nu cunosc persoana.

— Tudor Chisăliță, zis Little Tedy, îți asumi consecințe mult mai grave decât îți vor pricinui matrapazlăcurile pomenite. În orice clipă poate să se producă o nenorocire, iar dumneata ai posibilitatea s-o împiedici. Trebuie să ajung la fata asta, pricepi? Logodnicul ei se află în posesia unei mașini infernale, un casetofon-bombă, fără s-o știe. Dacă pune aparatul în funcțiune, sare casa în aer!

Vorbea apăsător privindu-l adânc, în luminile ochilor. Little Tedy își pleacă privirea.

— Credeam c-a făcut vreo prostie...

— Așadar?

— Eu și nevastă-mea, mă rog, vreau să spun fosta mea nevastă, eram colegi de liceu... Vă dați seama, la nuntă a venit toată clasa.

— Treci peste amănunte, îl întrerupse colonelul. Adresa fetei!

Tudor Chisăliță înalță o privire sincer neputincioasă:

— N-o cunosc! Vă dau cuvântul meu de om că habar n-am!

*

Ora 22,50

Moșoianu luă legătura cu ofițerul de serviciu prin radio:

— Vești?

— Dispeceratul serviciului taximetre ne informează că a retransmis apelul, fără nici un rezultat. Mai rămâne o singură speranță, să-i dea de urmă prin șoferii care se întorc la depou.

— Slabă speranță. Azimioară?

— E lângă mine.

— Dă-mi-l!

Recunoscuse ușor vocea domoală a locotenentului, ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Spune, Moșoianule.

— Șeful vrea să știe cum stai.

— Așa și așa. Am adresa vărului din Ploiești. Peste cinci minute plec cu un elicopter.

— Baftă.

— Voi?

— Merge greu al dracului. Bătrânul scoate flăcări...

Îi zări pe Dăneț și Little Tedy discutând în pridvorul restaurantului. Judecând după gesturile repetate de neputință ale solistului, înțelese că pista se blocase brusc. Se apropie.

— Nimic? Întrebă colonelul.
— Deocamdată.
Dăneț se întoarce spre Chisăliță.
— Gândește-te la alte colege! Este exclus să nu fi întreținut măcar cu una singură relații mai apropiate.
Ochii lui Little Tedy își sporiră luminile. Sugeră:
— Luați legătura cu nevastă-mea, răposata.
— Cu cine?!? Întrebă răgușit colonelul, făcând brusc ochii mari.
— Îmi permiteți, interveni Moșoianu, e vorba, presupun, de fosta soție.
— Exact.
— Cam așa sunt indicați vechii parteneri.
Dăneț își simți inima ghem. Bâlbâi:
— Răposata... Da, da, înțeleg... Își dresă glasul: Numele și adresa!
— Liliana Petrescu. Strada Semicercului 12 bis. Dacă între timp nu s-o fi mutat...

*

Ora 22,55

Moșoianu conducea repede trăgând din când în când cu coada ochiului la Dăneț. Stătea alături ghemuit, cu mâinile împreunate sub bărbie. Expresia de stupefație, îi întuneca obrazul. Îl auzi mormăind:

— Răposata... Hm! Multe mai învață omul... Hm!

Pe strada indicată de Chisăliță se încrucișară cu mașina Salvării. Colonelul își mușcă buzele și Moșoianu ghici la ce se gândește:

— Semicercului are multe imobile.

— Cunosc strada. Dar mai știu că posibilitățile ghinionului sunt fără sfârșit. Ține minte, ambulanța vine de la locuința „răposatei”!

— Sigur, teoretic nimic nu-i imposibil. Totuși...

— Ascultă-mă pe mine!

Casa cu numărul 12 bis se afla în fundul unei grădini. Îi întâmpină lătrând furios un câine, apoi o bătrână cu ochii înlăcrimați.

— Pe cine căutați, 'mneavoastră?

Colonelul îi aruncă lui Moșoianu o privire plină de semnificație. Întrebă cu voce stinsă:

— Familia Petrescu?

— Noi suntem, maică.

— Aș vrea să vorbesc cu Liliana.

Bătrâna izbucni în plâns, își duse băsmăluța la ochi.

— Acușicușilea au luat-o cu salvarea.

*

Aprinseră lumânări în toată casa. Nașul Emiliei ignora scurtcircuitul umplând paharele.

— La urma urmei, tot răul spre bine, nu ne mai omoară televiziunea cu programul. Hai să vă dea tovarășul Dumnezeu sănătate și când ne-o fi mai rău ca acu' să ne fie!

Ionel Florea reveni de pe balcon.

— Tot blocul e rupt de rețea. Trebuie să pice IREB-ul...

Sectorul băbet mesteca zorit, tineretul fuma. Cineva spuse moale:

— Ziceai că ai un casetofon.

*

Dăneț vâri portarului legitimația sub ochi și se interesă:

— Acum cinci minute a sosit vreo salvare de pe teren?

— Da.

— Cu o fată.

— Da, vă rog. Au băgat-o imediat la anestezie. Urgență! Străbătură în fugă curtea, culoarul lung, cu miros specific de dezinfectant. Sora șefă refuză categoric să-l deranjeze pe medicul de gardă.

— Cred că a și început operația.

— Opriți-l!

Femeia îl măsură dintr-o parte.

— Vă atrag atenția că vă aflați într-un spital!

— Opriți-l! repetă răgușit colonelul.

— Extraordinar!

Ușa se deschise și apărură capul unui bărbat cu părul complet alb:

— Ce se întâmplă? întrebă. Îl văzu pe Dăneț și exclamă stupefiat:

Olimpiu!

— Mihai!

Se îmbrățișară. Moșoianu privea intrigat scena. Ceva mai târziu avea să afle că Dăneț și medicul făcuseră frontul împreună, iar întâmplarea nu-i pusese față în față decât acum, după trei decenii deși amândoi lucraseră ani de-a rândul în Capitală.

— Ce-i cu Liliana Petrescu? întrebă colonelul stăpânindu-și emoția.

— E sub anestezie. Peritonită.

— Tu o operezi?

— Da.

Dăneț îi puse mâna pe braț:

— Mihai, e vorba de viața unor oameni aflați în pericol iminent și numai fata asta îmi poate indica adresa. Își umezi buzele. Trezește-o!

— Ai înnebunit? N-am mai auzit o asemenea aberație. Ai idee ce se poate întâmpla?

— Știu în schimb că dintr-o clipă în alta poate exploda o bombă pe masa unei familii adunate să petreacă Anul Nou. Trezește-o!

— Nu-ți dai seama ce vorbești! Fata are peritonită, omule!

— Am auzit.

— Trebuie s-o deschid imediat, altfel se curăță.

Colonelul clătină înnebunit din cap, îi cuprinse brațele:

— Mihai, ascultă-mă, tu poți să mă înțelegi! E singurul fir de care mă agăț ca să salvez zece sau douăzeci de oameni. Un individ iresponsabil a vârat o mașină infernală în carcasa unui casetofon. La o anumită oră explodează. Numai pacienta ta îmi poate da adresa nefericiților care în orice moment pot fi sfârtecați. Ajută-mă să împiedic nenorocirea.

Medicul îl privi lung și oftă.

Dăneț urcă lângă Moșoianu respirând, în sfârșit, ușurat:

— Dă-i bătaie! Știi unde vine, nu?

— Da. E pe lângă Aluniș, res... ăă... vreau să spun biserica aceea interesantă, în stil neogrec. Adăugă repede, încercând să schimbe subiectul: Curajos tip, medicul! Nu cunosc mulți care ar fi avut îndrăzneala

să-și trezească pacienta. La peritonită, câteva minute pot fi fatale.

— Să sperăm că totul e în regulă, șopti îngândurat Dăneț. Mihai e un băiat de ispravă.

„Băiețelul a sărit de jumătatea sutei, reflectă locotenentul, dar oricum nu e din ăia care când visează urât țipă *mamă, mi-e frică!*”

Mașina gonea bolid. Moșoianu, trăgând vârtos nădejde la partea a doua a Revelionului, declară optimist:

— Cred ca ni s-a terminat coșmarul. De ticălosul ăla ne putem ocupa și mâine.

— Te gândești la Gogan?

— Firește. Unde faceți Revelionul?

— Cu familia, ca de obicei. Tu?

— Ca de obicei, cu prietenii.

Colonelul îl privi surâzând. Moșoianu era ceea ce se numește un băiat simpatic, spiritual și amabil cu un număr incredibil de amici, gata să-i deschidă ușa la orice oră din zi sau noapte. Dăneț putea fi socotit singurul ofițer care izbutea să-l inhibe. În prezența lui, locotenentul devenea stângaci, vorbele de duh, veșnic la îndemână, îi piereau pe buze. Tuși săcâit. Cam același fenomen se întâmpla și acasă. Copiii complotau împreună cu nevastă-sa tot felul de aranjamente, când intra în odaie amuțeau.

— Pot să-i comunic lui Azimioară amânarea acțiunii? întrebă Moșoianu.

— Nu zi hop, până nu sări, băiete! Pocni din degete: Ar fi culmea să sosim cu câteva secunde prea târziu!

— Dacă-mi permiteți, neșansa intră și ea într-un calcul al probabilităților, nu poate ține la infinit. Am observat amănuntul ăsta când „suceam babaroasele” cu Azimioară. Am pierdut unsprezece partide la rând, ca să câștig apoi treisprezece.

— Nu s-ar putea afirma ca în concedii vă omorâți cu lectura, măi feciori...

Regretă înțepătura. Vorbise țăranul didactic și ursuz din Ghijasa.

„Și mă mai întreb de ce nu izbutesc să mă apropiu de băieții ăștia, mă supăr că până și copiii mei mă ocolesc”.

Blocul căutat se profila în fundul unei alei. O pată sumbră, năpădită de întuneric.

— Ce părere ai? șopti gâtuit Dăneț.

Locotenentul își umezi buzele dar nu mai avu vreme să răspundă. Brusc, toate ferestrele se luminau.

Urcară treptele câte două odată. Le deschise viitorul socru al supraveghetorului. Era evident bine abțiguit.

— Dacă pe noi ne căutați, ați nimerit cum nu se poate mai bine, dacă ați greșit adresa, sunteți, oricum, bineveniți.

Se dădu în lături făcându-le loc. Colonelul îi mulțumi zâmbind și se interesă de Ionel Florea, precizând:

— Mi s-a spus ca e logodnicul fiicei dumneavoastră.

— Este! făcu bătrânul cu un soi de mândrie, ia poftiți cu gând curat.

— Aș dori mai întâi să-i comunic ceva între patru ochi, se poate?

— Și asta se poate.

La semnul lui Dăneț, Ionel Florea închise ușa de la vestibul privindu-i mirat. Colonelul se legitimă.

— Vă rog să vă păstrați calmul și să-mi răspundeți scurt. Orice clipă pierdută ne poate costa capul. Respiră adânc: Cineva v-a lăsat un casetofon.

— Exact.

— Unde-i?

Supraveghetorul se uită împrejur, în debara, își chemă logodnica.

— Unde-i casetofonul?

Fata clipi nedumerită. Ionel Florea îi explică:

— Aseară mi-am lăsat aici, pe frigider, pachetele. Aveam și un casetofon negru...

— Ambalat?

— Nu.

— N-ai adus așa ceva, dragul meu. L-aș fi observat imediat.

Supraveghetorul încruntă sprâncenele, se lovi cu palma peste frunte.

— Acum îmi dau seama! L-am uitat în taxi...

CAPITOLUL V

Dăneț și Moșoianu rezemau peretele. Ionel Florea îi privi descumpănit. Pierderea era mare, dar în ultimă analiză îl privea pe el. Întrebă încet:

— Nu va simțiți bine?

Colonelul reuși să articuleze:

— În casetofon se afla o bombă cu explozie întârziată.

— Ce-ați spus?!

Nu-și credea urechilor. Dăneț îl puse succint la curent cu afacerea, insistă să-și amintească orice amănunt care i-ar putea ajuta să repereze taxiul, dar supraveghetorul o ținea pe-a lui.

— Bănuiam că Gogan e o canalie... Bănuiam demult. Totuși ticăloșia are unele limite.

— Gândiți-vă, vă rog, la mașină. Fiecare clipă e prețioasă.

— Desigur, desigur. Își duse degetele la frunte: O cheamă Persida.

Persida Ionescu. Avea numele pe ecuson.

— La volan se afla deci o femeie.

— Da. O femeie masivă, jovială, extrem de amabilă. Mi-a făcut rost de flori, când nu mai trăgeam nădejde să găsesc o singură frunză.

— Altceva.

— Și-a pierdut bărbatul la cutremur. Un bețiv...

— Culoarea mașinii.

— Bej. Marca Dacia 1300.

— Avea instalație de legătură prin radio cu dispeceratul?

Ionel Florea rămase o clipă pe gânduri.

— Nu. La un moment dat i-a explodat un cauciuc și-a trebuit să-l înlocuim noi.

— Casetofonul l-ați lăsat pe banchetă?

— Probabil. Aveam atâtea pachete! Poate în spatele banchetei, lângă geamul din fund. Nu mai știu.

— Vă mulțumesc.

Dăneț se răsuci spre ieșire apoi se opri. Declară cu căldură:

— Nu vă faceți reproșuri. N-aveți nici o vină.

Dăneț alerga, Moșoianu îl urma îndeaproape. Urcară în mașină.

— Dispeceratul ITB! ordonă colonelul sumbru. Își scoase ceasul de la încheietură și îl consultă concentrat: Noaptea asta n-am s-o uit până la sfârșitul zilelor.

*

Ora 23,00

Șoferița luă valiza din mâna bătrânului, o vechitură din piele învelită cu o husă de doc cafeniu, și o băgă în portbagaj. Nevastă-sa, cârnă, morocănoasă, cu părul complet alb, înghesuit sub o pălărie albastră, modernă acum patruzeci de ani, urcă greoaie, ferind două plase cu sticle.

— Ai numărat coletele, Florence? se interesă bărbatul neliniștit.

— De unsprezece ori.

— Poșeta o ai?

— De nouăsprezece ori m-ai întrebat. O am.

Șoferița urcă la volan ascunzându-și zâmbetul.

— Unde mergem?

— Pe Stărcuței, răspunse bătrânul, vizavi de muzeul Chiusbaian. O luați pe linia lui 12, coborâți după aceea pe Berzei, faceți la stânga...

— Știe mai bine decât tine, îl întrerupse nevastă-sa.

— Dar bine, Florence, i-am indicat drumul cel mai scurt. Adaugă în franceză: Țștia sunt niște bandiți, îți arată Bucureștiul.

— De unde-i cunoști? întrebă Florence Miga. Mergi la piață cu taximetrul?

Bătrânul roși. Chipul bucălat, cu rotunjimi de femeie, deveni apoi stacojiu, ochii lăptoși se bulbucară.

— Si dacă vrei să știi, cheltuiala asta mi se pare nesăbuită. O aberație! Ai devenit inconștientă.

— Un pol? mârâi femeia. Ai dreptate, Șerbănică! O să ne ruinăm.

— Desigur, nu contează, nu-i așa, dar e o chestiune de principiu.

— Ai și principii? La tine contează fiecare bănuț, așa că nu mă mai plictisi.

Ochii Persidei Ionescu îi urmăreau discret prin oglindă. Nu înțelegea ce vorbesc, dar putea să-și dea lesne seama că se ceartă.

Șerbănică Miga îi surprinse privirea și se răsuci spre bătrână.

— Vezi că pricepe. Mă compromiți.

— Ce să-ți povestesc...

— Ți-ai pierdut simțul realității. Trebuie să-ți amintesc zilnic, că suntem niște cerșetori? Stilați, evident, dar tot cerșetori! Hm! Douăzeci de lei, în loc de doi. Puteam lua foarte bine tramvaiul.

— Nu fi ridicol! După ce mă cari prin toate stațiunile nenorocite în plină iarnă, mai vrei să mă baladez acum cu bagajele și prin trei tramvaie?!

Șerbănică Miga râse ca și cum ar fi auzit o butadă bună, cu intenția de a deruta femeia de la volan. Gușa creață îi tremura pe gulerul de jder năpârlit de atâtea ierni câte înfruntase.

— Stațiuni nenorocite! Nu-ți dai seama ce vorbești, pentru mine e limpede. Am să mă sfătuiesc cu Alexandru și-o să te punem sub interdicție.

Bătrâna căscă ostentativ. Bărbatu-său reluă aprins:

— *Truvaiul* cu stațiunile e absolut remarcabil.

— Numai tu puteai să ai asemenea idee. Trei săptămâni cu câțiva lei pe zi de persoană. Totu-i să fii pensionar, calic și să alegi localitățile unde iarna nu întâlnești decât crivățul, câini vagabonzi și o colecție de babalâci

cu cărți de vizită la Bellu. Ce importanță are că pe mine mă dor rinichii?! Nu-mi strică niște badijonări la gât și nici o frecție la monturi.

Bătrânul înțepeni. Rosti fără să se mai sinchisească de femeia de la volan:

— Ți-am demonstrat cu creionul pe hârtie că am realizat în felul ăsta o economie de șase sute doisprezece lei pe lună.

— Grozăvie!

— Toți prietenii mei au găsit că e o descoperire extraordinară. Numai pentru tine nimic nu-i îndeajuns de bun. Discută cu Dinu Calotă, consultă-te cu Mitriță Dumitrescu.

Florence pufni de dispreț:

— Moliile alea două?

— Molii, se înecă bărbatul, Molii, un fost consilier la Înalta Curte de Casație și fostul director al Băncii de credit? Două somități care au ebluisat un București?!

— Și-acum fac pipi cu sonda într-o sticlută...

O frână bruscă îi dezmetici pe amândoi.

— Scuzați-mă, surâse șoferița. Cel din față n-a fost atent.

Bătrânul se uită pe geam și ochii îi crescură cât cepele.

— Unde ne aflăm?

— Pe Știrbei Vodă.

— Extraordinar! Ați luat cu totul altă direcție, tovarășă! V-am spus clar că trebuie să faceți la stânga. Nevastă-mea e martoră, nu-i așa, Florence?

— Habar n-am.

— Strada Plevnei e în reparație, spuse șoferița.

Bătrânul scutură capul.

— Erați obligată să mă avertizați.

— Nu va enervați, surâse Persida Ionescu. Suport eu diferența.

Șerbănică Miga mormăi ceva, apoi se răsuci spre nevastă-sa.

— Ai văzut?! Încă cinci-șase lei ca nimic. Și asta numai din pricina încăpățânării tale.

— Mai lasă-mă dracului în pace! izbucni Florence excedată, în românește. E ceasul unsprezece și sunt după douăsprezece ore de tren cu clasa a doua, evident. Am călătorit cu rațe, găște, damigene cu țuică și nici până la closet nu m-am putut duce din cauza aglomerației. Trebuie să mă spăl, să mă schimb, să mă pieptăn. Când vrei să ajungem la Alexandru? După miezul nopții? Te-ai opus să plecăm ieri ca să nu pierzi paisprezece lei.

— Ziua era achitată.

— Foarte bine. Cu banii ăia plătești mașina. Și-acum nu mă mai bate la cap! Fac Revelionul la fiu-meu și am de gând să mă distrez.

Se întoarse ostentativ cu fundul și își săltă ca pe un paravan gulerul paltonului modest. Bătrânul urmărea aparatul de taxat. La fiecare leu înregistrat, simțea un cui în inimă.

*

Pe masa dispecerului, un tranzistor minuscul, în formă de robot, transmitea în surdina programul de Revelion. Locul femeii numai gropițe îl luase un bărbat încă tânăr, îndeajuns de ghinionist ca să pice de serviciu. După ochii lucioși și expresia radioasă, Dăneț își zise că sticla ascunsă în spatele biroului trebuie să fi ajuns aproape de jumătate. De la primele

cuvinte ale colonelului însă, chipul i se întunecă.

— A, chestia cu bomba.

— De unde știți?

Colonelul știa de unde știe. Funcționara cu gropițe nu-și dezmințise sexul, în ciuda asigurărilor date.

Dispecerul improvizează ceva fără talent și Moșoianu își zise că individul n-are absolut nici o șansă să păcălească ochiul vigilent prin definiție al viitoarei neveste.

— Despre mașina care a efectuat cursa, spuse Dăneț, v-a povestit colega dumneavoastră.

— Laurenția? Da de unde!

— Laurenția o cheamă? Întrebă Moșoianu. Încep să înțeleg de ce bucureștenii nu se grăbesc să-și arate recunoștința. O să rămână fată bătrână.

Dăneț tuși sâcâit.

— Dispunem de datele șoferului. E de fapt o femeie. Solidă, înaltă, masculină, și-a pierdut bărbatul la cutremur.

Dispecerul ridică brațele.

— Știu despre cine-i vorba. Persida Ionescu. Anul trecut, când dădeau hoții iama printre bucureșteni, Persida a fost singura femeie șofer care a avut curajul să lucreze în ture de noapte. E formidabilă!

Buzele colonelului zvâcniră. Fusese într-adevăr o perioadă grea. Într-o săptămână, dormise doar două nopți și alea ciuntite. Slavă Domnului, trecuse, lucrurile intraseră în normal. I se întâmpla acum să exagereze, dormind patru nopți din șapte.

— Mașina pe care lucrează n-are instalație de emisie — recepție?

— Din păcate.

— Cum credeți că o putem repera?

Dispecerul duse reflex mâna la piciorul biroului, se dezmetici la timp și aprinse o țigară.

— Dacă lichidul din sticluța aia vă stimulează, nu vă jenați, propuse Dăneț, numai grăbiți-vă!

— Să-i avertizăm pe oamenii noștri de la controlul traficului.

— Și pe ei. Rămase o clipă pe gânduri, apoi se hotărî. Alertați toți șoferii de taximetre aflați pe teren. Persida Ionescu trebuie obligatoriu reperată și oprită. Să nu se țină seama de nici o cursă. Atrageți atenția asupra gravității situației.

Funcționarul se bâlbâi:

— Să... spun că...

— N-avem încotro! Casetofonul bombă poate exploda din moment în moment.

*

Ora 23,10

Știrea că o colegă se află în pericol iminent frână brusc sute de taximetre în cele mai neașteptate locuri. Șoferii își descărcară clienții în ciuda protestelor și a promisiunilor și porniră în trombă, claxonând, cu faza mare aprinsă. Pentru un București de obicei cuminte, spectacolul era de-a dreptul halucinant. Cauciucurile mușcau caldarâmul la cotituri, farurile împungeau noaptea, o vânturau. Mașinile treceau fulger pe străduțe aproape pustii, avertizând prin sunete ascuțite.

Oamenii de la volan uitaseră că-i noaptea Anului Nou, că au o familie care ciocnește în sănătatea lor, dorințele și regretele încercate câteva minute mai devreme se spulberaseră. Apăsau pe acceleratoare, obsedați de un singur gând, Persida trebuia salvată.

Posturile de emise — recepție funcționau fără întrerupere:

— ... pe la opt și un sfert schimba cauciucul din spate pe General Dona. Terminat...

— ... la 21,30 a trecut pe lângă *Baia Grivița* spre *Gara de Nord*. Terminat...

— ... la 21,45 urca pe Știrbei Vodă spre *Sala Palatului*. Terminat...

— Cam pe la ora asta, cobora spre Piața Unirii...

Vocile alterate de teamă se încrucișau în eter.

Inspectorii de la controlul traficului, stabiliți la nodurile importante de circulație, cu harta orașului în față, bifau cartierele deja răscolite, dirijau mașinile spre altele, necercetate. Fixară puncte de observație la anumite căi de acces obligatorii și, punând cap la cap informațiile șoferilor, încercau să urmărească itinerarul Persidei.

Distanțele în timp, mute, în care femeia nu fusese văzută, năruiau calculele, trebuiau făcute altele.

Taximetrele fără aparate de emisie-recepție frânau la semnalizarea altora, aflate în aceeași situație, oamenii își comunicau succint veștile, porneau bolid.

Clienții osteniseră să tot facă semne. Își epuizaseră repertoriul de gânduri bune la adresa șoferilor și, treptat, începură să înțeleagă că se întâmpla ceva neobișnuit.

O pereche de profesori, tineri căsătoriți, avea să povestească a doua zi:

— O oră și jumătate am stat vizavi de Operetă gesticulând ca nebunii. Taxiurile goale fulgerau prin fața noastră, claxonau fără întrerupere. Am avut la un moment dat impresia că suntem în Piața Bastiliei la 14 iulie.

Un pensionar invalid, care-și petrecea Revelionul singur în fața ferestrei, mărturisea după douăzeci și patru de ore vecinilor:

— Când am văzut cum gonesc, mi-am zis că, Doamne ferește, au venit americanii...

Sute de mașini țâșneau în noapte urlând, se încrucișau la intersecții schimbând semne disperate, șerpuiau pe străzi cumiști, ochii farurilor scrutau fiecare vehicul. Se admitea posibilitatea ca Persida să fi avut o nouă pană și, conform obiceiului, încerca s-o remedieze singură prin cine știe ce cotlon.

Elicopterul luă înălțime. Lângă pilot, locotenentul Azimioară privea uimit un București așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Taximetrele ușor reperabile după caseta luminoasă de pe capotă forfecau orașul, îl retezau

ignorând semafoarele. O solidaritate perfectă, emoționantă.

— Dispeceratul! Sunt 3769. Am reperat-o pe Persida în Chibrit.

— Ați avertizat-o?

— Da. Se întoarce la bază.

Mașina frână și Persida Ionescu țâșni afară cu neașteptată sprinteneală pentru trupul masiv.

— Nu mai am casetofonul, spuse emoționată. L-au luat doi bătrâni.

Colonelul își mușcă degetele făcute ghem. Întrebă îngrozit:

— Cum a fost posibil?

— Am crezut că ei l-au uitat în mașină și le-am atras atenția.

Moșoianu interveni repede:

— Vă rog să ne povestiți cum s-au petrecut lucrurile. Nici un amănunt nu e de prisos.

— A trebuit să ocolesc puțin, spuse șoferița, întrucât Calea Plevnei e în reparație. Apoi...

Persida Ionescu opri aparatul. Bătrânul își puse ochelarii, se aplecă mult înainte și desluși: douăzeci și cinci de lei și cincizeci de bani.

— Dă-i treizeci, șopti Florence.

Șerbănică Miga îi azvârli o privire agasată, scoase din portofel cinci hârtii de cinci lei, apoi dintr-un altul, mai mic, cu o potcoavă imprimată pe capacul de piele, trei monede de douăzeci și cinci de bani. Îi puse în mâna șoferiței cu un gest regal.

— Mulțumesc, e prea mult, spuse Persida restituindu-i fisa.

Le deschise portierele și coborî din mașină.

— N-ai omis nimic, Florence? întrebă bătrânul.

Se aflau în fața unui gard scund, din fier forjat. În fundul curții se zărea o vilă fără etaj. Un zid lateral, rotunjit și două ferestre hublou o făceau să semene cu un vapor.

Bătrânul numără tacticos bagajele, valiza de piele, plasele, poșeta nevستی-si. Persida Ionescu cercetă reflex interiorul mașinii. Observă pe spătarul banchetei casetofonul. L-l întinse bătrânului zâmbind:

— Era cât pe-aici să-l uitați.

Șerbănică Miga se răsuci contrariat. Se uită la aparat, avu o clipă de șovăială și, dintr-o dată, chipul i se destinse. Surâse recunoscător:

— Vă mulțumesc, tovarășă. Când vii de la drum, ești totdeauna distrat... Ar fi fost o pagubă importantă pentru noi...

Persida dădu din cap. Intră în mașină și demară.

— Apoi, încheie Persida Ionescu, am făcut colțul și nu i-am mai văzut.

Colonelul își trecu degetele prin părul cărunț. Privi ceasul.

— E unsprezece și douăzeci și cinci. Vă amintiți când au luat casetofonul?

— Acum vreo jumătate de oră...

*

— Arăți splendid, Florence!

Șerbănică Miga își freca mâinile, ochii îi licăreau de mulțumire. Nevas-tă-sa, într-un chimonou ușor, descheiat, se farda în fața oglinzii cu trei voluri. Prin furoul transparent, i se vedeau sutienul negru și chiloții înalți, demodați, cu picioruș. Fixă cu rimel o geană rebelă și se uită disprețuitoare la bătrân.

— Ai dat lovitura, nu-i așa?

Șerbănică o ciupi galant de bărbie.

— Trebuie să recunoști că am avut un noroc extraordinar. Nu mă pricep, dar sunt convins că aparatul valorează cel puțin trei-patru mii de lei.

Florence făcu un pas înapoi și se consultă din față și profil cu o privire subțire și concentrată. Întrebă indiferentă:

— Ție nu-ți e deloc jenă, Șerbănică?

Bătrânul se așeză pe cuvertura de tul cândva elegantă și somptuoasă, acum îngălbenită, cu broderia ciuruită. Deasupra patului Empire, cam prea încărcat cu zorzoane de bronz, atârna o fotografie făcută cu patruzeci și cinci de ani în urmă. Lui Șerbănică, rotunjour și bucălat încă de pe atunci, rochia de mireasă a Florencei îi reteza picioarele. Trena bogată ascundea cărțile pe care-l așezase fotograful.

În voiul din dreapta al oglinzii, bătrânul vedea acum ambele chipuri ale nevesti-si. Obrazul îndrăzneț, picant și spiritual, cu nas cârn și ochi albaștri migdalați se transformase într-o față de maimuță. Nasul repezit în vânt părea strident pe figura ridată, gura botoasă prinsese o expresie îndărătnică.

— De ce să-mi fie jenă? Dacă nu-l luam eu, precis punea mâna pe el soferița. De altfel, sunt încredințat că l-a uitat vreun străin. Doar ei își pot permite să fie neglijenți cu obiecte atât de valoroase.

— Totdeauna ești încredințat de ceea ce îți convine.

— Hotărât, Florence, nu te afli în apele tale, spuse concesiv bătrânul.

— Când am fost?

Într-un fel, Șerbănică Miga avea dreptate. De obicei Florence nu se angaja în discuții contradictorii, practic nu auzea ce spunea, n-o interesa, într-un cuvânt îl ignora total.

— Ia un tranchilizant, draga mea. Așa proceda *maman* înainte de vreo recepție. De două lucruri a avut grijă întotdeauna: să evite pâinea și... A! gemu scurt bătrânul. Eram sigur că ai să uiți ceva până la urmă. Ești inadmisibil de distrată!

— Ce-am uitat?

— Chiflele.

— Dă-le dracului!

Cele patruzeci și două de chifle economisite de Șerbănică la masă fuseseră abandonate de Florence cu bună-știință. Mănuțele bătrânului, scurte, cu pielea de un alb nesănătos, gesticulau precipitat.

— Sunt pur și simplu consternat, nu te mai recunosc. N-am averile Nababului...

— Mă scoți din sărite! Mi-e de-ajuns că am cărat o sacoșă de sticle goale.

Bătrânul cârti o vreme, apoi se consolă cu ideea că s-a ales în schimb cu casetofonul.

Florence își întinse rujul pe buze cu degetul cel mic.

— N-ai dat prea mult roșu? Întrebă Șerbănică sincer îngrijorat. N-aș

vrea ca Manuela să-și închipuie cine știe ce...

— Ce să-și închipuie?

Bătrânul o măsură nedumerit. După patruzeci și cinci de ani, întrebările directe ale Florencei continuau să-l deconcerteze.

— Nu uita că pentru Manuela constitui un exemplu.

— Ți-a spus ea chestia asta?

— Ești soacra ei...

— Și? Vrei să se îmbrace ca mine? M-am îmbrăcat eu ca maică-ta?

— Erau alte vremuri...

— Ei și? Întrebă cu duhul blândeții: De ce te bagi în rahat, Șerbănică?

— Florence! Știi foarte bine că detest expresiile triviale. N-am îngăduit niciodată asemenea langaj.

— Aiurea! Te-a băgat hamalul în mă-ta și te-ai făcut că n-auzi...

Obrajii bătrânului se înroșiră. O întoarse politic:

— Poftea cumva să boxez cu un proletar? Cu un uvrier?

— N-ai boxat tu la douăzeci și cinci de ani când m-a luat Lăscăruș în brațe de lângă tine și m-a vârât într-o birjă, așa că nu-mi fă mie pe nebunul...

Își trecu pieptenul prin părul des, alb-albăstrui și se îndreptă spre șifonier. În drum, lovi picioarele lui Șerbănică, fără menajamente.

— Adună-ți varicele! Ce costum pui?

— Gris-fer. Cred că-i cel mai potrivit.

— Pe ăla bleumarin de ce-l păstrezi?

Șerbănică își țuguie buzele. Între reverele hainei de casă se vedea pielea gâtului roz-bombon.

— E noroi afară și înseamnă să-l distrug.

— Cât îți imaginezi că o să mai trăiești? se interesă femeia măsurându-l lung.

— Ce întrebare! Pe *oncle* George l-am pierdut la nouăzeci și șase de ani, papa s-a stins la nouăzeci...

— Nici *oncle* George, nici papa nu-și mâncau de sub unghie...

— Bine, Florence, dar se compară veniturile mele cu ale lor?

— Lasă-mă dracului cu veniturile! spuse doamna Miga. Te-ai hodorogit de tot, Șerbănică! Spondiloză, ulcer, insuficiență coronariană și să le înșir și pe celelalte? În fiecare seară prișnițe, nu faci doi pași fără să tragi un pârț...

— O, la, la!

— Dar încă aduni! Aduni și păstrezi! Ții costumul ăla nenorocit cu dinții...

— Nu știu dacă e indicat să epatăm musafirii lui Sandy. Ar putea crede că dispunem de venituri importante.

— Ei și?

Bătrânul se ridică alarmat:

— Florence, nu mai gândești deloc! Sandy are un dosar...

— Pe care l-ar putea afecta un costum făcut acum cincizeci de ani la Oprescu... Am înțeles... Vrei să mă lași? Mă doare capul și trebuie să mă îmbrac...

Șerbănică se îndreptă spre ușă. Șovăi o clipă în prag:

— Ai grija ce toaletă pui... În locul tău, m-aș decide pentru o rochiță sobră și decentă. Îmi închipui că ar fi exact ceea ce așteaptă și Alexandru de la tine...

— Du-te în...

Îl înjură birjărește, ireproductibil și bătrânul se retrase repede.

Rămasă singură, Florence deșurubă un flacon de colonie și începu să-și maseze tâmpilele. O dureau într-adevăr capul iar perspectiva unei petreceri la noră-sa începea să n-o mai încânte. N-o iubea pe Manuela, proastă și snoabă, pretențiile ei de rafinament o determinau să-l compătimească pe fiu-său. Atmosfera din casa lor i se părea falsă, oamenii pe care-i putea întâlni acolo n-o interesau. Florence, cândva fermecătoare și vioaie, sufletul petrecerilor, își spunea de multe ori că ar fi în stare să-i ierte Manuelei chiar un act de infidelitate conjugală. „Numai de n-ar fi țeapănă și tâmpită. Face pe *grande-dama* cu mine! Fata lui Tănăsache, măcelarul!”

— De ce n-o iubești, mamă, pe Ela? Întreba frecvent fiu-său. N-așteptă din partea ta decât un singur semn...

— N-o iubesc?

— O detești și îmi dau seama că te enervează.

— Te înșeli, *mon ami*. Nu mă enervează. Mă plictisește.

N-avea nici ce să îmbrace. Rochia veche de triple-voile i se strângea la piept, cea violet cu umerii înalți și mâneci strâmte era oribil de demodată.

Rămase pe gânduri cu ochii la fleacurile înșirate pe masa de toaletă. Serviciul de perii, cu argintul necurățat de ani de zile, vaporizatorul de cristal, stricat — trebuia aruncat dar Șerbănică se opunea — o fotografie a lui Sandy, în *spielhosen*, pe bicicletă cu trei roate, un șirag de mătănii, trei agrafe și o pereche de cercei într-o scrumieră de cristal, un vas mic pentru violete, cumpărat la Capri.

Intră hotărâtă în sufragerie. Șerbănică cerceta casetofonul pe toate părțile. Se uită indignat la nevastă-sa:

— Ce, încă nu ești gata?!

— Nu mai merg.

Bătrânul se holbă perplex:

— Cum? De ce?!

— Pur și simplu n-am chef! Dacă vrei, du-te singur.

— Dar, Florence! Te-ai gândit ce o să spună Sandy? Manuela?

— Ce să spună! La vârsta mea, poți oricând să ai palpitații, să te doară un ochi sau să ai crampe. Alege ce-ți convine.

Bătrânul, sufocat, începu să se bâlbâie:

— Nu știu ce ai avut azi, Florence! Nu raționezi deloc... Vine o grămadă de lume bine, importantă.

— Mai mult decât am fost până acum, n-am să mai ajung, așa că puțin îmi pasă mie de lumea bine și importantă din saloanele noră-ti. Ce mă interesează azi sunt oamenii drăguți și agreabili cu care să mă distrez...

— Perfect. Dar la mine nu te gândești?

— Numai asta fac de o săptămână. Te văd și în somn cum ai să te îndopi, — de, tot nu costă — clănțănind din proteza aia oribilă, pentru că n-ai vrut să cheltuiești cu un dentist...

— Te rog, Florence, până aici! Proteza e admirabilă, și-a făcut-o tata pe vremuri, la Viena în '928.

— Știu, a mai mestecat cu ea o generație. Mi se întorc mațele pe dos numai când mă gândesc.

O întrerupse telefonul. Șerbănică traversă sufrageria și ridică receptorul.

— Da, Sandy... Eu sunt... La mulți ani. Ce spui?... Auzi, Florence, ne așteaptă pe noi ca să se așeze la masă... Bineînțeles, imediat... Într-un sfert de ceas sosim...

Florence oftă și se întoarse în dormitor. Bătrânul se luă după ea. Chipul

senil avea o expresie vicleană.

— Știi la ce m-am gândit, Florence? Încearcă să ghicești!

— Vrei să iei o sacoșă. Poate pică ceva la pachet.

— De asta poți fi convinsă. Manuela e o doamnă.

— Mie-mi povestești?

— Gândește-te, Florence!

Femeia scoase indiferentă o rochie de pe umeras.

— De vreme ce abia aștepti să mi-o spui, nu văd de ce mi-aș mai bate capul.

— Nu i-am cumpărat nici un cadou lui Sandy.

— Și?

— Să-i ducem aparatul ăsta ... Pe noi tot nu ne interesează. O să avem un succes *boeuf*! Îți dai seama ce surpriză!

Își freca mâinile încântat, pe obraji i se cățăraseră două pete roșii.

Florence ridică din umeri și își trase rochia pe mâneci.

— Ai să-i spui că de fapt l-ai furat?

— Ce idee! Confunzi abilitatea, nu-i așa, cu furtul. În viață...

— Cunosc! Las-o și schimbă-ți izmenele, abilule! Merită, e Revelionul...

Șerbănică o privea fără glas:

„Hotărât, Florence s-a sclerosat complet, a pierdut până și sensul unor noțiuni elementare. Am să vorbesc neapărat cu Sandy... Trebuie luate măsuri...”

*

— Acum o oră! repetă colonelul pe gânduri. Unde i-ați lăsat?

Șoferița răspunse repede:

— Pe Stărcuței, vizavi de muzeul Chiusbaian. Vă pot conduce.

Dăneț se azvârli în mașina miliției. Dacia Persidei Ionescu o luă înainte.

*

— Asta e casa!

Dăneț privi concentrat vila întunecată. Nu se simțea nici o mișcare.

— Sunteți sigură că aici locuiesc?

— Absolut sigură. L-am văzut pe bătrân deschizând porțița de fier forjat și intrând în curte.

Locotenentul Moșoianu traversase din câțiva pași aleea pietruită. Un bec, protejat de un abajur rotund și lăptos ca în sălile de baie, lumina discret ușa de stejar și cartea de vizită înfiptă deasupra soneriei. „Șerban Miga”. Apăsă puternic pe buton, fără să-și desprindă degetul. După două minute înțeleșeseră.

— Nu sunt acasă, șopti colonelul.

CAPITOLUL VI

— Bătrâna spunea că fac Revelionul la un oarecare Alexandru, își aminti șoferița. Cred că nu locuiește prea departe.

Dăneț întoarse iute capul.

— De ce?

— Trebuiau să se spele și să se schimbe înainte... Și pe urmă nu-i văd luând al doilea taxi. Bătrânul ținea bine închis portofelul.

— Mda! Mulțumesc... Da... mulțumesc foarte mult. Raționamentul e corect. Moșoianu! la legătura cu procurorul Rădulescu. E de serviciu. Să-ți elibereze de urgență un mandat de percheziție. Îl aștept aici! Ai paisprezece minute!

*

Ora 23,45

Florence stătea în fotoliu, tamburind ușor cu degetele pe brațul îmbrăcat în pluș roșu. Pe buze îi flutura un zâmbet vag.

„Uite cum își aranjează casa o mică snoabă! Deasupra scrinului meu, Regence, a trântit o scoarță oltenească. Renoir-ul l-a agățat în sufragerie...”

Doamna Miga se uita gânditoare la tablou. Era o schiță de studiu la celebra „Scăldătoare”. Din nudul întors cu spatele, se vedeau doar subsuoara și unul din sâni. Mișcarea mâinilor ridicate să înnoade pletele arămii era adorabilă. Manuela văzuse tabloul în dormitorul Florencei. Procedase ca totdeauna indirect, îl determinase pe Sandy să-l ceară. Iar Sandy delicat, cu oroare de scandal și crispat de jenă, i-l ceruse.

— Nu are răbdare până crăpăm?

— Vai, mama! Cum poți gândi așa? Știi cât te iubește Manuela.

— Îmi iubește boarfele și ce-a mai rămas nevândut la talcioc.

Tot ale Florencei erau bibelourile japoneze așezate simetric și după înălțime în vitrină, paharele cu cifru, serviciul Rosenthal, cupidonii de argint care încadrau un castron smălțuit, „bun de magiun” spunea doamna Miga, galeul elegant în care Manuela ținea un buchet de flori artificiale.

Îi auzea glasul în bucătărie. Vorbea cu Cecilia, altă viperă înfiptă. Sandy, aferat și băiat bun, făcea naveta între bucătărie și sufragerie. Întâlnindu-i privirea, Florence îi surâse cu duioșie. Îl prinse de mână și-l sili să se așeze.

— Stai un pic cu mine, Sandy... Niciodată nu putem fi singuri.

Cu excepția situațiilor când avea ceva de cerșit, nevastă-sa îl însoțea întotdeauna.

— În zece minute sunt al tău, mamă! Manuela-i ocupată până peste cap. Trebuie s-o ajut puțin.

„Hm, își zise Florence! Scârba aia mică și-o fi închipuit că am să-i spal oalele. Te-ai înșelat, fata mea! Sunt musafir, nu servanță. De altfel, nu faci decât ce ai făcut la tată-tu!”

— Există o lege a compensației, bag de seamă, spuse bătrâna.

— Adică?

— În douăzeci și cinci de ani, cât ai stat la noi, nici măcar patul nu te deranjează să ți-l faci. Nu te condamn...

— Știu, observă trist aviatorul. Altcineva e calul de bătaie...

— Prostii!

Alexandru îi luă mâinile:

— Tu, mamă, ești categoric cea mai deșteaptă din familie și totuși nu poți să înțelegi un lucru! Casele cu jupâneasă și două servante țineau de alt secol, ca s-o citez pe Manuela.

— O citezi cam des...

— Mă duc! Găsim noi când să stăm de vorbă. Vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru casetofon... Sunt pur și simplu copleșit. Ați cheltuit o

grămadă de bani.

Doamna Miga ridică din umeri cu indiferență:

— Afacerile lui Șerbănică.

— Abia aștept să-l încerc.

Florence se uită zâmbind la fața lui drăguță, cu nas drept, scurt și ochi albaștri. Ochii ei. Îl strica puțin bărbia, un pic prea lungă, nesigură, aidoma cu a lui Șerbănică. Bărbia oamenilor slabi, predestinați să cedeze. Astfel de bărbați ciugulesc din palma unei Manuela.

Șerbănică stătea de vorbă în hol cu soțul Ceciliei, un limbric slab, distins și gângăvit. La fiecare zece cuvinte, ducea paharul la gură și doamna Miga își zise că, în ritmul ăsta, în două ceasuri o să pice lat. Șerbănică perora afectat, îi vorbea de Parisul studenției lui, celălalt îl asculta din simplă politețe, cu ochii miopi fixați în fundul paharului. Ca totdeauna în societate, Șerbănică făcea pe gentilomul, acuza față de nevastă-sa atenții demne de curtenii ultimilor patru Ludovici.

Îi ceru scuze inginerului Brănescu și-i aduse un pahar cu *Martini*.

— Nu era păcat să nu venim? Mă simt admirabil. Adevărul e că mi-a plăcut întotdeauna societate tinerilor.

— De aia șoșotești toată ziua, pe la colțuri, cu Dinu Calotă și Mitriță Dumitrescu?

— A, cu ei e altceva, avem de discutat, nu-i așa, chestiuni majore...

— Când vin americanii! Ați ajuns de râsul curcilor!

Bătrânul privi îngrijorat jur-împrejur, îi făcu tot felul de semne. Florence se răsuci plictisită în fotoliu.

„Tineri! gândi. Țtia nu știu să se distreze... După ce se însoară, stau la masă, mănâncă și beau. Femeile de o parte a mesei, bărbații de cealaltă. Unde sunt petrecerile de altă dată? La patruzeci de ani, încă dansam până mi se umflau picioarele. Plecam în ciorapi și iarna... Nu mi-era frică de răceală, nici de scandal, îmi stătea bine. Orice aș fi făcut, îmi stătea bine!”

Manuela intră cu un platou imens și încercă să-i facă loc pe masă.

„Hm! se strâmbă bătrâna. Sandwichuri... Pâine multă, gădilată. Să se sature mitocanii. Pun pariu că felul doi sunt cornulețe sau chifle umplute la cuptor, felul trei pateuri, felul patru frigănele și tot așa, până la plăcinta cu răvașe”.

Se uită la noră-sa cu o privire subțiată. O crispa întotdeauna linia nefericită a siluetei „de neam prost”. Slabă dar ciolănoasă, lată în șolduri, picioare scurte cu genunchi și călcâie proeminente. Rochia roșie, crăpată în spate îi arăta cu degetul toate defectele. Capul era frumos însă, recunoștea până și Florence. Trăsăturile aveau chiar oarecare distincție, ochii verzi, profunzime și scânteieri puțin comune.

Manuela izbuti să strecoare platoul printre farfurii și tacâmuri. Întrebă din vârful buzelor, clătinându-și cerceii lungi, încărcăți ca niște candelabre:

— Nu vrei câteva chipsuri la *Martini*, *maman*?

Florence îi zâmbi cu toată proteza:

— Nu mă omor după aluaturi și patiserii, draga mea. Apa în schimb e foarte bună. De unde ați procurat-o?

Șerbănică nu sesiză ironia, destul de groasă de altfel, și începu să bată câmpii.

— În sfârșit, Florence îmi dă dreptate. Această observație am făcut-o în urmă cu cincizeci de ani. Ce poate fi mai delicios ca un pahar de apă scoasă oportun din răcitor? Vă asigur că nimeni n-ar putea susține că am făcut abuz de alcool...

— În general vorbind, ai avut grijă să te menajezi, observă cu tâlc doamna Miga.

— Și ce vezi rău în asta?

— Acu' mă întrebi?

Nările Manuelei palpitară semnificativ.

— Sandy a căutat măslina verzi, dar n-a găsit. Îmi pare rău.

Se uita la soacră-sa, după patru ani de căsătorie, cu aceeași curiozitate vie și avidă. În ce consta secretul ei? Cum izbutea să fie atât de desăvârșit elegantă?

„Bani nu au, de când o cunosc nu și-a făcut o cârpă nouă, sunt cu treizeci și șapte de ani mai tânără și totuși mă simt lângă ea ca o țoapă, vopsită excesiv”.

Inventarie dintr-o privire toaleta doamnei Miga. Un *deux-pièces* cenușiu de catifea, un smarald mare, agățat de un firicel de platină, la rădăcina gâtului.

„Dacă le-aș pune eu, nu s-ar vedea...”

— Ai un strop de colonie, Manuela? Miros toată a ceapă, spuse Cecilia Brănescu intrând.

Se repezi spre doamna Miga și-i făcu o reverență grațioasă. Era mică și agitată, genul de femeie care nu poate pătrunde undeva fără zgomot și riviere de exclamații, atât de mobilă încât oboseai doar privind-o. Purta șalvari de atlas alb și o tunică violet, mărgeluită, care-i lăsa stomacul gol. Avea un cap de Pinochio simpatic, vioi, dar lipsit de sinceritate.

— M-am bucurat grozav când mi-a spus Manuela că veniți și dumneavoastră. Ce faci, scumpo, nu-mi aduci colonia?

— Cum merge cu școala? Întrebă protocolar Florence.

Cecilia Brănescu era profesoară de biologie la un liceu din Colentina.

— Destul de bine, mulțumesc. Colectivul e plăcut, elevii de familie...

— Evident, observă bătrâna fără nuanțe, lumea bună preferă periferia...

— *Banlieue*-ul, interveni Șerbănică Miga, a avut întotdeauna farmecul lui. Se adresa celorlalți: Am văzut blocurile noi din Balta Albă, sunt pur și simplu epatante! E-pa-tan-te! Câtă grație, câtă gingășie, mi-au amintit de Veneția...

— Seamănă al naibii...

— Din păcate, reluă Cecilia, trebuie să schimb două troleibuze până la școală. Arătați minunat, doamnă Miga! Unde sunteți dumneavoastră, nu se mai vede nici o femeie. Nu știți cât o invidiez pe Manuela că are asemenea soacră...

— Probabil și Manuela invidiază pe altele, surâse liniștită Florence.

Doamna Miga, adorată toată viața — oriunde s-ar fi dus, era aplaudată, strălucitoare, captând spontan întreaga atenție — se simțea extrem de derutată în fața Ceciliei Brănescu. Nu înțelegea niciodată oamenii care se chinuie să devină simpatici, indiferent de împrejurări, indiferent de societate, la modul gratuit.

„Ce interes prezint eu pentru pațachina asta?”, se întreba de pildă acum, căci Cecilia, depășind limitele politetei amabile, o flata gros, fără jenă. „Nu reprezintă pentru ei o relație care să merite să fie cultivată, cu Sandy nu vrea să se culce. E destul de iscusită ca să-și dea seama că pentru el, patul Manuelei e cel mai ispititor și că așa va fi toată viața. În privința asta, îi seamănă lui Șerbănică, deși aș fi preferat ca fiu-meu să fie mai puțin dobitoc.”

Cecilia avea la îndemână serioase provizii de tămâie. Se adresă bătrânului:

- Spuneți sincer, domnule Miga, v-ați propus să mă seduceți?
- O! exclama cocoș bătrânul.
- Aveți un costum superb, ultimul răcnet.
- E cupa lui Oprescu, scumpă coniță. A studiat la Paris, vă imaginați...
- Puteți să-mi dați adresa lui?

Bătrânul rămase ca la fotograf. Florence Miga se amuza strașnic.

— Cum să nu! spuse. Alea trei, parcela unsprezece, cimitirul Pătrunjel. Preciză: Oprescu i-a *cupat* costumele lui Șerbănică pe vremea lui Vasile Roaită...

— Vlădeștii, spuse brusc, fără legătură Virgil Brănescu, umplându-și singur paharul, fac Revelionul la *Lido*.

Cecilia se răsuci șopârlă. Ochii îi sclipeau.

— Serios? De unde știi?

— M-am întâlnit astăzi cu Bică, la TAROM.

Vorbea încet, mârâit, trebuia să faci eforturi ca să-l înțelegi și din pricina asta, conversațiile cu el erau repede abandonate.

— Cât îi costă? întrebă Cecilia.

— Șase sute. Trei sute tacâmul. Dar se mai adună bacșișuri, taxi, încă o sticlă de vin, tot felul de chestii...

— Șase sute de lei! suflă zdrobit Șerbănică. E o sumă importantă!

— Depinde. Aia întorc banii cu lopata. Sunt dentiști amândoi.

— Oricum... suspină bătrânul.

I se părea pur și simplu de neconceput ca cineva să cheltuiască atâția bani pentru o singură noapte.

Manuela își înfipse țigara într-un portțigaret lung și subțire. Se așeză cu mișcări studiate pe canapea și declară fără să-și ascundă disprețul:

— N-aș accepta pentru nimic în lume să fac un Revelion la restaurant.

— De ce? întrebă Florence, sincer mirată.

Ea una s-ar fi dus și acum, ar fi lăsat totul baltă și până acolo ar fi ținut-o într-o goană.

Noră-sa zâmbi condescendent:

— Tu n-ai mai fost de mult, *maman*, nu știi ce lume vulgară frecventează restaurantele. Coafeze, gestionari, pedichiuriste... O, nu, mulțumesc! E de ajuns că mă ciocnesc cu ei pe stradă sau în troleibuz. *J'en ai assez!*

Florence își mușcă buzele. Șerbănică, fericit ori de câte ori găsea un paravan onorabil în spatele căruia să-și camufleze avariția, se avântă cu exclamații și gesturi mari:

— Manuela are dreptate. Când plec în vacanță cu Florence, trebuie, nu-i așa, să intru într-un restaurant, într-o cofetărie...

— Confizeriile sunt ceva mai acceptabile, decretă Manuela. Cel puțin, nu miroase a țuică și usturoi...

Pronunțase usturoi cu buzele țuguiate și silă evidentă. Florence își înfipse adânc unghiile în palme. Îi venea să-i strige: „Ce miroaseai tu în târla lui tac-tu, fă? *Coty? Roger Gallet? Soir de Paris?* Cu ce-și parfuma șoricii și caltaboșii?”

Se stăpânea greu. Nu-și ținuse niciodată gura, iar acum o făcea prima oară și numai de dragul lui Sandy.

— Ca să nu mai discutăm despre serviciul deplorabil, se asocie Șerbănică Miga. Îți aduc totdeauna solnițe începute, sosierele sunt pătate

cu muștar, farfuriile reci...

Nevastă-sa îi strecură o privire ascuțită. În ultimii douăzeci de ani, fuseseră o singură dată la restaurant, la nunta lui Sandy. Când plecau la băi, mâncau la cantină, în mod excepțional intrau într-un Expres.

Sandy surâdea blând. Era un copil bun și niciodată nu se simțea mai fericit ca atunci când toată lumea din jurul lui era mulțumită.

Discuția lăncezi. Șerbănică Miga socotea în kilowați consumul de electricitate: peste tot, în debara, în bar, în bucătărie ardeau becuri mari. Tresări brusc.

— Florence! Acum îmi amintesc, ai uitat lumina aprinsă în vestibul!

— Și?

— Desigur, nu contează... Totuși e o imprudență...

Rămase cu gândul aninat de becul minuscul, chior, din pricina căruia nevastă-sa își stâlcea picioarele seară de seară, înjurând.

*

Paznicul Muzeului Chiusbaian, aflat în imediata vecinătate a casei Miga, clătină din cap:

— Pariez pe ce vreți dumneavoastră că-s acasă!

— Ce te face sa crezi? Întrebă colonelul.

— Se vede o geană de lumină. Ăștia când pleacă sting și beculețul de la candelă... Oameni strângători...

Locotenentul Moșoianu frână în dreptul porții, coborî val vârtej, fluturând ordinul de percheziție.

*

— O! Ce miniatură adorabilă! exclamă Cecilia Brănescu. N-am mai văzut-o la voi!

— Am cumpărat-o alaltăieri, la *Consignația*.

— Cat a costat? Întrebă inginerul fără interes.

— O mie cinci sute... Știu că e scumpă, dar uită-te numai la chenar, ce fin e *uvrajat*! Când mi-a arătat-o vânzătoarea — pentru un mic *pour-boire*, îmi pune totdeauna deoparte câte o piesă care m-ar putea interesa — n-am rezistat. Ador maniera lui Fragonard.

Se uită în jur surâzând vinovată.

Florence înghiți repede vermul, ca să prindă puteri. Începea să fie prea mult. Pictura constituia partitura favorită a Manuelei. Se aranja totdeauna în așa fel încât să aducă subiectul în discuție și atunci se dezlănțuia, simțea cum vântul îi sufla în pânze. Maică-sa, nevasta măcelarului — o chema Floarea, dar bineînțeles, Manuela o înnobilase Fleur — fusese vreo cinci ani un fel de gardian la *Muzeul de Artă*. Acolo poșpăise Manuela câteva nume și expresii de breaslă, completate cu vagi informații culese din broșuri de popularizare. Acum dădea de înțeles prietenilor și cunoștințelor că ar fi predat cursuri de istoria artei la nu se știe exact ce universitate populară, dar, din pricina dosarului, fusese silită să renunțe la catedră. „Papa era mare *boss* în industria cărnii, înțelegeți, și atunci când au descoperit...”

Pocnea din degete și clătina capul cu senină și înțeleaptă resemnare. Basmul o avantaja pe Manuela, constituind, alături de sănătatea fragilă, o justificare pentru faptul că nu lucra nicăieri. Având doar bacalaureatul, nu

putea ocupa decât o slujbă oarecare, ori, Manuela era încredințată de importanța sa socială și mai cu seamă, ținea ca toți ceilalți să fie încredințați.

Sandy luă casetofonul și-l sprijini de genunchi. Îl admiră încântat, pipăi literele reliefate ale firmei și vru să-i dea drumul.

Bătrânul asculta fermecat și Florence își zise că s-a zaharisit de tot. Șerbănică își petrecuse pe vremuri trei ani în Italia, răscolind muzeele. Îi era, deci, la îndemână să sesizeze repede impostura nurorii. Se uită apoi la Sandy.

„Cu ce secrete de alcov l-o fi aiurit fata cămătarului, se întrebă Florence, ca să accepte circul ăsta? A copilărit într-o casă în care nu era nevoie să răsfoiești *Larousse*-ul ca să afli ce-i aia o consolă sau mobilă cu semnătură.

— Mai dă-mi puțin vermut! spuse.

Aviatorul lăsă aparatul și se repezi la măsuța cu băuturi. Îi turnă, apoi rămase cu sticla în mână, uitându-se la ceilalți. Cecilia își astupă paharul cu palma, Manuela i-l întinse cu un gest princiar. Sandy i-l umplu apoi îi sărută mâna.

— Ce tablou minunat! exclamă Cecilia Brănescu. Spune și tu, Virgil! Nu, nu, vă rog, rămâneți o clipă așa!

Sandy, fâstâcit, zâmbea tont, nu știa ce să facă. Cecilia își împreunase mâinile, extaziată, în vreme ce Manuela, păstrând aceeași poză surâdea condescendent.

— Parcă ar fi o scenă de la Curtea Angliei, nu, Virgil? Vasalul care-și prezintă omagiul suveranei sale. Uită-te, Virgil!

Inginerul se uită sceptic și aprobă mecanic:

— Exact... Curtea Angliei.

— Totdeauna am afirmat, reluă Cecilia păstrând tonul extatic, că Manuela are o prestanță regală. N-am văzut la nici o femeie mișcări și maniere atât de elegante. Nu-i așa, Virgil?

Șerbănică, roșu la față, contempla scena mulțumit.

„Ce tânără spontană și simpatică... Manuela și-a găsit în ea o prietenă admirabilă..." Declară tare:

— Maniere elegante! Iată ceva cu care azi, din nefericire, te întâlnești din ce în ce mai rar... Femeile au devenit masculine, îmi vine să cred că doar florile au rămas grațioase.

— Doar florile au rămas grațioase, repetă Cecilia pe un ton elegiac... Ce minunat ați exprimat adevărul ăsta, domnule Miga... Ca un poet...

Sandy începu să râdă și se întoarse la casetofon. Bătrânul umflat ca un balon, râse gâdilat.

— Cândva am scris sonete, stimată doamnă. Cezar Petrescu mi-a apreciat mult încercările și m-a încurajat să perseverez. Una din poezii, în special, îl emoționa, așa spune chiar că îl făcea să vibreze adânc.

— L-ați cunoscut pe Cezar Petrescu? se minună Cecilia.

— Am fost intimi... Ascultați numai o clipă. Începu să recite cu glas cântător: *Când fluturi ning pe lac,/ Iar luna-și țese giulgiul, în serile de mai...*

— Bați câmpii tra, la, la, la, aiurea în tramvai! i-o reteză pe șleau Florence. Ce naiba, Șerbănică, mi-e foame, nu-mi arde de versuri.

Manuela se uită semnificativ la Cecilia: „nu ți-am spus eu?" Cu un sfert de oră înainte, se lamentase în bucătărie: „E îngrozitor de grosieră soacră-mea. Are maniere și langaj de precepeață... N-ai să zici niciodată că e

născută Periețeanu... Din fericire, Sandy n-a suferit influența ei... A plecat de mic de acasă. Știi cum e la aviație..."

— Dar, Florence! Îngână Șerbănică brusc dezumflat.

Privirea bătrânei îl amuți. Virgil Brănescu râdea pe față. Manuela se ridică:

— Lasă aparatul, Sandy! Ai adus *hors-d'oeuvres*-urile?

— Sunt pe masă.

Florence Miga mestecă între dinți o sudalmă.

„Îi dă ordine de parcă i-ar fi valet și dobitocul nici măcar nu miaună. Eu cel puțin îi spuneam slujnicei, *te rog...*”

— Ne așezăm? întrebă Manuela.

Alexandru Miga dădu din cap.

— Vin imediat, iubito! Vreau să pun caseta cu Elvis...

— Chiar! se entuziasma bătrânul. Sunt curios să văd cum merge. Am fost asigurat că e o piesă extraordinară.

Alexandru deschise scrinul și scoase o casetă.

În aceeași clipă sună telefonul.

*

Locotenentul Moșoianu, asistat de paznic și Persida Ionescu, se chinuia de câteva minute bune să descuie ușa familiei Miga, cu un șperaclu. Dăneț își aminti peripețiile subalternilor săi în cazul halucinant al celor trei cocoșați... Se descurcaseră greu amândoi, mai ales Azimioară care trebuise să desfacă și un safe. Azimioară, gras, placid și veșnic transpirat...

„Oare pe unde i-or sticli ochii?” se întrebă colonelul.

*

Ora 0,30

— Am dispus supravegherea casei. Acu', acu' pică și sectoristul, spuse ofițerul de serviciu al miliției din Ploiești.

Locotenentul Azimioară îi mulțumi privind în noaptea spânzurată la ferestrele biroului. Hotărâse să ia relații despre vărul lui Gogan înainte de a-i suna la ușă. Cunoștința cu nevasta responsabilului și Coralia, femeia-cadână, îi întărise convingerea că întâlnise o familie cel puțin bizară.

Intră salutând un sergent major, evident smuls de la petrecere. Își corectă ținuta zâmbind vinovat:

— Vă rog să mă scuzați, dar, știți, azi era ziua mea liberă și, de, ca omul...

— Dumneata trebuie să mă ierți, spuse Azimioară. Te-am deranjat.

— Nu-i nimic.

Omul își lăsase musafirii și șprițul, îmbrăcase grăbit uniforma.

Locotenentul îi făcu semn să stea jos, scoase un pachet de Kent.

— Fumezi?

— Da, mulțumesc.

Își aprinseră țigările. Azimioară îi zâmbi:

— Ce-or fi zis invitații dumitale când te-au văzut sărind direct în cizme?

— Sunt obișnuiți. De-ai casei. Neamuri.

Vorbea cumpătat, cu măsură. Locotenentul trase fumul adânc în piept și se interesă:

— Strada Licuricilor e în sectorul dumitale?

— Este.

— La numărul patru locuiește unul Vintilescu. Are o casă titirită, gard de fier, grădiniță la intrare.

— A, profesorul?

— Îl cunoști?

— Cum să nu. Surâse. De doisprezece ani lucrez în sector.

— Ce fel de om e?

Sergentul-major își caută cuvintele ținându-și buzele. Emană o liniște ticăită, gospodărească. Ți-l puteai imagina ușor acasă, chibzuind pe îndelete cum să pună murăturile, îndeplinind cu dichis operația.

— Știi și eu? Nu mi-a dat bătaie de cap. Vine de la școală, își pune un halat și începe să trebăluiească. Astă-vară și-a ridicat singur un garaj.

— Cred că vorbim de persoane diferite, observă încruntat Azimioară, i-am văzut casa, dar n-am remarcat așa ceva. Practic, n-are curte.

— A închiriat o palmă de loc în grădina unui pensionar, prin apropiere. Om așezat.

O rostise cu admirație sinceră. Sensul, „nu ca alții care își fac veacul prin cârciumi”, era limpede.

— Asta-i bine... spuse locotenentul gândindu-se la ceilalți membri ai familiei.

— Fiul meu l-a avut la naturale, într-a șaptea. N-a lăsat pe unul corigent...

Azimioară surâse cu tâlc. Avea două vecine profesoare care primeau de regulă felicitări pentru că izbutesc să nu aibă restanțieri. Adevărul era altul, fetele nu voiau să-și strice vacanța cu meditații și reexaminări... Sergentul acceptă liniștit ideea:

— Și asta se poate. Așa pare milos, omenește mereu calicii. La cutremur, când s-a clătinat școala, a stat toată noaptea să pună materialul didactic la adăpost. Ce-ar mai fi? A, da. E în combinație cu un cioban macedonean.

— Adică?

— O jumătate de turmă, vreo trei sute de oi, e a profesorului. Una peste alta, socotind produsele, mieii, blana, venitul se ridică frumușel. Peste trei sute de mii pe an.

Azimioară își zise că exagerează. Își aminti apoi o poveste asemănătoare cu ciupercăria unui individ inspirat care făcuse avere speculând la maximum pivnița.

— Nu știați figura? întrebă sergentul. Numai la noi în oraș sunt nouă inși care și-au investit banii în mioare, un actor, un avocat, câțiva ospătari.

— Lumea bună, observă locotenentul.

— Începutu-i greu, îți trebuie bani, nu glumă. Pe Vintilescu l-au ajutat neamurile, au pus mână de la mână. Ospătarii se ajută singuri...

— Interesant. Spune-mi, te rog, îl vezi pe Vintilescu tăinuind un hoț?

Sectoristul stinse țigara presând-o cu grijă în scrumieră. Răspunsul echivala, se vede treaba, cu o condamnare, și omul îl rumegă bine înainte. „Trebuie să fie ardelean, își zise Azimioară. Prea le cugetă!”

În sfârșit, sergentul se hotărî.

— Depinde.

— Dar un criminal?

— Nu! hotărât!

Azimioară se ridică.

— Ți mulțumesc. Ești liber.

*

Sergentul care supraveghea casa profesorului îi raportă că n-a sesizat nimic suspect. Azimioară îl rugă să rămână prin apropiere și sună la ușă. O voce de bărbat se interesă:

— Câți sunteți?

— Unul singur, spuse locotenentul.

— Treci sub fereastră și dă-i drumul!

Crezuse că au venit colindătorii. Azimioară restabili repede adevărul. Ușa se deschise larg și Vintilescu se scuză ușor împleticit, îl pofti înăuntru. Din sufragerie răzbăteau hohote de râs, clinchete de pahare, muzică. Cineva râdea cu reală lipsă de aptitudini dar entuziasm un autentic cum beau oamenii buni, la televizor Corina Chiriac se străduia să-i facă concurență.

— Îmi pare sincer rău că vă deranjez, începu prudent locotenentul, dar trebuie să discut neapărat cu profesorul Vintilescu.

— În persoană!

Își ciocni călcâiele luând o poziție de drepti precară, apoi se amuză singur.

„Tot e bine că mai știe cum îl cheamă,” oftă Azimioară.

Își roti privirea în spațiul strâmt, ocupat în bună parte de frigiderul Zil, o tricicletă pentru copii și o grămadă de sticle, după toate semnele recent golite.

— Unde putem sta cinci minute de vorbă liniștiți?

— De ce numai cinci minute? Adică nu vreți să-mi cunoașteți familia?

— Desigur. Deocamdată...

— Casa mea, îl întrerupse profesorul străduindu-se să articuleze bine cuvintele, e casa dumneavoastră, cum spunea... o clipă... Îmi aduc aminte...

— N-are importanță.

— Așa e, frate, ce importanță are? Se uită jur împrejur. Unde ați pus paharul?

„Am încurcat-o! Își zise locotenentul. Individul e rănit rău!”

Arată o cameră din care nu răzbăteau behăituri.

— Putem intra aici?

Profesorul râse mult, cu lacrimi, începu să sughiță:

— Aici, zise, se intră cu rândul. E toaleta.

— Ce-ar fi să ieșim pe verandă?

— De ce?

— Mă gândeam că v-ar face bine puțin aer. Puneți-vă paltonul pe umeri.

— De ce să-mi pun paltonul pe umeri? Deveni brusc arogant: Aha, cu alte cuvinte, vreți să insinuați că m-am îmbătat.

— Nu, deși e dreptul dumneavoastră. Îl luă oltenește, surâzând dulce: În noaptea asta cine nu-i amețit n-are nici un haz.

Vintilescu găsi cugetarea locotenentului plină de tâlc, o repetă cu luare aminte, apoi izbucnind din nou în râs, încercă să-l îmbrățișeze.

— Hai să te pup că ești dulce!

— Odaia dumneavoastră? se eschivă Azimioară punând mâna pe o clanță.

— Da.

— Putem intra?

— De ce să nu putem intra? Luați-vă paharul.

Încăperea îndeplina mai nou și oficiu de garderobă, zeci de paltoane erau întinse pe divan. Un miros pătrunzător de parfum bulgăresc, trainic și sănătos plutea în aer. Profesorul deveni brusc serios. Se interesă:

— Asta-i prima școală e care o inspectați?

— Poftim?!

— Nu sunteți de la Ministerul Învățământului? Parcă așa ați spus... În sfârșit, hai să mai bem ceva.

— V-așteaptă neamurile, îi sugeră Azimioară cu intenția de a aduce discuția pe făgașul dorit.

— Dă-i dracului de mitocani...

— Verișoara dumneavoastră, Coralia, mi-a făcut impresia unui om deosebit.

Vintilescu reacționează prompt. Râse izbindu-și genunchii cu palmele:

— Cine? Aiurita aia? Totdeauna am susținut că excesul de lectură te tâmpește! E fanatică, cincisprezece ani a stat în Japonia să le deprindă vorba, până s-a încurcat cu un... știi matale... Mă rog... Tot își face asta *harachiri*...

— A venit și ea?

— Ce să vină, nene, înseamnă că n-o cunoști!

— Locuiește într-o garsonieră dublă, în același imobil cu vărul dumneavoastră, Andrei Gogan.

Ochii profesorului se îngustară. Răspunse fără chef:

— Așa o fi. Vin rar la București. Nu-mi place. Ce facem, stăm pe sec, domnule colonel?

— Locotenent, preciză Azimioară.

— Vă rog să mă iertați, n-am vrut să vă jignesc.

Părea sfârtecat de remușcări. Încercă să îndrepte colțul covorului cu piciorul, își pierdu echilibrul și se prăbuși peste paltoanele de pe divan. O măsuță fragilă, plină de cărți și reviste, se răsturnă cu zgomot.

Locotenentul oftă exasperat și începu să le adune.

— Lăsați, tovarășe inspector, spuse Vintilescu luptând să-și reia poziția verticală, se poate?

„Iar m-a avansat!” observă Azimioară, ajutându-l să se ridice:

— Puteți să-l chemați o clipă pe Andrei Gogan?

— Cum să nu, să-i caut numărul.

— Credeam că-i dincolo, printre invitații dumneavoastră.

— Ași! Șmecherul s-a subțiat rău, nu mă mai cunoaște...

Azimioară îl privi țintă:

— Mi s-a spus că v-a căutat mai devreme...

— Andrei? Hm, să fim serioși, nu l-am văzut de la cutremur.

Își apăsă îngreșat pântecul, sughițând.

— Vă e rău?

— Cred că am exagerat. O clipă!

Se îndreptă bolid spre baie. Locotenentul se uită prin încăpere, gândindu-se cum să procedeze. Ușa se deschise încet și apărură un cap de copil, tuns cu breton. N-avea mai mult de cinci ani.

„Proprietarul triciclei”, ghici Azimioară făcându-i cu ochiul. Puștiul îi răspunse prompt, clipind ștrengărește, apoi întreabă:

— Ce faci aici?

— Te așteptam.

- De ce?
- N-am cu cine să mă joc, spuse serios Azimioară.
- Nici eu.

Intră trăgând un tractor de plastic. Se așează la picioarele locotenentului rulând jucăria încolo și încioace pe parchet.

- Cum te cheamă.
- Dănuț Vintilescu.
- Pe mine Azimioară...

Puștiul râse:

- Ce nume caraghios! Tu de ce nu bei?
- Dar tu?
- Nu mai am ce. A băut tăticu tot. Patru sticle de Pepsi...

Locotenentul tresări.

„Asta ar fi culmea!”

Recapitulă întâlnirea cu profesorul, cântărindu-i reacțiile.

- Mă minciunești, Dănuț, tăticu a băut vin.
 - Nu, că n-are voie. Ia medicamente.
- Azimioară fluieră încetișor, a pagubă.

Profesorul intră clătinându-se. Locotenentul îl măsură surâzând.

— V-aș propune, spuse, să lăsați cirul. Nu e de demnitatea dumneavoastră.

- Poftim?!
- Jucați admirabil teatru, mă declar convins.

Vintilescu era derutat, oscila între indignarea bețivului inconștient și un rest de luciditate.

Locotenentul îl scoase din încurcătură:

— Hai să evităm scenele penibile, e în interesul amândorora. Pe scurt, cineva mi-a spus că din cauza unui tratament în curs n-ați consumat toată noaptea un singur gram de alcool. Nu mă contraziceți, m-ați pune în situația să iau declarații musafirilor.

Profesorul se prăbuși pe un scaun, își acoperi fața cu mâinile.

- Sunt un caraghios.
- Mă întreb ce-ați urmărit?
- Hm! Credeam că în felul ăsta scap de întrebări sâcâitoare măcar până mâine. O prostie, desigur, în viața mea nu m-am comportat mai puștește.

Azimioară îi oferi o țigară, fumară împreună. Zgomotele petrecerii întărite prin erupții de răs punctau liniștea încăperii.

O voce sentimentală, tremurată se desprinsese tânguitoare:

De-aș fi vântul cu miresme parfumate...

Voci groase recomandară făcând să clănțane ferestrele:

Bea, bea, nu te lăsa/ Uită că viața e grea...

„Dacă începeți cu politica, eu am plecat!” amenință cineva.

- Așadar știați că o să vă caut? Întrebă locotenentul.
- Mă așteptam.
- V-a avertizat?

Nu răspunse. Se uita prin unghere evitându-i sistematic privirea.

— Pentru ce trebuia să amânați „măcar până mâine dimineața unele întrebări sâcâitoare?” reluă Azimioară. Parcă așa v-ați exprimat.

- E, totuși, noaptea Anului Nou...

— Nu cumva pentru a-i da timp vărului dumneavoastră să dispară?

— Hm, puneți niște întrebări...

Azimioară privi deșteptătorul de pe noptieră. Minutele se scurgeau pe furiș, trecuse deja o jumătate de oră.

— Trebuie să vă amintesc, spuse, la ce riscuri vă expuneți acoperindu-l pe Andrei Gogan? Sunteți un om inteligent, m-aș mira să ignorați consecințele.

— Mi-ați făcut exact aceeași impresie, răspunse profesorul. Cum nu înțelegeți că nu pot să-l denunț? El și Coralia sunt singurele mele rude. Și apoi e nevinovat! Andrei nu m-a mințit niciodată, sunt încredințat că într-adevăr strada era pustie. Cine să depună în favoarea lui?

Azimioară îl măsură lung:

— Dumneavoastră nu știți ce-a făcut?

— Ba da. Mi-a spus tot. Un accident. Copilul s-a aruncat pur și simplu în fața mașinii.

— Să fiți oare chiar atât de candid? Scuzați-mă, nu vreau să vă jignesc. Însă nici un sugaci n-ar înghiți istoria asta.

Fruntea profesorului se umplu de pliuri adânci. Întrebă răgușit:

— S-a întâmplat altceva mai grav?

— S-a întâmplat sau e pe cale să se întâmple. Ca să șteargă urmele delapidării, Gogan a pus la cale distrugerea magazinului.

— Imposibil! Andrei e un om corect.

— V-ați întrebat de unde are atâția bani?

— Dar are?

Locotenentul își aminti afacerea cu mioarele.

— Cert, de vreme ce v-a creditat cu o suma substanțială în ziua când ați cumpărat oile și își permite să întrețină o amantă costisitoare.

Profesorul îl măsură neîncrezător:

— M-a ajutat, într-adevăr. În problema relațiilor extraconjugale însă, cred că ați fost greșit informat. N-o cunoașteți pe nevastă-sa!

— Ați auzit de Corina Manea?

— Nu.

— Ea e amanta vărului dumneavoastră. O femeie puțin frivolă, relativ inconștientă, dar spectaculos de frumoasă. Gogan i-a cerut să lase în magazin un casetofon-bombă, care urma să explodeze după ora închiderii. A acceptat, indirect era părtașă la combinația responsabilului, numai bijuteriile primite periodic costă o avere. Lucrurile însă s-au complicat. Corina Manea l-a văzut pe supraveghetorul magazinului luând la plecare casetofonul. Un asemenea obiect în noaptea de Revelion e binevenit. L-a implorat pe vărul dumneavoastră să împiedice nenorocirea anunțând autoritățile, a insistat, s-a decis s-o facă singură. Andrei Gogan a încercat să o strânguleze...

Profesorul îl asculta cu o expresie imposibil de reprodus. Părul îi alunecase de pe chelie, cădea în șuvițe lungi de-a lungul urechii strângi. Rămase un timp fără grai, fără să se clintească, apoi scutură din cap.

— Nu cred!

— Nu vreți.

— Nu pot să cred. Am sentimentul că îmi povestiți un film american. O amantă seducătoare, un furt fabulos și o bombă cu explozie întârziată care să șteargă urmele. Ne deterăm dracului!

— Din păcate.

— Hai să fim serioși, asemenea poveste ține de Hollywood. Altceva se

întâmplă...

Locotenentul îl întrerupse:

— Adică vă deranjez în noaptea de Revelion, înșirând istorii picante pentru a vă convinge să mă puneți pe urmele unui conducător auto imprudent. Așa-i? Îl privi lung. În orice clipă bomba poate face zeci de victime! Am nevoie de Gogan. Numai el știe la ce oră a fixat explozia.

Profesorul se foi nedecis.

— Nu insinuez că improvizați... Poate că femeia aia v-a indus în eroare. Știți cum se întâmplă când intervine ruptura între amanți... Cum mama dracului să cred? Îl cunosc pe Andrei de mic, am copilărit împreună, împreună am făcut școala, armata...

Amuți. O expresie nouă, de consternare i se așternu pe chip. Azimioară se aplecă căutându-i privirea.

— De ce v-ați oprit?

Profesorul părea incapabil să articuleze un singur sunet, pur și simplu începuse să tremure.

Locotenentul intui vag motivul.

— La ce armă ați făcut stagiul militar?

— La geniu.

— Specialitatea?

— Amorsări și demorsări de explozibile...

— Apoi?

— Mi-a cerut niște bani și scurta mea îmblănită...

Profesorul hotărâse să-i spună adevărul. Mergeau spre garaj. Chiotele petrecăreților umpleau cartierul, în general cuminte, cu vile discrete. Azimioară ordonă oamenilor puși la dispoziție de miliția locală să înconjoare imobilul cu pricina, apoi îl întrebă pe Vintilescu:

— E înarmat?

— Nu știu. N-am băgat de seamă.

— Uitați cum o să procedăm. Veți intra singur. Veți pretinde că se organizează controale la ieșirea din oraș, sugerați-i să plece cât mai e întuneric.

Profesorul mărturisi:

— Vă spun sincer, mi-e teamă. Niciodată n-am fost vreun curajos.

— Este exact starea de spirit pe care ar trebui s-o încercați în asemenea împrejurare. Nu vă faceți probleme, la prima mișcare suspectă intervin oamenii noștri.

Se furișase în curte zugrăvindu-și pe piept semnul crucii. Locotenentul descifra atent fiecare zgomot. Un minut mai târziu, profesorul se întoarse extrem de tulburat.

— Garajul e gol.

CAPITOLUL VII

— Ce mașină aveți? întrebă Azimioară.

— O Dacie 1300 roșie.

Locotenentul își notă numărul și strecură sceptic carnetul în buzunar. Garajul, o cutie de tablă ondulată, rudimentar construită, nu-i oferea nici un indiciu.

— Unde ierneză oile?

— La vreo douăzeci de kilometri, spre Vadul Sec.

— Un lucru e cert. Trebuie căutat exact în direcția contrară. Hm, nu s-ar putea afirma că are deplină încredere în dumneavoastră. În sfârșit, hai s-o luăm altfel. Încercați să vă amintiți nume sau adrese pomenite întâmplător de Gogan. M-ar interesa mai ales persoane despre care e încredințat că nu le cunoașteți.

— Înțeleg, spuse profesorul rozându-și unghia degetului gros. De pildă, nu mi-a vorbit niciodată despre neamurile din partea nevastă-si.

— Despre ele ar putea vorbi soția lui abandonată, deci nu la neamuri se va ascunde.

— Colegi de școală?

— Eventual.

— Mă îndoiesc că l-ar primi. Am sărbătorit vara trecută douăzeci și cinci de ani de la terminarea liceului. Andrei n-a venit și nimeni n-a regretat.

— Trebuie să înțeleg că nu-l agreau?

— Cam așa ceva. Ciudat, acum îmi dau seama că nici în armată n-a avut prieteni. La lucrurile astea nu te gândești...

Spațiul restrâns și gol accentua senzația de frig. Ieșiră în curte. Profesorul închise ușile garajului, apoi înțelese inutilitatea gestului.

— Ce-o fi fost în capul meu, mormăi... Auzi, să-i dau și cheile de la mașină!

— Nu s-o ascunde el până la sfârșitul zilelor, comentă locotenentul.

Vintilescu îl opri, punându-i mâna pe braț.

— Cred că știu ce are de gând. Eram la Sovata, acum doi ani. Miliția răscolea stațiunea căutând un spărgător. Mi-amintesc remarcă lui Andrei: „N-are unde să se ascundă! Mai devreme sau mai târziu, tot îl înhață. În asemenea situații, ori încerci să forțezi frontiera, ori te dai prins...”

Azimioară privi îngândurat întunericul.

— Da, asta poate fi o idee.

*

Ora 1,00

Pe comodă, lângă casetofon, un orologiu mic de bronz bătu o dată. Doamna Miga căscă cu fălcile încleștate. „E punctul mort al petrecerii. De fapt, petrecerea asta a fost moartă de la început”.

Discuțiile lânzezeau. Șerbănică făcea eforturi să rămână treaz, inginerul Brănescu, bine amețit, vorbea în pustiu, monoton și neinteligibil, fără să-l audă cineva.

Manuela strânsese masa, aerisise, „nu suport mirosul de mâncare sleită, dacă o să vă fie foame, o să-mi spuneți, nu-i așa?” și acum flămânzeau. Florence clătină din cap: „Revelion cu tartine, pui de douăzeci și unu de lei și alune... Halal!”

Își reproșa că nu stătuse acasă. Un Revelion în *tête-à-tête* cu Șerbănică nu putea ispiti pe nimeni, dar în patruzeci și cinci de ani învățase cel puțin să-și ignore bărbatul. Izbutea atât de bine, încât uneori era incapabilă să-și amintească dacă bărbatu-său petrecuse după amiaza acasă sau nu. Acum, ar fi stat întinsă comod, fără corset, n-ar fi fost obligată s-o asculte pe Manuela și pe prefăcuta ailaltă mică.

Alexandru, obosit mort — bineînțeles, el suportase corvezile, aprovizionarea, curățatul zarzavaturilor, spălatul vaselor și câte or mai fi

fost — urmărirea conversația nevesti-si cu o expresie de adorație imbecilă.

„Ori eu m-am afanisit, își zise Florence, ori oamenii ăștia sunt tâmpiți. Toată seara n-au discutat decât despre boarfe, mașini, ce vilă și-au construit Săvuleștii la Grădiștea, Lada pe care și-a cumpărat-o familia Dobre, mobila de export a Popeștilor, ce aur a adus inginerul dracu' să-l ia din Siria, chilipirul Marineștilor, bafta Cătăneștilor... Uite așa o țin de patru ceasuri. Le pleznește inima de invidie și-și închipuie că bârfind și împrôșcând răutăți, vila lui Săvulescu o să fie mai puțin frumoasă, Lada lui Dobre mai puțin bună, aurul din Siria vulgar și fără valoare...”

— În realitate, declară cu suficiență Manuela, pe mine viața la țară nu mă amuză. E o infirmitate, îmi dau seama, dar natura nu-mi spune aproape nimic.

După ton, se vedea că gândește exact contrariul. „Infirmă pe dracu' o citadină înăscută...” În capul ei, asta adăuga substanțial la panoplia titlurilor de noblețe. Florence își înăbuși al doilea căscat. „Dac-o să citească cinci romane englezești despre nobilimea rurală a consumatorilor de porridge și golf, o să-și schimbe vertiginos opiniile...”

Cecilia Brănescu își pocni palmele, chipurile indignată.

— Infirmitate?! Lasă modestia, fetițo, tu ești croită din alt aluat. De câte ori mă uit la tine, am impresia că ai fost desprinsă dintr-un tablou vechi, de curte. Apropo, nu știu dacă ți-am mai spus, păsești ca o marchiză.

— Ați exprimat cum nu se poate mai bine impresia generală, spuse Șerbănică tapând ușor cu palma brațul noră-si. Manuela e imperială când păsește.

Bătrâna se uită la aviator care-și reîncepuse naveta între bucătărie și sufragerie, schimbând tacâmurile. Sugeră moale:

— Ar trebui să te miști cât mai mult, draga mea. Nu-ți lipsesc admiratorii.

— De pildă, urmă Manuela, azvârlindu-i o căutătură ascutită, conacul lui papa din Măgura e un mic giuvaer. Cu câteva mii de lei, ar putea fi pus la punct. Și totuși, îmi petrec foarte rar acolo weekendul.

„Ah, da! jubilă doamna Miga. Uitasem repertoriul. Castelul din Măgura, dărăpănătura aia schiloadă, cu cârciumărese în curte și blazonul lui Tănăsache: satârul și cârnatul!”

— Te înțeleg, draga mea, rosti surâzându-i fermecător. L-am auzit într-o zi pe măcelarul nostru povestind că și-a ridicat o vilă la Breaza. Lume rafinată...

— De ce n-o vindeți? întrebă Cecilia.

— Papa ține la tradiții și nu vreau să-l contrariesc.

— Cred, spuse profesoara, fără să creadă nimic.

Șerbănică Miga picotea. Prinsese doar câteva vorbe și-o luă razna:

— Tradiții! Iată un cuvânt nobil care sună frumos în gura tinerilor noștri. Când aveam douăzeci de ani...

“.... erai la fel de tâmpit ca și astăzi”, spuse în gând bătrâna fără să-l mai asculte.

Simțea privirea Ceciliei, o iscodise toată seara plină de curiozitate dar n-o luă în seamă. „Peste jumătate de oră, mă ridic”. O să mănânc ceva și-o să mă culc. Măine nu mă scol toată ziua. Am să ascult *France Internationale*, au programe drăguțe de sărbători, și n-am să răspund la telefon. Șerbănică e invitat seara la Dumitriță Haznaș. O să mănânce rahat despre petrecerea excepțională de la noră-sa, o să inventeze un meniu de *Athénée Palace*, dar din fericire n-o să fiu obligată să-l ascult”.

— Nu credeți că am dreptate, domnule inginer? Întrebă Șerbănică Miga.

Brănescu, urmând pilda Florencei, naviga pe alte mări. Răspunse într-o doară:

— Probabil. N-am ieșit de mult din București.

— Pardon?! exclamă contrariat bătrânul.

Era limpede că inginerul picase din cer.

— Ce-ar fi să dansăm? propuse Cecilia îndreptându-și trupul zvelt. Hai, Virgil, să ne dezmoțim puțin.

Inginerul îi azvârli o privire lehamățită și nu se clinti. Doamna Miga se uită la noră-sa. Știa că nu-i place să danseze. Dansul îi scotea în evidență toate cusururile trupului lipsit de grație. Alexandru, dansator pasionat, tăcea și înghițea. Acum, aștepta cu ochii la casetofon un singur cuvânt din partea nevesti-si. Manuela zâmbi condescendent.

— Dacă voi vreți, eu n-am nimic împotrivă. Am să vă privesc cu plăcere.

— Chiar, tu de ce nu dansezi? se miră profesoara.

Manuela abia așteptase întrebarea.

— O să ți se pară ridicol, dar în privința asta sunt grozav de demodată. Găsesc nesperios să transpiri și să dai din picioare în brațele unui bărbat care de cele mai multe ori nici măcar nu e soțul tău.

Doamnei Miga îi veni să țipe. Nu auzise niciodată o aberație mai jalnică. Șerbănică în schimb se uita la noră-sa fermecat. „Câtă maturitate și simț de răspundere! Nu ca Florence, frivolă și cu picioarele pe sus de când o știu. N-a fost petrecere să nu-și dea în petic. O viață întreagă s-a compromis, a căutat scandalul cu lumânarea". Își dresе glasul decretând:

— A dansa înseamnă a conjuga vertical verbul a dori. Restabili succint adevărul: Observația aparține, evident, francezilor. N-o să mă convingeți că-i lipsită de bun-simț.

Nimeni nu se înghesuia să-l convingă. Bătrânei îi sclipiră ochii: „Ce-ar fi să-i trag un charleston îndrăcit cu Sandy? Numai așa, să crape fierea în ea!\".

Se muie aproape instantaneu. Pe cine să impresioneze? Pe Brănescu, atât de amețit încât dacă l-ai lua repede n-ar ști să-ți spună nici măcar cu aproximație pe ce meridian se află? Pe parvenitele astea două?

Dintr-o dată, doamna Miga simți că-i compătimește pe toți. Oamenii ăștia nu știau să trăiască, își stricau viața lor, o stricau și pe a celorlalți. Din prostie, ca Șerbănică, din snobism ca Manuela, cu voracitatea de animal mic și egoist, ca Cecilia. Ea una, slavă Domnului, fusese zămislită altfel! Se măritase cu Șerbănică cedând insistențelor lui taică-său, singura ființă, în afară de Sandy, la care ținuse în viața ei. Periețenii scăpătaseră și bătrânul voia să-și vadă fata cazată.

— Ai să fii fericită cu el, Florence! Are toate calitățile soțului perfect: avere, maniere și imbecilitate.

— Nu-l iubesc.

— Nu știi ce avantaje prezintă o inimă neipotecată, fetița mea. Toate șansele îți rămân intacte.

— Mă îndemni să-l înșel?

— Aș fi un măgar dacă aș face-o, surâse conu' Alecu, un ipocrit dacă n-aș face-o. În privința asta, instinctul femeilor e cel mai bun camarad și consilier. M-am bizuit totdeauna pe el...

Avusese dreptate bătrânul? Dintr-un punct de vedere, da. Șerbănică

înghițise cu eroism hapuri pe care puțini bărbați sunt în general dispuși să le înghiță. De teama scandalului și de a nu fi părăsit închisese ochii.

Din primii ani de căsătorie, Florence ieșea singură, ducea existența lipsită de restricții a unei femei libere. Pe Șerbănică îl vedea uneori la prânz, comunicau prin slugi sau bilețele, duceau o viață complet separată, el cultivându-și maniile de fată bătrână, ea amuzându-se. Și se amuzase! Ce știi proștii ăștia despre petrecerile de altă dată? Cinci sute de farfurii spărseseră la *garden-party*-ul Ilincăi Vasilian, încercând să nimerească stejarul din fundul grădinii. Erau toți paf, după două zile de petrecere. Paf, dar bărbații își păstraseră hainele și cravatele, nu vedeai rimel scurs pe obrajiile femeilor sau pudră brânzită. La patru-cinci ore, își împrăpătau machiajul și odată cu el, apetitul de petrecere.

Dar celebra baie de șampanie de la doctorul Papazoglu? Obținuse grecului concesiunea unui spital și refuzase onorariul, o sută de mii de lei, din simplu capriciu. Papazoglu îi oferise zadarnic un briliant, o capă de șinșila...

— În fond, ce doriți?

— O baie de șampanie!

— Poftim?!

— Am chef să mă scald în șampanie. Umpleți o cadă cu *Roederer* și vă puteți considera achitat.

Avusese un succes nebun dar și scandalul fusese pe măsură. A doua zi, urla Bucureștiul. Doctorul deșertase două sute nouăsprezece sticle în cada de faianță roșie. Florence în chiloți bufanți și sutien, bine făcută și bronzată la ultraviolete, se scăldase în lichidul auriu, sub ochii invitaților zdrobiți de senzație.

Era totdeauna cea mai originală, scânteia seratelor, femeia despre care era de ajuns să știi că participă la o sindrofie pentru a-ți dori din tot sufletul să nu lipsești. Dansa, cânta romane spaniole la chitară, tapă melodii de jazz, călărea, juca tenis, făcea yachting.

Pe colonelul Demetru, adevăratul ei roman de dragoste, îl cunoscuse la balul Cercului Militar. În costum de paj al luminăției sale Regele Soare, cu picioarele ei flexibile și bine modelate, țâșnind din pantalonașii scurți, cu părul negru pieptănat apaș în *accroche-coeur*-uri și cei mai albaștri ochi care străpunseseră vreodată o măscuță, Florence era adorabilă. Legătura durase douăzeci și nouă de ani. Șerbănică nu consimțise niciodată să divorțeze. Cu timpul se obișnuiseră, intervenise comoditatea, singura lor grijă era ca Sandy să nu bănuiască nimic. Demetru murise cu patru ani în urmă de o embolie. Avusese impresia că-și îngroapă unicul și adevăratul ei soț...

— Dormi, Florence? întrebă bătrânul.

Doamna Miga se dezmetici.

— Nu crezi că ar fi timpul să ne retragem?

— De ce, draga mea?

— Am obosit.

— Glumești, Florence, la cei douăzeci și opt de ani ai tăi, n-ai dreptul să susții una ca asta, declară galant bătrânul.

Era complimentul lui favorit, plasat ori de câte ori avea martori. Cecilia își izbi fermecată palmele.

— Superb! Ai auzit, Virgil? Se răsuci spre bătrâni: Dumneavoastră sunteți de fapt ceea ce se cheamă un cuplu fără pereche. Adevărul e că la început și noi ne înțelegeam perfect. În luna de miere, de pildă, soțul meu

nu ostenea să-mi repete că-i vine să mă mănânce.

Inginerul, beat, mormăi fără cea mai palidă intenție de umor:

— Acum îmi pare rău că n-am mâncat-o.

Cecilia râse galben. Alexandru se apropie de bătrână.

— Nici gând să plecați, mamă. Uite, mă duc să fac cafele și o să ne înviorăm.

Manuela, căreia multiplele tipare îi spuneau că un Revelion decent nu se sparge înainte de șase dimineața, altfel înseamnă că oaspeții s-au plictisit, se asocie:

— N-are nici un rost! S-aduci și cupele de șampanie, Alex.

Cecilia exclamă încântată:

— O! Avem și șampanie. E grozav!

„Face pe dobitoaca! Își zise doamna Miga sâcâită. De cînșpe ori și-a vârât nasul în frigider, știe tot ce au ăștia în casă, până și culoarea prezervativelor.”

— Ai grijă s-o frapezi bine, Alex, strigă Manuela peste umăr.

Șerbănică conchise la modul penibil:

— O, dar acesta este un festin regal! Ne răsfățați.

— Vai, papa!

— Nu-i așa, Florence?

— M-aș fi mirat să fie altfel, spuse bătrâna gândindu-se la platourile cu tartine.

Cecilia Brănescu își împreună palmele.

— Domnule Miga, am o rugămintă.

— Cu multă plăcere, conită, concedă generos și emfatic bătrânul. Sunt servul dumneavoastră.

— Băgați de seamă! Toată lumea a auzit ce mi-ați făgăduit. Nu mă mai puteți refuza.

— Bineînțeles...

— După primul pahar de șampanie, acordați-mi un tangou. Presimt că sunteți un dansator teribil.

Șerbănică, măgulit, roșu de confuzie, dădea din mâini, lăsându-se să se înțeleagă că e parolist.

— Desigur, sublinie cochet profesoara, numai dacă doamna Miga nu se opune.

— Dimpotrivă. Sandy, ai ghips în casă?

— Pentru ce? Întrebă aviatorul din prag, chinuindu-se să desfacă sticla de șampanie fără zgomot, căci Manuela nu suporta împușcăturile.

— Doamna Cecilia va avea curând nevoie de cantități substanțiale. Dansează cu taică-tu.

Alexandru nu-și economisi surpriza. Întrebă râzând:

— Serios, papa? Să știi că n-am decât rockuri.

— Nu-i nimic, interveni bătrâna. Șerbănică e universal. Le aduce pe toate la tangou.

Manuela făcu ordine pe masă, punând în fața fiecăruia câte o cupă.

— Adu șampania, Alex, și pe urmă să dai drumul la casetofon.

— Pregătiți-vă, domnule Miga, ciripi Cecilia. Primul dans sunteți al meu.

— Am promis.

„Numai să nu-l apuce apoplexia!” se gândi Florence.

Alexandru se îndreptă spre casetofon.

— Bravo! Uite cine știe să se distreze. Nu mameluci ca noi.

Florence intră în baie. Noră-sa o urmări cu privirea:

„Ce-i al ei, e al ei... Și azi vipera are o siluetă perfectă. Din spate, cu coatele acoperite, poți să-i dai treizeci de ani.”

*

Colonelul Dăneț, palid și crispat, le indică martorilor o canapea lipită de perete și-i rugă să se așeze. După toate aparențele, soții Miga părăsiseră casa în grabă. Uitaseră lumina aprinsă în cămară, un chimono portocaliu fusese abandonat pe masa din sufragerie, o pereche de papuci bărbătești stăteau în mijlocul casei, unul la oarecare distanță de celălalt.

Dăneț făcu întâi turul odăilor, apoi începu să caute sistematic casetofonul. Își împărțiră munca... Moșoianu cerceta dormitorul și odaia alăturată, o cămăruță în care se afla un divan cu lada plină de praf, un pupitru vechi galben, zgâriat cu briceagul, câteva rafturi cu cărți de aventuri, iar pe pereți poze din reviste vechi cu automobile moderne prin anii '65.

„Odaie de student”, aprecie locotenentul amintindu-și camera lui mansardată de pe vremea facultății.

Dăneț rămăsese în living-room-ul uriaș, de fapt o sufragerie despărțită de hol printr-o arcadă. Lucra febril și concentrat. Trăgea sertare, deschidea uși, scociora cu lanterna fundul comodelor întunecoase, printre vrafuri de veselă, argintărie, fețe de masă și lenjerie înghesuită de-a valma. Nu-i ardea de reflecții, nimic nu-i era acum mai indiferent decât „psihologia interiorului”, una din temele pe care le dezvoltă cu predilecție înaintea subalternilor, totuși gândul se formulă singur, separat cumva de spaima înțeleștată pe care o simțea înțepenită ca o piatră în stomac.

„Casa e îngrozitor de delăsată. Sunt totuși oameni care au avut cândva bani. Chiar azi, tot ce se află aici ar însemna pentru foarte mulți o avere...”

Paznicul de la muzeu atinse ușor brațul șoferiței, interesându-se în șoaptă:

— De fapt ce caută?

— O bombă.

— O... ce?!

Persida Ionescu indică figura lividă a colonelului și duse degetul la buze.

— Nu-i momentul să discutăm, șopti.

— Mă gândesc... Muzeul e la doi pași.

— Stai liniștit. Ceva îmi spune că am sosit prea târziu.

— Adică?

Nu-i răspunse. Se uita consternată prin casă. „Lucruri bune, scumpe, lăsate de izbeliște... Ce suflet o fi având femeia asta?”

Încerca să reconstituie chipul Florencei, de parcă portretul ar fi ajutat-o să înțeleagă mai bine. Privirea îi alunecă pe pereți. Nu se pricepea la pictură, se născuse într-o odăiță strâmbă, din fundul Colentinei, dar nu trebuia să fii mare cunoscător ca să-ți dai seama că tablourile în rame grele de bronz, cum nu văzuse decât la muzeu, sunt de preț, că oglinda cu chenar înzorzonat valorează multe mii de lei, iar mobila grea, complicată, alte zeci de mii. Covoarele splendide nu fuseseră scuturate de ani de zile — dacă târai puțin tocul pantofului, lăsai o dâră întunecată — bibelourile, vasele, lustra erau năpădite de praf. Pe un scrin auriu, într-o glastră de cristal, putrezeau cinci garoafe. Apa galben-verzuie, vâscoasă rămăsese doar de un deget pe fund și Persida Ionescu își făcu socoteala că florile

zăceau probabil acolo de mai multe săptămâni.

Locotenentul se ivi cu o expresie dezumflată.

— Nimic? Întrebă colonelul.

— Nici urmă.

— Vezi în dormitor.

Era o încăpere rotundă, cu pat dublu, garderob, noptiere și toaletă Empire, încă două scrinuri, un fotoliu mic de catifea și o debara.

Pretutindeni claie peste grămadă zăceau boarfe, cărți, cosmetice, medicamente, ziare și reviste, o jachetă bărbătească de casă și două capoate de damă, un pachet adus de la Nufărul, patru perechi de pantofi, două rochii de seară, azvârlite peste așternutul răscolit. Moșoianu își duse disperat mâinile la cap și încercă să o ia metodic.

„În regulă, *milady*, se adresează Florencei, în timp ce scotocea printre boarfe, nu ești o gospodină! Te privește, la tine acasă poți să umbli și în cap. Ce nu pricep însă e de ce mama dracului mai ții cinci dulapuri, șapțișpe scrinuri și douăsprezece debarale?”

Când deschise șifonierul înțelese. Hainele erau ticsite, abia puteai strecura mâna printre ele.

„O femeie căreia i-au plăcut cârpele, își zise locotenentul. Cochetă, dezordonată și indiferentă. Miga însă... Parcă Miga îl cheamă, e un băiețel zgârcit. Și-a cârpit papucii de casă la toate încheieturile, au ajuns mai mult ață decât piele, în baie nu există hârtie igienică, ci gazete tăiate cu răbdare, în dreptunghiuri exacte. Astea-s chestii de care se ocupă în general bărbații. Da, zgârcit și grijuliu. Pe noptiera lui și-a pus un plastic ca să protejeze lemnul. Pe noptiera doamnei nu există plastic, ci urme de pahare ude...”

— Ai găsit ceva? auzi glasul colonelului.

— Nu.

— Nici n-ai să găsești. Probabil au luat aparatul cu ei.

Moșoianu intră în sufragerie. În picioare, lângă masă, colonelul răsfoia un carnet cu coperte albastre, de carton.

— Clar, l-au luat, repeta înfundat. Dacă era în casă, îl găseam imediat, pe masă sau pe vreun bufet.

— Îmi permiteți?

— Spune.

— Când îți însușești un obiect care nu-ți aparține, se naște automat ideea că adevăratul proprietar îl va reclama.

— De acord.

— În cazul ăsta, bătrânul trebuia să-l ascundă foarte bine pentru a putea face față unei eventuale percheziții.

Colonelul clătină din cap.

— Nu cunoști bătrânii. Dacă Miga a presupus eventualitatea unei percheziții, poți fi sigur că în momentul de față casetofonul se află la celălalt capăt al Bucureștiului, ceea ce cred că se și întâmplă. Riscurile se asumă la douăzeci de ani. La șaiszeci, prudența devine aproape maladivă.

Continuă să răsfoiască paginile caietului. Era plin de adrese și numere de telefon, scrise clar, cu litere mari de tipar: Jeni pedichiurista, doctor Viorel Savu (Cantacuzino — serviciul ORL), Georgică instalator, Melania, Coșeriu — croitor, pompieri, miliție, salvare, Cocos — mecanic, Domnica — ghicitoare, Coralia Marinescu — doamna din Olănești, cu relații la spațiu...

— Nu dau de blestematul asta de Alexandru, scrâșni colonelul urmărind cu degetul fiecare notație. Se uită la Persida. Sunteți sigură că

ăsta e numele pronunțat de bătrână?

— Categorie. Am un băiețel. Îl cheamă la fel.

— Înțeleg... Cu ce-și încarcă oamenii existența! Ghicitoare, doamna din Olănești, Mișu Lefescu, acordeur pian, ai văzut vreun pian prin casă? — Drăghici — relație pește Tulcea. Mirela, farmacia nr. 2, Ileana Crișan, cafea, unt ieftin și cacao... Vladimir Rădulescu, untură viperă. Cel puțin vreo douăzeci de inși înșirați aici sunt clienții noștri.

Se îndreptă furios spre telefon și ochind în caiet un număr la întâmplare, îl formă. Nu-i răspunse nimeni și încercă altul.

— Alo? Casa Marinescu? Da, la mulți ani, firește... Miliția... Nu, nu-i o glumă, rămâneți, vă rog, la aparat. Cunoașteți familia Miga?

— Așa și așa! se auzi limpede vocea celui alt.

Era glasul unui om bine dispus, cherchelit și cam năuc.

— Fiți vă rog atent o singură clipă. Trebuie să dăm neapărat de soții Miga. Știm că se află la un oarecare Alexandru. Aveți idee cine ar putea fi? Unde poate fi găsit? E o chestiune vitală!

— Nimic nu-i vital, tăticu! Lăsați-i să le priască sarmalele.

— Cine-i Alexandru?

— Habar n-am. Mă doare caracterul, dar trebuie să te părăsesc. Băieții n-au carburant. Servus, bambino!

Moșoianu auzi măselele colonelului pârâind. Când Dăneț începu să formeze alt număr, se uită prin bibliotecă. Trase la întâmplare o carte. Citi autograful autorului pe pagina de gardă.

„Lui Alexandru, cu cele mai distinse sentimente, Anton Vasiliu.”

— Cred ca am prins un fir, spuse Moșoianu, arătând volumul.

— Cine-i Anton Vasiliu?

— Un prozator contemporan foarte talentat.

Colonelul rămase cu receptorul în mână.

— Încearcă să-i dai de urmă, poate ai noroc.

Persida îi urmărea înfrigurată. Ar fi aprins o țigară, dar nu îndrăznea. Paznicul adormise în colțul canapelei.

*

Șerbănică transpirase chibzuind cum să scape de invitația la dans. Când aviatorul introduse caseta, simulă cu un icnet ascuțit că și-a lovit genunchiul de piciorul mesei. Cu excepția bătrânei și a inginerului, toți se grăbiră să afle ce s-a întâmplat. Alexandru îl conduse în dormitor.

— E genunchiul cu fractura, papa?

— Evident.

— O să-ți pun o compresă... Ce ghinion!

Florence îl urmări cu privirea întrebându-se cum poate fi Sandy atât de candid. Se uită la Cecilia. Profesoara ghicise trucul bătrânului și surâdea incert.

*

— I-ați dat un autograf pe ultima dumneavoastră carte, preciză Moșoianu arătând scriitorului volumul

Anton Vasiliu ridică din umeri.

— Asta s-a întâmplat, presupun, la o întâlnire cu cititorii. Vin, îmi spun numele și le scriu. Regret, nu rețin cine e persoana.

Se aflau în vestibul, printre paltoane și sacoșe. Locotenentul se scuza și urându-i la mulți ani, ieși încruntat.

*

Ora 1,30

Pendula mică de lângă casetofon indica ora unu și jumătate. Șerbănică Miga tresări și căscă ochii. Se uită buimac în jur. Zâmbi, încercând parcă să se scuze că a adormit. Văzu farfurioara cu tort, pregătită în dreptul lui. Începu să mănânce, fixând lacom fiecare bucățică.

„O să-l pocnească damblaua! își zise Florence strecurându-i o privire rece. Dacă-și închipuie că o să-l plimb de la soare la umbră și de la umbră la soare, se înșeală. Și măcar de ar fi fost lucruri de soi! Dar bagă-n el numai ca să facă mâine economie la frigiderul lui.”

— Ce părere aveți de un poker? întrebă aviatorul.

Doamna Miga îi zâmbi cald. Propunerea o făcuse de dragul ei. Își dădea seama că se plictisise cumplit, până la urmă nici măcar nu dansaseră, iar pokerul reprezenta cea mai veche și statornică patimă a Florencei. Cândva jucase nebunește, pierduse sume considerabile, dar de cele mai multe ori câștiga. Avea fler, îndrăzneală și niciodată nu se așeza la masă cu bani puțini. Juca și acum partide inofensive, meschine, la cinci bani deschiderea. Partenerii erau jalnici, pe măsura bugetului: Șerbănică, prudent și cepebist, Melania Lupu, o prietenă din tinerețe cam capie și Ioniță Dragu, fost profesor de latină și cel mai constant dintre admiratorii ei.

Hm, ideea nu era rea... S-ar mai fi înviorat puțin. Își filtră privirea, încercând să ghicească cu ce fel de parteneri ar putea avea de-a face.

Inginerul Brănescu, deși beat, păru entuziasmat de idee. Se ridică de pe canapea și se apropie clătinându-se.

— Hai sa strângem chestiile astea și să tragem locurile.

— Cine mai joacă? se interesează Florence.

Nările îi palpitau, își simțea vârful degetelor zvâcnind. Manuela ridică nasul.

— Pe mine nu contați.

Inginerul își întoarse privirea, clipind mărunț.

— D... de ce?

— E un joc de gangsteri cu care eu, personal, nu am nimic comun.

„Hai sictir!” îi zise în gând doamna Miga, și-și încleștă mâinile în poale ca să le stăpânească tremurul.

— Eu sunt al treilea, spuse Alexandru. Tu ce zici, Cici?

Profesoara se strâmbă.

— N-am chef.

— Ei, hai, surâse Alexandru, de dragul meu... Doar câteva mâini.

Șerbănică își umplu un pahar cu sifon și o solicită pe tonul omului convins că e de ajuns să-și exprime o dorință ca să nu fie refuzat.

— Puteți încerca câteva mâini, conștientă Cecilia. Dacă toată societatea, nu-i așa, vă solicită...

Insista, având încredere în abilitatea Florencei. După ce petrecuseră un Revelion admirabil, nu strica să se întoarcă acasă cu câțiva poli câștig.

— Pe dumneavoastră nu vă pot refuza, domnule Miga, ciripi profesoara. Ridică degetul arătător: Cu o condiție!

Bătrânul o întrebă prudent.

— Anume?

— Să stați în spatele meu.
Șerbănică, roșu drapel, se uită triumfător în jur.
— Florence, am sentimentul c-o să mă pierzi.
— Poate dă Dumnezeu, o scăpă bătrâna.
— Jucăm o oră, atât! anunță Alexandru, ca s-o moaie cumva pe nevastă-sa.
— O oră... da... o oră..., acceptă inginerul, cu tonul individului care mai auzise de cazuri din astea... O oră și pe urmă începem tururile.
— La cât deschiderea? se interesă Cecilia.
Inginerul ridică din umeri.
— Să zicem, cinci lei.
— O! exclamă Șerbănică.
Ar fi vrut să-i avertizeze că-i o sumă importantă, dar întâlnește privirea bătrânei și renunță.
Alexandru aduse cărțile de joc. Florence se ridică sprintenă și strânse farfuriile de pe masă. Noră-sa o privi cu dispreț: „Cartofoarea! Până acum n-a mișcat un deget.”
Își strânse umerii și se îndreptă spre bucătărie.
— Mă duc să vă fac cafele.

*

— În sfârșit, șopti Dăneț.
Mâna îi transpirase de emoție pe receptor. Moșoianu și Persida Ionescu nu-și desprindeau privirea înfrigurată de pe fața lui.
— Alexandru Miga, deci... Fiul lor?
Bărbatul de la celălalt capăt al firului râse gros.
— N-aș putea jura cu mâna pe Biblie că și Șerbănică a contribuit la chestia asta. Că-i băiatul lui Florence, nu încap dubii.
— Îi cunoașteți adresa?
— Nu.
— Poate numărul de telefon.
— Habar n-am. O clipă. Nevastă-mea spune că-i pilot.
— Altceva?
— Cică s-a însurat cu... Zi-i mai tare, femeie! Cu o scorpie... Și?... Și mitocancă pe deasupra... Cam asta ar fi.
— Vă mulțumesc foarte mult.
Închise căutând privirea locotenentului.
— Moșoianu! la imediat legătura cu aeroportul Otopeni. Să-ți dea adresa pilotului Alexandru Miga. Cât de urgentă-i problema, o știi singur.
Locotenentul își privi reflex Globusul cronometru.
— E ora două fără zece, spuse colonelul care nu se uitase o singură dată la ceas.

*

Ora 2,00

Doamna Miga, cu privirea păienjenită, abia desluși cărțile. Trei șeptari... O carte bună. Excelentă! Auzi ca prin vis glasul inginerului.
— Over!
— Pe șase! ceru Alexandru.
— Nouă! spuse scurt Florence.

Cecilia răsese strâmb.

— Jucați dur!

Azvârli cărțile.

„Dur, pe dracu! Își zise bătrâna. Nu-s nici cincizeci de lei pe masă. Când joci însă cu tanti Mița și nașu, nea Fane Sifon, pe boabe de fasole, numai pentru că afară plouă...”

Nu-și duse gândul până la capăt. Da, nu se simțea bine, odaia valsa. Închise ochii și se apucă cu mâinile de masă.

„Sunt obosită... Am călătorit douăsprezece ceasuri, azi noapte am dormit prost. Când te gândești, altădată jucam câte treizeci de ore în șir. Numai de n-ar fi altă belea.”

Decartară. Doamna Miga ceru două cărți, Alexandru trei, inginerul nici una.

„Ești tu servit, gândi bătrâna, cum sunt eu regina din Saba. Totuși asta-i ultima mână, trebuie să mă întind.”

Cecilia, afară din joc, discuta cu Manuela.

— Cât să fie ceasul?

Fata măcelarului arătă cu bărbia spre orologiul de lângă casetofon.

— E devreme.

— Da... Măine, de fapt, azi, o să dorm toată ziua. Pe doi, stau în casă. Mai am vreo zece lucrări de corectat.

— N-ați încheiat situația?

— Astea nu-s extemporale, răsese profesoara, înăbușindu-și un căscat.

— Dar ce?

— Referate de la cercul științific. Nu vreți să pun puțină muzică? întrebă mângâind în treacăt casetofonul.

Inginerul răspunse prompt:

— Stai țeapănă, cucoană!

— Îmbătrânești, Virgil, e primul Revelion când nu dansăm.

— Dansez poimăine destul cu mătura și aspiratorul, își aminti Brănescu.

Florence filă greu ultima carte. Clipi de câteva ori ca să-și limpezească privirea.

— Ei, cine vorbește?

Alexandru puse cărțile pe masă și își împreună degetele sub bărbie.

— Eu! Passe-parole.

— Țț, făcu Brănescu, douăzeci și cinci de lei.

Începu să numere banii. Manuela și Cecilia deveniră atente.

— Nu-mi place să-l văd pe Alex jucând, șuieră încet nevasta aviatorului. Când mă uit la Florence, îmi dau seama că viciul e în familie. Bătrânul Periețeanu, o știe *tout Bucarest*, s-a ruinat la cărți...

— Taică-său? întrebă în șoaptă profesoara arătând spre bătrână.

— Evident. Șase puțuri de petrol a pierdut la cazinoul din Monte Carlo într-o singură vară.

— Nu-ți fă griji. E greu de presupus că Alexandru ar repeta istoria, deși călătorește mult...

— Bineînțeles, n-am averile Periețenilor, dar există totuși în casa asta câteva obiecte de certă valoare, preciză Manuela.

Întrebarea dacă le-a moștenit de la cărnățar stărui o vreme pe buzele Ceciliei. O alungă cu un surâs care încuviința și se răsuci spre jucători.

Florence ceru scurt:

— Plus șaptezeci și cinci!

— Sunteți prea buni pentru mine, râse Alexandru.
Adună cărțile de pe masă și începuse să le amestece. Șerbănică Miga urmărea jocul gâfâind de emoție.
— Plus o sută! spuse inginerul.
„Vrea să mă alunge”, observă bătrâna.
Plăti sec. Șerbănică speriat, sughiță zgomotos.
— Florence, nu exagerezi? întrebă.
— Mă lași?! Ce ai, domnule Brănescu?
— Nu cine știe ce, răspunse inginerul gata să arunce cărțile.
— Sunt sigură.
— Ași cu popi...
— Puțin. Trei șeptari.
Întinse liniștită bucățile de carton.
— Perfect! surâse Brănescu. Ați luat banii...
Florence clătină imperceptibil din cap.
„Nu joci rău, băiete, dar pentru cacialmale trebuie să ai capul limpede.
După un kil de coniac, abia îți aduci aminte ce-i ăla brelan...”
Se uită la noră-sa:
— Ești drăguță, Manuela, să-mi ții cinci minute locul?
Surprinsă de tonul neașteptat de amabil, Manuela se bâlbâi:
— Da... sigur... Cinci minute...
Florence trecu în dormitor și se întinse pe pat. Își apăsă degetele pe pleoapele înfierbântate. Se simțea foarte rău, o dureau capul, urechile îi vâjâiau. „Am gălăgie în cap” se plângea conu' Alecu în ultimii ani de viață.
„Probabil asta e... Oricum, trebuie să plec, n-are nici un rost să dorm laăștia...” Îl strigă pe Șerbănică.
Bătrânul se ivi încântat, frecându-și mâinile.
— Ai dat lovitura, Florence! De mult nu te-am văzut într-o formă atât de bună!
— Mi-e rău, îl întrerupse sec doamna Miga.
— Ce ai? Ce te doare? Exagerezi puțin ca de obicei, nu-i așa?
— Încearcă să fii mai puțin tâmpit!
— Florence...
— Mi-e rău, n-auzi? Vreau să plecăm...
— Dar e o impolitețe, Florence! După ce le-ai luat banii...
— Tocmai pentru că e o impolitețe, las banii pe masă. Să joace Manuela în locul meu.
Bătrânul se holbă stupefiat. Din cauza consternării, glasul prinse accente subțiri și ascuțite, de scapete.
— Ai înnebunit? Azvârli pe fereastră trei sute nouăsprezece lei? Am socotit fiecare ban pe care l-ai câștigat.
Bătrâna se ridică în capul oaselor, gemând de durere. Ochii furioși păreau două sulite oblice:
— Imbecilule! Mi-e rău, nu înțelegi?
— Ia un tranchilizant și stai întinsă puțin. Peste zece minute ai să-ți revii. Oricum, nu putem pleca imediat, Manuela s-ar simți ofensată.
— De asta nu mai pot eu!
— Ș-apoi e păcat să nu gustăm Saint-Honoré-ul. S-a chinuit atâta mititica...
Perora în pustiu, ca de obicei. Florence clătină din cap.
— Ești iremediabil tâmpit! Crăp, mă desfac! N-auzi?!
Șerbănică, pe care violențele de limbaj ale nevesti-si îl paralizau

Întotdeauna, amuți. Florence se lăsă din nou între perne. După câteva minute vorbi ceva mai calm.

— N-are nici un rost sa le stricăm petrecerea. Adu paltoanele aici, fără să te simtă. O să ieșim pe ușa de serviciu.

*

Comandantul miliției din Ploiești preparase două nes-uri concentrate, Azimioară scoase țigările. Sorbeau lichidul întunecat cu ochii pe hartă.

— Drumul cel mai scurt spre frontiera cu sârbii ar fi Pitești — Filiași — Turnu Severin, calculă locotenentul.

— Hm, greu de crezut ca ar încerca să treacă Dunărea înot în ianuarie. Opinez pentru frontiera terestră.

— Între Baziaș și Beba Veche.

— V-aș sugera să nu ignorați nici celălalt traseu, din Ardeal. Dacă individul e abil, poate folosi și altă variantă. Un ocol l-ar scuti de eventuale baraje.

— Cu condiția să știe că i-am ghicit intențiile, spuse Azimioară, trăgând adânc fumul de țigară. Oricum ar fi, e grăbit. Va încerca, sunt convins, să forțeze granița chiar în noaptea asta. Profesorul Vintilescu i-a dat cheile mașinii la zece și jumătate. Are cel puțin opt ore la dispoziție până se luminează.

Comandantul își privi ceasul:

— De Revelion, șoselele nu-s aglomerate. Dacă socotim o medie orară de o sută pe oră, în clipa asta e deja în Banat.

Azimioară luă legătura prin radio cu punctele de control de pe căile rutiere din perimetrul calculat, dând datele mașinii și comunică grănicerilor semnalmente lui Gogan. Se adresă pilotului:

— Spre frontiera cu sârbii, viteză maximă.

Elicopterul decolă greoi. Locotenentul văzu panglica șoselei pierdută undeva, în noapte, și se întrebă ce punct o fi atins Gogan.

*

Responsabilul descifră tăblița indicatoare. Se apropia de Caransebeș. Retrase încet piciorul de pe accelerator, până când acul cronometrului îi indică viteza legală. Calcula febril ce indicii ar putea oferi văru-său miliției, apoi care ar fi prima măsură luată de oricare anchetator. Frână brusc scrâșnind:

„Cretin patentat! În orice moment mă poate aresta primul echipaj de miliție!”

Coti pe un drumeag de țară, parcă mașina la adăpostul unui dâmb și se îndreptă spre o gară mică, zărită la vreo doi kilometri pe șosea.

*

Ora 3,00

Inginerul Brănescu începu a doua sticlă de coniac. Își turnă o porție zdravănă — bea cu paharul de apă — și sorbi încântat.

— Întreci măsura, Virgil! Îl admonestă nevastă-sa.

— Ași! Mă dreg!

În mod ciudat, părea mult mai treaz decât cu o oră sau două înainte. Trase ceașca de cafea din fața Ceciliei, întrebând inutil:

— Mai bei?

— Nu, poți s-o iei.

Alexandru împărțea cărțile. Manuela îi urmărea crispată mâinile. I se părea că recunoaște măiestria de prestidigitator a mamei-si.

— Unde o fi doamna Miga? Întrebă inginerul aranjând cărțile care cădeau în fața lui, după volte prelungite în aer. Joacă superb... Se vede că are școală... Și ce-mi place e că nu trângănește. Majoritatea femeilor, între două relansări, îți povestesc de câte ori îl doare stomacul pe zi pe ăla micu'. Pe urmă te întreabă câți bani să pună pe masă.

— Chiar! se miră Cecilia. Nici domnul Șerbănică n-a apărut.

Manuela își țuguie buzele:

— Cred că i-am auzit ieșind prin spate... Puteau cel puțin să-și ia rămas bun.

Alexandru roși. Spuse încet, cu ochii în cărți:

— N-au vrut să strice atmosfera, dând semnalul de plecare... De aceea s-au retras discret... Mama a lăsat toți banii... Chiar și ăia cu care intrase în joc. I-am auzit și eu și, din același motiv, nu m-am dus să-i conduc.

— Firește, trebuia să le găsești o scuză, spuse Manuela.

— Scuză? Asta-i realitatea, draga mea.

— Când e vorba de ai tăi ești nepuizabil.

— Credeam ca sunt „ai noștri", îndrăzni aviatorul.

Brănescu interveni conciliant:

— În sfârșit, chestia e cum o sucim mai departe?

— Propun să începem tururile, spuse Alexandru. Nu putem întrerupe, ești în pierdere.

— La prima mână mă refac, mai ales că doamna Miga lipsește...

Manuela își mușcă buzele furioasă. O enerva în primul rând faptul că Alexandru o contrazisese, se simțea nemulțumită că nu intuise o comportare elegantă, calificând-o exact de-a-ndoaselea. Iar lecția o primea în fața străinilor... Fără să și-o mărturisească, îl invidia pe bărbatu-său pentru dezinvoltura lui în relațiile cu oamenii, pentru ușurința cu care se descurca. Găsea totdeauna tonul, știa ce are de făcut și asta spontan, cu o politețe desăvârșită, cu atât mai seducătoare, cu cât o simțea firească, înăscută. Manuela, stângace când evolua într-o societate pe care și-o închipuia superioară, reflecta zile întregi asupra unei atitudini pe care trebuia s-o ia. Îl investiga discret pe Alexandru și chiar pe Florence, recurgând la trucuri naive. „Ca să vezi! O prietenă de-a mea care... mă întreba dacă... etc."

Își amintea și acum că se frământase două zile cu ocazia expedierii unei cărți de vizită, cu câteva cuvinte de mulțumire „Trebuie s-o semnez sau nu?" O deruta faptul că numele e tipărit pe verso. „Are rost, iscălindu-mă, să-l trec a doua oară?"

Pentru Alexandru, astfel de probleme nu existau și Manuela își dădea seama cu ciudă de parvenită, că dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostit, ar fi râs cu hohote de asemenea mofturi.

Acum, în fața Ceciliei și a inginerului, bravă:

— Pesemne că nu sunt suficient de distinsă ca să descifrez manierele soacră-mi.

— Te răsfeți, Ela, ai făcut-o de altfel toată seara, interveni profesoara.

Ce naiba, știi foarte bine că în materie de etichetă ești inegalabilă. Chiar discutăm cu Virgil. Este, dragul meu?

— Este, îngână inginerul amestecând cărțile cu gândul aiurea.

Aviatorul o cuprinse afectuos de umeri.

— E o neînțelegere, iubito, nimeni n-a vrut să te jignească. Peste o jumătate de oră sunt încredințat că mama o să se scuze prin telefon.

— Un gest pe care eu nu l-aș fi făcut niciodată, asta ai vrut să spui.

— Asta ai înțeles?!?

Inginerul trase o gură de coniac și stăpânindu-și zâmbetul — avea păreri personale despre Manuela — se interesă bine dispus:

— Ei, jucăm?

— Da, spuse Alexandru. E pot parolat, nu?

Brănescu dădu din cap.

— Hai, Ela, nu mai fă botișor, insistă profesoara. Deși trebuie să recunosc că ești pur și simplu delicioasă când te încrunți. Te felicit, aviatorule, ai o nevastă adorabilă!

Inginerul îi curmă plictisit demagogia:

— Deschizi sau nu, madam?

— Cât ar fi?

— De la cincizeci la o sută cincizeci...

— Bine, o sută.

Manuela se retrase. Inginerul făcu pe trei, Alexandru pe șase, Cecilia azvârli cărțile enervată.

— Sunteți nebuni!

— Câte? mormăi inginerul.

— Una.

— Perfect, amice. Eu tot una.

Alexandru, cu careu de ași mascat, simulă că filează cartea. Se întreba febril cât să-i ceară, ca să nu-l sperie. Inginerul Virgil Brănescu, perfect treaz, zâmbi larg:

— Tu vorbești!

— Cinci sute! ceru Alexandru Miga încercând să pară calm.

Numără bancnotele răsfirându-le în evantai. Profesoara luă o țigară din pachetul lui bărbatu-său și scăpără bricheta cu o mână nesigură.

— Când oi mai juca eu cu voi poker, să-mi spui cuțu!

Inginerul îi făcu semn să tacă. Reflectă câteva secunde, apoi scoase portefeuille-ul de la piept.

— Cinci sute... Mda... O suma frumușică onorabilă, distinsă chiar, declară leneș, uitându-se la Manuela. Numai că nu e rotundă. Cinci sute ai tăi, iubite, plus încă o mie cinci!

Alexandru îl privi lung. Nu putea descifra nimic pe chipul uscățiv al inginerului. Era calm, jovial, și cum ar fi spus Florence, puțin ciupit. *En pointe de vin...* I se răciseră mâinile de emoție, nu mai ținea seama de prezența Manuelei.

„Fie ce-o fi! Careu de ași servit, ce dracu! Nu prinzi cartea asta de zece ori în viață.”

*

Ora 3,15

Un sfert de oră, în pas de plimbare, despărțea locuința lui Alexandru de a bătrânilor. Doamna Miga, înviorată de aerul rece, se simțea ceva mai

bine și aproape regreta că plecaseră. Șerbănică, bosumflat, mergea cu nasul în pământ. Din case răzbătea zvon de petrecere prelungită, muzică, râsete și chiote. La unele ferestre însă, luminile începuseră să se stingă.

— Nu mă mai doare așa rău capul, constată cu satisfacție Florence.

Șerbănică izbucni:

— Eram sigur că exagerezi, ca de obicei. Trebuia să deschizi puțin geamul și să iei un antinevralgic.

— Mi se întâmplă prima oară să plec de la o partidă de poker înainte de a se fi isprăvit, surâse bătrâna. Poți să fii convins că abia mă ținam pe picioare.

— Nu sunt convins de nimic! țipă gătit Miga. Și nici n-am știut că ne putem permite să facem un cadou de trei sute nouăsprezece lei unor necunoscuți oarecare.

Florence râse încetșor. N-avea chef să se certe. Bătrânul o privi surprins. Prinse curaj și continuă:

— Am petrecut un Revelion minunat și a trebuit să-l strici tu la urmă.

— Pe dracu! Cu excepția ultimelor două ceasuri, m-am plictisit crâncen. În viața mea n-am întâlnit două tâmpite care măcar să ajungă până la călcâiul noră-ti și al belferiței.

Șerbănică își înghiți cuvintele: „A îmbătrânit și a devenit geloasă pe două tinere prietene, care se completează admirabil. Manuela e distinsă și cerebrală, Cecilia spumoasă și *tellement primesautière*... Ca un copil.”

— Cât despre menu...

Florence dădu din mână a lehamite.

— Ce avea meniul? se miră bătrânul. Mi s-a părut perfect. Rafinat și de calitate.

Doamna Miga, într-un acces de bună dispoziție, durerea de cap încetase complet, îl luă de braț și-i vorbi cu glas împăciuitor:

— Hai să nu ne certăm, Șerbănică, chiar de Anul Nou. Totul a fost perfect, însă mie mi-e foame. Ce zici de un *petit-dejeuner* în doi, când ajungem acasă? Avem ouă fierte, pasăre rece, prăjitură și dacă nu mă înșel, în câmară, o sticlă de vin vechi. Mi l-a adus Sandy.

Bătrânul, surprins de calinaria Florencei, îi zâmbi nehotărât. Ochii albaștri străluceau ca safirele și acum, în dimineața întunecată de iarnă, regăsea pe chipul ei tot farmecul care-l zăpăcise în tinerețe. Ceva firav, dar emoționant, mișcă sub crusta groasă de răutăți, ironii sângeroase și lipsă de înțelegere pe care anii le așternuseră între ei.

— Cum vrei tu, Florence, îngână tulburat... la stai! Ce-i asta?

Se opri înspăimântat în mijlocul străzii. În casă ardeau toate luminile.

— Să le fi uitat aprinse? întrebă bătrâna îndoindu-se sincer de o asemenea eventualitate.

— Exclus! Țin minte, când am ieșit din curte, m-am uitat încă o dată.

— Sandy are cheie...

— Ei și? Ce să caute Sandy la noi când are musafiri acasă? Ne-au călcat hoții, precis!

Bărbia îi tremura, pe la colțul gurii i se prelingea un firicel de salivă.

— Hoți, pe dracu! Că ăia-s proști să vină la trei dimineața când au avut toată noaptea la dispoziție și încă să scoată și steagurile!

Florence avusese toată viața curaj și încăpățănare. Își zvârli capul pe spate și o luă înainte.

— Ești inconștientă! Trebuie anunțată miliția.

— N-ai decât! Asta-i culmea, să nu pot intra la mine în casă decât cu

ajutorul miliției.

Trânti porțița de fier forjat și parcurse cu pași mari și hotărât aleea pietruită.

— Florence! Gândește-te! țipă Miga. *Te omoară!*

Bătrâna ridică din umeri și introduse cheia în broască. Șerbănică rămase tremurând în curte.

*

Ora 3,20

Doi bărbați și o femeie se uitau la ea ca la o fantomă. Doamna Miga încruntă sprâncenele și declară ironică:

— Mă scuzați că am întârziat.

— Ea e! exclamă Persida Ionescu.

Colonelul Dăneț se legitimă.

— Suntem de la miliție. Am pătruns în locuința dumneavoastră siliți de împrejurări și folosind mijloace legale.

— Despre ce este vorba?

— Aseară, ați luat un taxi de la Gara de Nord.

— Exact!... Numai o clipă, vă rog, să-l chem pe soțul meu, așteaptă afară.

Se duse până în antreu. Scoase capul pe ușă și îl strigă. Bătrânul intra în casă împiedicat și năuc. Se uită la figurile necunoscute, fără să înțeleagă nimic.

Dăneț, cu inima înnodată de spaimă, obsedat de scurgerea minutelor îi puse în temă.

— În taxi, continuă, ați găsit un casetofon. Când ați coborât l-ați luat cu dumneavoastră.

Persida vru să spună ceva, dar privirea colonelului o opri.

— E o aberație! izbucni sufocat bătrânul. O aberație și o ofensă. În viața mea n-am luat ceva care să nu-mi aparțină.

Colonelul își mușcă buzele. Ochii îi ardeau făclie. După toate calculele casetofonul putea exploda cel mai târziu în jur de ora opt dimineața. Gogan i-l înmânase Corinei Manea la douăzeci și treizeci de minute. Mecanismul oricărui ceas e reglat pe douăsprezece ore.

— Sunt încredințat de tot ceea ce-mi spuneți. Am presupus dintr-un bun început că având multe bagaje ați luat aparatul din neatenție. Se poate întâmpla oricui. Intenția de culpă cade de la sine.

Florence se juca încurcată cu ciucurii feței de masă. Șerbănică, derutat, rămăsese cu gura căscată.

— Trebuie să vă atrag atenția că în aparat se află o bombă ce poate exploda în orice clipă.

Bătrânul se îngălbeni, apoi brusc, fără un cuvânt, se făcu mototol și căzu pe canapea.

Locotenentul Moșoianu irupse pe ușă:

— Viitorului 19. Asta e adresa aviatorului. Am și numărul de telefon.

Dăneț se întoarse spre doamna Miga.

— Unde-i aparatul?

— La fiu-meu. Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Formă singură numărul. Telefonul sună prelung, fără să răspundă nimeni.

— Lăsați-mă pe mine, spuse Moșoianu. Probabil ați greșit.

Așteptară aproape un minut cu sufletul la gură.
— Unde puteau să plece? întrebă colonelul.
Bătrâna dădu din cap. Abia putea vorbi.
— Telefonul lor se defectează mereu. Sunt acasă...
Dăneț dădu scurt din cap și se repezi afară, urmat de locotenent.
Doamna Miga fugi după ei.

*

Ora 3,30

Alexandru spăla vasele în bucătărie. Schimbase doar cămașa și își pusese un șorț. Nevastă-sa făcea ordine în casă. Trânteau ostentativ lucrurile și din când în când, aducea câte o nouă tavă cu pahare murdare, scrumiere, farfurii sau lingurițe. De când plecaseră soții Brănescu, Manuela, împietrită și inabordabilă, nu scosese o vorbă. Se mișca mecanic prin încăpere, aranja un scaun, îndrepta un colț de covor. Simțea că-i plesnește capul de furie.

„O să mi-o plătească dobitocul! Patru — cinci mii de lei spânzurați într-o clipă! A dat tot ce-am avut în casă! Crede că-s vremurile când ciocoaica de maică-sa își aprindea țigara cu bancnote de o mie? Canalia!”

Aviatorul tăcea chitic, încerca să aranjeze vasele în bufet, fără să facă cel mai mic zgomot.

„Manuela e supărată... Are dreptate săraca... O să trec mâine sau poimâine pe la mama și o să-i cer colierul mic de granate, care-i place atât de mult Elei... Brăneștii n-au procedat totuși elegant.”

Țârâitul strident și prelung al soneriei îl lăsa nedumerit. „Cine naiba o fi la ora asta!”

Își șterse repede mâinile într-o cârpă și alergă la ușă.

Florence îi căzu în brațe, plângând în hohote.

— Sandy!

În spatele ei se aflau doi bărbați cu figuri întunecate. Se simți cuprins de spaimă.

— Nu înțeleg nimic... Ce s-a întâmplat?

Colonelul se strecură pe lângă ei și intră în casă.

— Unde-i casetofonul? întrebă, privind agitat în jur. Doamna Miga rămase agățată de umerii aviatorului.

— E o bombă înăuntru, Sandy! Poate exploda în orice secundă...

Moșoianu începuse să scotocească singur, intrând dintr-o odaie în alta.

— Bombă?! exclamă Alexandru aiurit.

— Da... Șerbănică l-a găsit în taxi și ți l-a făcut cadou... Am să-ți explic. Dăneț tremura din tot corpul.

— Unde e?

— Iertați-mă..., îngână Alexandru fâstâcit... L-am pierdut la poker...

CAPITOLUL VIII

Manuela ieși din baie în capot și cu demachiant pe față:

— Ce s-a întâmplat?

— Închipuiește-ți, spuse Alexandru, în casetofon era o bombă.
Dumnealor...

Colonelul Dăneț i-o reteză:

— O să-i explicați mai târziu. Cine a luat aparatul?

— Soții Brănescu... El e inginer... Virgil.

— Au plecat demult?

— Acum zece minute, cu mașina lor. Au un Fiat 1500 roșu.

— Unde stau?

— În Pajura... Aleea Măcin 18... E un bloc de cărămidă aparentă, chiar în spatele complexului de zece etaje.

Doamna Miga, prăbușită într-un fotoliu, își ridică fața descompusă. N-o mai țineau nervii și plângea fără să încerce măcar să se stăpânească.

— Au plecat?

— Da, spuse Alexandru. Acum povestește-ne și nouă ce s-a întâmplat.

— Ți-am spus... Mai mult nu știu nici eu... Trebuie să mă duc... Am lăsat casa vraște, lui taică-tău i s-a făcut rău.

— Te conduc, mamă... Nu poți merge singură în halul ăsta...

Se duse să-și tragă ghetetele. Pe chipul Manuelei se citea o umbră de satisfacție ciudată.

*

Mașina soților Brănescu înainta în zigzag. Se îndepărtaseră de bulevard pentru a evita agenții de circulație și acum se îndreptau spre casă, cu ocoluri largi, pe străzi mai puțin frecventate.

O Dacie opri lângă trotuar, la mai puțin de zece metri... Șoferul, nedumerit de slalomul Fiatului roșu, aștepta să vadă ce-i în capul inginerului.

Brănescu și nevastă-sa făceau haz nespus. Când ajunseră în dreptul lui, îi trimiseră bezele.

— Crapă fierea în snoaba aia! exclamă cu satisfacție Cecilia. Fii atent, Virgil, o să ne rupem gâtul. Când am luat casetofonul, am crezut că i se face rău. S-a despărțit foarte rece de noi...

— Acum stă la colț! sughiță inginerul.

— Fii atent, Virgil!... Nu înțeleg, cine stă la colț?

— Prostul ăla! L-a pus Manuela la colț...

Cecilia chicoti încântată:

— De fapt cât ai câștigat?

— Bani gheață, vreo două mii trei sute... Așa cred. Chestia mare e drăcia asta cu muzică.

Viră brusc, ocolind în ultima secundă un tei aflat pe colțul străzii.

— Uite unde și-au găsit dobitocii să planteze copaci...

— Te-am rugat să fii atent... Măine am să-i dau un telefon Manuelei.

— Părerea mea, rânji Virgil Brănescu, e s-o lași baltă.

— De ce?

— O să-ți trântescă receptorul în nas.

Se aplecă peste volan, încercând miop să deslușească direcția. Cecilia râse:

— Ești beat? N-are nici un motiv să-mi închidă telefonul...

— Bineînțeles că-s beat... Am troscăit un kil jumătate de coniac... Dar mintea îmi funcționează... Ți se pare civilizat să le scoți aparatul din casă, după ce ai mâncat și ai băut la ei?

Profesoara ridică din umeri.

— ăsta e pokerul. Ei au propus să jucăm.

— În fond, mie puțin îmi pasă... Sunt prietenii tăi...

Inginerul frână brusc, lăsând să treacă un autobuz. Nevastă-sa își pierdu echilibrul și căzu peste el.

— Ce dracu nu ești atent?... Și pe urmă, ce să-ți povestesc, am mâncat și am băut, de m-aș așeza acum la masă. Tot Revelionul i-a costat maximum cinci sute de lei. Și-n banii ăștia intră și o mânecă de la rochia Manuelei.

— N-avea mâneci, se hlizi inginerul... Pe tine te-a costat mai mult de Crăciun? Le-ai dat vin de șapte lei cincizeci în sticle de trei sferturi... Salam, pateu de ficat în vreo douășpe combinații și-un picior în fund...

Cecilia își aprinse o țigară. Trase fumul și replică superior:

— Mesele astea sunt simple pretexte de a petrece o seară împreună, nu să mănânci ca sălbaticii...

— Așa crede și Manuela, rânji inginerul... Urmă pe tonul omului obsedat de aceași idee: Bătrâna e o forță...

— Fii atent, era să intri în chioșc... Care bătrână? A, mama lui Sandy? Am auzit că a fost curvă mare. Avocatul Vintilă o cunoaște bine...

— Joacă superb, decretă inginerul. Dacă rămânea la masă, nu-l lăsa pe fiu-său să intre în rahat. L-a ajutat tot timpul. Știe dintr-un ochi ce carte ai.

Cecilia se gândea la ale ei.

— Povestea Vintilă că bărbat-su era cel mai celebru încornorat din București... Șerbănică *le cocu*... Cică aștepta cuminte în curte să plece amanții nevesti-si și pe urmă bătea la ușă și cerea voie... Era să intri în stâlp! Ai înnebunit?

— Cred ca ne-am rătăcit, mormăi inginerul.

— Eu cobor! țipă Cecilia. Parcăm dracului mașina undeva și vii mâine s-o iei...

Brănescu se uită buimac în jur...

— Da... cred ca ai dreptate... Habar n-am unde suntem. Mai parcurse vreo cincizeci de metri și opri în dreptul unei vile florentine.

— Încearcă să ții minte unde am lăsat-o...

*

— Nu-s acasă, spuse locotenentul Moșoianu, ieșind din bloc. Am bătut, am sunat, nu răspunde nimeni. Am trezit în schimb tot etajul.

Colonelul își mușcă buzele. Bănuise că n-au ajuns încă. Fiatul roșu nu se zărea nicăieri, iar locuri de parcare libere erau suficiente. Se simțea complet amortit, groaza, un bolovan imens pe care-l purta de aproape șapte ceasuri, îi încovoiasse umerii.

— Trebuiau sa se fi întors demult, calculă locotenentul. Au plecat de la Miga cu zece minute înainte de sosirea noastră...

— Pană sau accident, spuse sec Dăneț.

Farurile unui taximetru șovăiră la capătul aleii. Mașina opri la câțiva metri de ei. Șoferul aprinse lumina și colonelul se uită crispat la perechea dinăuntru. Bărbatul, cu o mână plină de bancnote, încerca să plătească. Părea că nu poate să diferențieze hârtiile.

— Ei sunt! șopti Moșoianu. Pun pariu!

Se repezi spre taxi. Inginerul râse bine dispus:

— Ai avut noroc, tinere! E liber.

Colonelul le privi mâinile. Bărbatul și le ținea în buzunar, femeia strângea sub braț o poșetă mică, de mărgele.

— Familia Brănescu? Întrebă Moșoianu.
— În persoană. Inginerul se distra de minune. Dumneavoastră?
Locotenentul se legitimă. Îi explică scurt despre ce este vorba. Dăneț respira sacadat, nu avea curaj să-și privească ceasul.
— Ce chestie! sufla Brănescu căpiat. Auzi, Cici?
Femeia se strânse lângă el.
— Unde e aparatul?
Vocea colonelului răsună goală, dogit.
— În mașina noastră. Am parcat-o pe... Cum dracu-i spune?
— Veniți cu noi să ne arătați, îl întrerupse Dăneț. Repede, vă rog!
Îi indică Renault-ul miliției și-i făcu semn să urce.
— Tu rămâi, Cici, spuse moale inginerul. N-are nici un rost să te mai trambalezi pe drumuri. Ai cheia?
Profesoara dădu hotărâtă din cap:
— Merg cu tine.

*

— De ce râzi, Răzvane? Întrebă Cati.
Era o fată de vreo cincisprezece ani, subțire, cu o claie de păr creț și roșcat. Purta blugi și sub o ie diafană, un tricou negru cu mâneci lungi și guler rulat. Stătea întinsă de-a curmezișul divanului și se juca, răsfirând clopoțelii unei brățări de argint. De fapt, avea argint pe toate degetele.
Răzvan, rezemat cu coatele de pervazul ferestrei, chicoti. Întoarse capul și i se văzu nasul mare și cărnos, ușor încovoiat.
— Au parcat doi șmecheri vizavi... Gagiul e rănit rău. Pulbere... A uitat să încuie.
— Ia sa văd! îi sări în spinare Oana.
Avea vioiciunea puțin forțată, caracteristică fetelor foarte tinere, care încearcă să atragă atenția cu orice chip. Semăna mult cu prietena ei, Cati. Aceiași blugi frânjuriți, aceeași siluetă, tot ie, dar galbenă. O deosebea culoarea părului lins și întunecat.
— Unde sunt?
— S-au dus! răsă Răzvan. Uite, Fiatul ăla, de lângă stâlp, e mașina lor.
Florin, un lungan uscat cu ochelari și coșurile de pe bărbie pudrate cu talc, se interesă pe tonul bărbatului de club, blazat și flegmatic:
— În casa asta nu se mai bea nimic?
Răzvan se uită la sticla goală de lichior, o răsuci parcă surprins pe toate părțile și o aruncă într-un coș de hârtii. Avea o gură lungă, de paieță și când râdea, colțurile îi despicau adânc obrajii.
— Tăticu are dreptate. Ce vreți să radeți?
Deschise cu aere de proprietar barul din bibliotecă. Înăuntru se vedeau mai multe sticle și un set de pahare albastre. Arătă cu degetul, dând explicații de mare cunoscător:
— Votcă, whisky *Jockey Club*, de la poporul frate bulgar, țuică valahă, gin imperialist. Pronunțați-vă!
Florin își mușcă buzele. Invidia degajarea lui Răzvan, admirația cu care se uitau la el Cati și Oana, belșugul din casă... Dacă ar fi venit la el, nu le-ar fi putut oferi nici măcar un pepsi. Când Răzvan deschisese frigiderul, rămăsese cu gura căscată: icre, sardine, curcan în aspic, salam de Sibiu, răcitură. Mâncaseră pe săturate din toate, fetele dăduseră iama în prăjituri. Când i-ar fi îngăduit maică-sa, lui, asemenea urgie? Și, încă fără să-i ceară

voie, să-și cheme amicii?

— Amalfi ai? Întrebă vrând să-și dea importanță.

Oana se uită la el mirată:

— Ce-i ăla?

— Vermut cu votcă și suc de portocale, explică expert și cu glas baritonal Florin.

Răzvan se rezemă de bibliotecă. Vorbea cu țigara lipită de buze. Auzise că numai francezii sunt în stare de performanța asta și se antrenase.

— Tț! făcu. Firma nu ține vermut.

— OK! Atunci poate să fie gin.

Răzvan umplu un pahar, apoi se uită la fete.

— Voi ce beți?

— Tot gin, dar cu gheață și lămâie, spuse Cati. Ascultă, babacii tăi la ce oră vin?

— *I don't know*, scumpo! Ce importanță are?

Cati se strâmbă:

— N-am nici un chef să ne găsească aici.

— Fii sobră! Bătrâna nu suflă în fața mea și bătrânul nu suflă în fața bătrânei.

Oana chicoti încântată. Îi plăcea Răzvan. La cincisprezece ani, era un bărbat și jumătate. Când te invita la cinema, nu admitea să-ți plătești biletul, proceda la fel când îți oferea o prăjitură. Era singurul băiat din cartier care avea o Mobră și știa să se îmbrace. Oana îl măsură printre genele scurte și dese. Îl găsea grozav de bine. Nu-i vedea nasul mare, nici gura prea lungă. Îi vedea doar puloverul minunat de mohair bleu, cămașa cu carouri mărunte de aceeași culoare, blugii originali, ghetetele cu talpă de crep, ceasul pătrat, electronic. Nu-i trecu nici o clipă prin minte că de fapt îi iubea hainele, atmosfera de prosperitate pe care o emana, barul din bibliotecă, magnetofonul, frigiderul... Că pe același Răzvan, îmbrăcat în costumul modest al lui Florin, nici măcar nu l-ar fi observat. Avea noroc și de părinți formidabili. Maică-sa era tehnician dentar și câștiga cât trei bărbați. În fiecare zi venea cu plasa plină: cartușe de Kent, whisky, cutii de bomboane, tot felul de cadouri. Răzvan nu se fălise când spusese că maică-sa îl purta pe palme. Într-o dimineață, învățau împreună la fizică. La ora zece, doamna Petcu bătuse la ușă. Îi aducea micul dejun și Oana înlemnise privind tava aceea. Ciocolată fierbinte în cafetieră de argint, brișe calde într-un vas de jena cu capac, jeleu de caise și dulceață de zmeură în farfurioare de cristal, jambon, pâine prăjită, ouă cu unt la pahar. Pe șervet era brodat „poftă bună!”, iar într-un vas mic cât degetul se aflau trei viorele. Răzvan se strâmbase: „Ce-i cu zarzavatul ăsta? Lăsați-vă de mofturi, tovarăși!”

— Dansăm? Întrebă Florin.

Oana și Cati îl priveră ironic. Uite unde era Fred Astaire!

Cati căscă leneș.

— Inventai ceva! Mă plictisesc.

Cati își dădea aere de femeie fatală. În fiecare zi se lua drept altcineva, când Sophia Loren, când Mireille Mathieu, Silvie Vartan sau, în dispoziții mai bizare, chiar Alain Delon.

Se pieptăna în consecință, privea printre gene „pierdut”, își fâțâia soldurile de ied și se credea irezistibilă. Din când în când, cădea pe gânduri și zâmbea cu amărăciune. Întrebată despre motivul tristeții, dădea același răspuns: „Voi muri foarte tânără... O presimt, o știu... În schimb, viața mea

va fi extrem de intensă. Voi iubi cu toată ființa mea!... Voi *trrrăi* cu pasiune..."

Când pronunța ultimele cuvinte, r-ul de la trăi, rulat pățimaș, devenea un adevărat tril.

— În regulă! spusese maică-sa, o femeie voioasă și totdeauna bine dispusă, funcționară la poștă. Până vei *trrrăi* cu pasiune, du-te și ia-i lui bunică-tu o pâine fără sare și un kil de borș. Nu dormi pe drum!

— Ah! suspină Cati. Cum nu mă înțelege!

Băga o sticlă în plasă și pleca serafică, aeriană și un pic turmentată ca Sue Ellen...

Florin luă pachetul de Kent de pe masă și i-l întinse:

— Vrei o țigară?

Cati își strâmbă buzele scorjite, unse cu strugurel.

— Am spus că mă plictisesc.

Lui Răzvan i se aprinseră ochii.

— Am o idee de milioane!

— Să jucăm gajurile, nu? întrebă Cati sarcastică.

Florin roși. Fusese propunerea lui acum câteva ceasuri. Răzvan dădu din mână.

— Fiți atenți! Gagiul a uitat mașina descuiată.

— Care gagi? întrebă Cati.

— Tipul cu Fiatul de vizavi... Ce-ar fi să-i tragem o plimbare?

Florin făcu ochii mari. Când era emoționat, mărușul lui Adam îi sărea sub bărbie. Se bâlbâi.

— Dar ăsta-i furt... Furt curat.

— Furt pe dracu! Ne plimbam un ceas și i-o aducem frumos înapoi. Ce ziceți?

— Știi să conduci? întrebă Oana.

Pectoralii lui Răzvan se bombară, glasul deveni mai gros.

— Asta era problema? Când ieșim din oraș, babacul mă lasă totdeauna la volan. Puriul obosește repede.

Oana îl privea cu gura căscată de admirație. Cati se înălță în coate. Își țuguie buzele:

— Hm, ar fi ceva...

— Treaba voastră! spuse Florin. Eu nu mă bag.

Cati râse:

— Mă așteptam...

Răzvan, ars de nerăbdare, se bâțâia de pe un picior pe altul.

— Ei, ce facem? Mergem?

Oana se uită în jur. Era mizerie, scrumiere pline, farfurii și pahare murdare.

— Nu strângem întâi aici?

— La noi, declară suficient Răzvan, musafirii nu spală vasele... Are grijă lady Petcu. Dați-i bătaie!

Deveniră dintr-o dată febrili, nerăbdători, emoția le colora chipurile. Își îmbrăcară șubele îmblănite „Alain Delon”. Florin le privea cu invidie. Nu-și dorea nimic altceva pe lume. Un magnetofon și o șubă... „Poate peste cinci ani!”, își zise cu un oftat, încheindu-și scurta ponosită, transformată dintr-un palton de-al maică-si. Stofa era de damă, un velur verde și se simțea strivit de umilință.

Coborâră scările pe furiș, râzând înfundat, intrați deja în clan-destinitate. Florin încercă s-o ia pe Oana de mână. Ei doi erau pereche. O

invitase la un meci de baschet, la sala Floreasca, văzuseră un film la Patria — opt lei epuizaseră dintr-un foc veniturile lui Florin pe o săptămână — veniseră la Revelion împreună. Fata se smulse, aproape agresivă și se grăbi să-l ajungă din urmă pe Răzvan.

— Brr... Ce frig e! se scutură Cati. Care-i mașina?

— Veniți după mine.

Răzvan deschise portiera și se instalează la volan. Se uită ironic la Florin:

— Ce-ai hotărât, tăticu? Vii sau nu?

Florin văzu chipurile disprețuitoare ale fetelor, își imaginează înghețat comentariile cu care aveau să-l foarfece după plecare. Încercă să pară flegmatic și degajat:

— În sfârșit... Nu mă prea amuză, dar cum n-am altceva mai bun de făcut...

Trânzi portiera și se lasă pe spate, ferindu-se să se uite la Oana.

Răzvan scoase o sârmă din buzunar, o răsuci expert și făcu contactul. Fiatul începu să alunece ușor. Cati și Oana aplaudară, nebune de entuziasm.

*

Ora 3,50

Colonelul Dăneț sări primul din mașină. Inginerul privea nedumerit în jur.

— Ce chestie! suflă. S-a evaporat.

Locotenentul Moșoianu îl cercetă surprins. Brănescu părea că se amuză de minune. Cecilia tremura în mantoul subțire, de seară.

— Clar, șopti, a dispărut.

— Sunteți sigură că aici ați parcat-o? Întrebă Dăneț.

Brăneștii răspunseră într-un glas:

— Absolut! Nu încapă nici o îndoială, urmă Cecilia. Am memorat strada și pe urmă casa asta — arată vila florentină — o recunoști dintr-o mie. Probabil a furat-o cineva.

— Ași! făcu inginerul optimist. Bănuiesc că a încurcat cineva borcanele... În noaptea asta, suntem toți matoliți. Așa am pățit eu odată pe litoral. Ții minte, Cici? M-am urcat în Fiatul unui doctor, cum dracu-l chema?

Colonelul Dăneț se rezemă de stop. Nu vedea nimic în fața ochilor.

CAPITOLUL IX

Ora 4,00

Mărfarul se apropia de frontieră. Gogan, agățat pe ultima treaptă a unui vagon de vite, cercetă atent solul apoi sări pe un dâmb nisipos. Se rostogoli de câteva ori și rămase întins pe burtă, până când trenul pieri în noapte.

Întunericul țesea umbre dese, înghețate de răsuflarea rece a vântului. Responsabilul își încheie canadiana până la ultimul nasture, ascultând lătratul înfundat al câinilor. La vreun kilometru se zărea o așezare îngustă și lungă. Luminile ferestrelor, unde oamenii își prelungiseră petrecerea, sclipeau îmbietoare. Gogan se apropie de capătul satului prudent, răstălmăcind fiecare zgomot. Tăie de-a curmezișul o grădină și se lipi de un stog de paie, scoțând briceagul. Era o sculă nemțească, cu lama lungă,

ascuțită brici. Frământa între degete prăselele reci, socotind că atâta vreme cât vântul bate dinspre uliță, dulăul gospodarului n-are să-i simtă prezența. După un sfert de oră, apăru un copil cu ochii cârpiți de somn și se grăbi să intre în privata construită la poalele grădinii.

Gogan se furișă în apropiere și când puștiul ieși, dintr-un salt îi astupă gura cu palma. Băiatul n-avea mai mult de doisprezece ani. Clipi des, speriat, apoi se dezmetici și clătină din cap în semn că a înțeles.

Responsabilul îi descleștă gura și-l prinse de gulerul cămășii.

— Cum te cheamă?

— Liviu.

— Uite care-i povestea, Liviule, dacă ești cuminte și mă asculți, nu pățești nimic, mai mult, te umplu de bani. Ne-am înțeles?

Băiatul începuse să plângă înfundat. Tremura din toate încheieturile. Reuși să îngâne:

— Da.

— Câți kilometri sunt până la graniță?

— Trei.

— Cunoști locurile?

Copilul rămase mut, lacrimile i se prelingeau șuvoaie pe obraji.

— Să nu minți, Liviule, auzi? șopti Gogan zgâlțâindu-l! Să nu minți!

— Nu mint, mă nene... Nu știu... Arată spre frontieră. Încolo n-avem voie să ne jucăm.

Responsabilul scoase un teanc de sute:

— Dacă mă treci la sârbi, sunt ai tăi!

— Nu știu cărările, mă nene... Să mor eu! Cum te apropii, răsar grănicerii.

— Taică-tu-i acasă?

— Îhî. E ziua lui, se cinstește...

— Îl cheamă Vasile?

— Păi?

Se mai liniștise, își ștergea obraji cu mâneca. Gogan era numai ochi și urechi. Din casă răzbăteau chiuituri și râsete.

— Cine mai e? întrebă arătând cu capul în direcția ferestrelor.

— Ai noștri, alde nașu'...

— Da... spuse Gogan pe gânduri. Uite cum o să facem, Liviule. Ai să-l strigi pe taică-tu să iasă nițel afară. Atât, ne-am înțeles!

— Da.

Îl împinse lângă cerdac, topindu-se în umbră.

— Acum!

— Tată! Mă tată, măăă...

Repetă apelurile până când apăru un munte de om înduminicat, cu cămașa desfăcută la gât. Văzu cuțitul lui Gogan sub bărbia băiatului și înțelese repede cum stau lucrurile.

— Așa, va să zică...

— Așa! șopti responsabilul. Închide ușa și ai grijă cum o sucești! Ai mare grijă! La cel dintâi sunet, ăsta micu' e mort!

Gospodarul trase ușa, rezemă zidul și scoase zâmbind pachetul de țigări. Afișa o siguranță care nu-i plăcu lui Gogan. Nu-i plăcu nici surâsul, nici privirea batjocoritoare.

— Din câte bag eu de seamă, spuse țăranul, 'mneata bați cărări dosnice. Numai că nu le cunoști rosturile.

— Ai ghicit. Mă treci dincolo și îți număr patru mii.

— Nici prețurile bag de seamă că nu le știi. Patru mii se plătea acum douăzeci de ani.

— Asta-i tot ce am! Socotește restul în viața băiatului.

— Rea socoată faci 'mneata, domnule dragă.

Nu-ș slăbea din bătaia ochilor, zâmbetul nu-i părăsise o singură clipă chipul.

— De unde să știu eu, adăugă, că nu te-au împins grănicerii să mă încerci?

— Uită-te la mine, omule! Așa arată un provocator?

— Câte n-am văzut la viața mea... Oftă: Sloboade-mi feciorul și scoate miile.

Gogan rânji.

— Uite banii. Băiatul rămâne zălog.

— Bine o fi? Întrebă gospodarul numărând liniștit teancul de bancnote.

— Bine, rău, asta e!

— Cum chibzuiești 'mneata să-l trag după mine prin râpe, numai în cămășuică, domnule dragă?

Responsabilul se foi nehotărât. Mierea din glasul țăranului îi strecura venin în cuget. Chibzui în fel și chip, apoi se hotărî:

— Cizmele și paltonul copilului sunt în antreu, le-am văzut când ai deschis ușa. Scoate-le!

Gospodarul aruncă țigara, clătinând din cap:

— Lasă-mi feciorul, domnule dragă, și n-o să-ți pară rău. Într-un ceas, poate mai puțin ești la sârbi.

— Nu! spuse răspicat responsabilul. S-ar putea să fii un om de ispravă și atunci îți cer iertare că am procedat așa, dar s-ar putea foarte bine să nu fii. Scoate-i cizmele și paltonul!

Țăranul le aduse. Își pierduse siguranța și Gogan oftă ușurat.

— Aș vrea să mă înțelegi. Sunt într-o situație disperată, șopti.

— Asta bag eu de seamă. Politic?

Gogan se decise să rămână la povestea îndrugată lui Vintilescu.

— Am călcat pe cineva cu mașina. Înfund pușcăria.

— Ceasul ăl rău!

— Ferească Dumnezeu! Întrebă repede: E adevărat că grănicerii sârbi sunt în înțelegere cu ai noștri?

— Este. Ieri, nu mai departe, l-au întors pe unu... Trebuie să știi drumul poterelor și într-o parte și în alta. Îl măsură țință: Tot nu-mi iese din cap cum de-ai venit tocmai la mine...

— Din întâmplare.

— Hm! Eu cred că ți-a șoptit careva vorba cea bună... Sunt singurul care îndrăznește să înfrunte potera. Gata, Liviule?

— Gata, tată.

— Păi să mergem. Ai grijă, omule, calcă numai pe urmele mele!

*

Colonelul Dăneț deschise ochii. Sudoarea îi înghețase pe frunte și își zise că în zilele următoare se va simți probabil rău. Avea o sinuzită veche, tratată de ani de zile inutil la Covasna. Soții Brănescu continuau să facă presupuneri.

„Ce dracu' mai caută ăștia aici? Să mă lase în pace...”

— Puteți pleca, le spuse cu o voce stinsă. Dacă aflăm ceva în legătură

cu soarta turismului, veți fi anunțați.

Virgil Brănescu scrută chipul colonelului. Ce văzu i se păru probabil suficient. Își luă nevasta de braț.

— Hai, Cici! Chestia e unde găsim acum alt taxi. În fine... La mulți ani și succes!

Se îndepărtară. Inginerul iremediabil vesel, Cecilia zgribulită, impresionată de ideea că se aflase atât de aproape de moarte. Vorbeau tare și glasurile li se auziră până dispărură după colțul străzii.

— Ghinion! scrâșni colonelul. În viața mea nu mi s-a întâmplat și n-am auzit de ceva asemănător. Am impresia că totul e inutil.

Locotenentul Moșoianu îi aruncă o privire scurtă, apoi își coborî ochii.

— Da, inutil, insistă Dăneț. Îmi vine să cred că undeva e scris să se întâmple totuși o nenorocire. Niciodată un obiect infernal nu s-a plimbat în felul acesta. O ștafetă a morții...

Intrară în mașină și declanșă sistemul radio.

— Atenție! Către toate secțiile de miliție din București! Extremă urgență! S-a furat turismul cu numărul 11 B 2916. Este vorba despre un Fiat 1500 roșu. Înăuntru se află o bombă. Atenție! Repet! Către toate secțiile...

*

— Habar n-am avut că ești un șofer atât de grozav! spuse Cati. Ai talente ascunse.

Dăduseră drumul la tranzistorul de bord al inginerului și răcneau toți cu un entuziasm aproape de delir: *El bimbo!*

Până și Florin izbutise să se antreneze și acum, uitându-și nemulțumirile, participa din tot sufletul la buna dispoziție generală. Nu-i mai păsa nici măcar de privirile Oanei pe care ori de câte ori le întâlnea, păreau să-i repete: „Uite cum trebuie să arate un bărbat!”

„E un tip cu baftă, se consolă Florin. Asta-i situația. Are bani, nu-i obligat să care ca mine în fiecare dimineață apă caldă chiriașilor mamei și să le pregătească micul dejun, nu trebuie să curețe zilnic zece kilograme de cartofi și în timpul ăsta să dădăne lecția de istorie sau verbe neregulate la franceză. La urma urmei, de ce nu m-aș bucura și eu de norocul lui? Era mai bine să rămân acasă și să ascult povești de pe vremea lui Tudor Vladimirescu? Asta dacă nu mi-ar fi găsit mama vreo treabă de făcut.”

Se găsea veșnic câte ceva. „Florine, dă fuga la farmacie și ia un fasconal pentru domnul Nestor... Uite aici cinci lei, să expediezi o telegramă pentru doamna Fundoianu, nu uita să aduci recipisa... Curăță mazărea, păzește borșul... Fă curat la domnul Simian. Are musafiri azi... Cheamă instalatorul... Cumpără un bec de 75 pentru bucătărie și vezi dacă frate-tău și-a făcut la matematică... fugi la mercerie, du-te la măcelărie, de ce nu ți-ai cusut nasturii la uniformă?... Lasă tu cinematograful, nu de asta ne arde nouă, trebuie să punem murături, acuma-s ieftini gogoșarii... Alți băieți de vârsta ta câștigă o pâine, își ajută părinții, eu te țin singură în școli... De ce ai nevoie de doi lei? Nu ți-a lăsat ieri domnul Nestor cincizeci de bani și alaltăieri, Fundoianca un leu și jumătate restul de la medicamente?... ”

Un viraj neașteptat îi răsturnă unii peste alții. Izbucniră în hohote de râs. Răzvan exclamă încântat:

— V-a plăcut cum l-am luat pe-ăsta?

Nu se simțise în viața lui mai formidabil. Conducea ca Mannix, cu o

singură mână și țigara lipită în colțul gurii. Depășea toate mașinile. Când șoferii frâneau brusc, înjurând de mama focului, veselia ajungea la culme. Oana, cu ochi lucioși, agățată de scaunul lui Răzvan, observă excitată:

— Asta nu mai e plimbare, e aventură.

Răzvan, fericit și mândru ca un păun, întoarse capul spre ceilalți.

— Acum barem s-o facem lată! Ce-ați zice de-o excursie la Șosea? Izbucniră toți în urale.

*

Lucica Petcu își privea ceasul. De două ore stătea ca pe ace. Răzvan rămăsese singur acasă. Cel mult Florin avea să treacă pe la el. Avea încredere în Florin. Un băiat serios și modest, ținut bine în frâu de maică-sa.

Petrecerea asta nu-i făcea nici o plăcere. De fapt, nimic nu-i făcea plăcere dacă nu participa și Răzvan. Îi dădea câte trei telefoane de la serviciu, nu-l lăsase niciodată să plece în tabără.

Gazda, o femeie masivă, cu ochi cenușii, inteligenți, se foia printre oaspeți neobosită, aducea al treilea rând de cafele.

— Hai, Mitică, suflă Lucica, e târziu.

Bărbatu-său, bine legat și cu o figură blajină, o cercetă nedumerit.

— Ce naiba te grăbești?! Ai mâine serviciu?

Pe obrajii Lucicăi apărură două pete roșii, mâinile îi tremurau. Nu suporta să fie contrazisă și se enerva repede. Avea ochi albaștri, spălăciți, un nas subțire ca o sulită, buzele cândva frumoase și arcuite făcuseră crețuri, boțite de o permanentă nemulțumire.

— Răzvan e singur, susură șarpe.

— Ei și? Îl plouă? Îl ninge? N-are ce mânca? O dată pe an scoatem și noi capul în lume și atunci mă ții pe frigare.

În general n-o contrazicea. Îi cunoștea cusururile, multe, unele grele, dar fire blândă și cu oroare de scandal, Petcu se consolase de-a lungul anilor încercând să țină seama doar de calitățile incontestabile ale nevesti-si. „E o soție și mamă excelentă, gospodină, econoamă și — recunoștea cu onestitatea individului cumsecade — câștigă de două ori cât mine. Sunt maestru de douăzeci de ani și o spun deschis: fără Lucica, n-aveam nici jumătate din cât am realizat...”

Petele de pe figura femeii deveniră vinete.

— I-am telefonat acum un sfert de oră și n-a răspuns. Mi-e frică să nu i se fi întâmplat ceva.

— Vezi-ți de treabă! spuse Petcu, ducând paharul la buze. O fi ieșit să ia aer sau poate s-a culcat și a închis telefonul.

Lucica trase nervoasă de poalele de brocart chinezesc. Era o rochie scumpă, ca și pantofii și garnitura de gablonz de la gât. Dedesubt însă, furoul era cârpit, portjartierul vechi, numai franjuri. Nu-și cumpăra niciodată lenjerie sau capoate, adică tot ceea ce în general nu se vede. Periodic, scotocea cufărul unei surori alegând sutiene, chiloți, combinezoane abandonate.

Gazda aduse două farfurii de fursecuri palide, preparate cu margarină.

— Lucica le-a făcut. Completă malițioasă sau realmente amabilă: Sunt delicioase.

Un tip rotofei, descheiat la gât, făcu cu ochiul:

— Nea Mitică, matale n-ai să mori de sărăcie!

— Lucica, să-i dai și nevesti-mi rețeta, numai de n-or fi prea scumpe.

Un vecin de masă își vârî cotul în coastele lui Petcu.

— Bagă-n tine, Mitică! Ia cu curcan, să-ți scoți banii!

Rotofeiul se strica de râs.

— Bre, bre, bre, oameni buni! Nu mai fiți așa risipitori! Păi Petculeștii au prăpădit bani nu glumă! Luă un cornuleț și-l răsuci pe toate părțile. Au intrat în astea vreo două pâini intermediare și o litră de magiun. Ce, îs de colo doisprezece lei?

Lucica asculta surâzând șters. O lăsau realmente rece glumele celorlalți, nu-i păsa ce gândesc. Petcu în schimb fierbea. Era un Revelion cu participație și-o implorase pe nevastă-sa să nu fie meschină.

— Ni s-a dus buhul de calici! De ani de zile bem, chefuim din pomana celorlalți. Închide-le naibii gura! Ia-le un curcan, o găscă, fă un tort că-mi crapă obrazul de fiecare dată. Când începe Vasile cu bancurile, îmi vine să intru sub masă!

Lucica se învinețise.

— Un curcan! O găscă! Ești nebun! Azvârli așa cu miile de lei. Îți pasă mai mult de alții, decât de copilul tău!

— Paștele mă-si de copil! Nu-i lipsește nimic! Și hudubaia asta împopoțonată la care trag ca boul. Cu ce mă gădilă dacă nu-mi intră un creștin în casă? Când a venit mă-ta de Crăciun, ai încuiat frigiderul cu cheia. Mâncai pe ascuns cu fi-tu în bucătărie.

— Ea ce mi-a dat mie? Și ce te interesează pe tine relațiile mele cu mama?

Dumitru Petcu, odată urnit, se oprea greu.

— Ce ți-a dat?! Te-a făcut și te-a crescut, amărâto! Am ajuns eu, gineri-su, să-i dau câte un pol, doi, fără să știi tu. Te-ai dus la ea de Înviere cu două ouă jumătate. Cică „noi nu mâncăm mult seara. Un ou eu, unu Mitică și jumătate copilu', că-i mic.” De nunta soră-ti, i-ai făcut cadou o găină de douăzeci și patru de lei, și aia șchioapă...

— Am un copil, idiotule! Pentru el strâng să-i fie mai moale, să nu înceapă de la lingură ca noi.

— Și de-aia i-ai vândut maică-ti oul cu un leu?! Și dacă te calcă mâine tramvaiul? Cui lași copilul? Ce roabă găsește el să-l slugărească?

— Îi ești străin, nu tată! urlase nevastă-sa. Dușman!

Lucica oftă și se ridică de pe scaun. Se duse după gazdă, la bucătărie. Inventarie critic vasele murdare din chiuvetă, aragazul stropit de cafea, își zise că la ea acasă nu se întâmpla așa ceva niciodată. Musafirii n-aveau decât să petreacă, asta nu înseamnă că în bucătărie trebuie să fie grajd. Întrebă mieroasă:

— Pot să dau un telefon, Maricico?

— Bineînțeles. Ce-s mofturile astea?

— Aș mai avea o rugămintă...

Lucica Petcu părea că șovăie. În realitate, nu se jena deloc. Femeia aștepta cu mâinile ude și apa curgea pe ciment.

— Știi, tortul acela de fructe... Ți-a reușit foarte bine. Eu n-am făcut anul ăsta și lui Răzvan îi place grozav. Dacă ți-a rămas vreo felioară...

— Cu plăcere. Uite îl scot chiar acum din frigider și-ți tai o bucată.

Lucica se roși de plăcere. Nimic n-o bucura mai mult decât chilipirurile. O sărută pe obrazii plini.

— Știam eu că ești fată bună!

Leși din bucătărie și se duse glonț la telefon. Gazda privi în urma ei și dădu din cap.

„În fond, e o nenorocită."

*

Ora 4,15

Goneau cu nouăzeci pe oră. Răzvan ținea geamul deschis, iar vântul le răcorea chipurile înfierbântate. Oana își strângea pletele răscolite, încercând să le înghesuie sub guler.

— E un Revelion de pomină! Niciodată n-am petrecut așa de bine.

Răzvan se umflă.

— Vedeți dacă-l ascultați pe Mandea?

Florin se uita pe geam. Stâlpii și copacii goneau spre ei, șoseaua se așternea netedă, îl ducea departe de casa cu bătrâni mulți și marchiză de sticlă galbenă. Fericirea îi umezea ochii. Era un copil cu bucurii puține și-și dădu seama cu un sentiment de uimire că era a doua oară în viața lui când se plimba într-o mașină mică. Prima oară însoțise până la Pitești un vecin care-și roda Dacia. Pentru câțiva lei și când avea timp, îi făcea mici servicii. Îi cumpăra țigări, îi spăla geamurile sau îi plimba cățelul, un baset gras și bătrân.

— Gata, feciori! decreta Răzvan. Întoarcem.

Cati îl privi mirată.

— Spuneai ca mergem la Șosea.

— Nu ține. E plin de șerifi. M-am gândit eu.

— Păcat, suspină fata.

Florin întrebă încet:

— Cât să fie ceasul?

Își aminti dintr-o dată că promisese acasă să nu întârzie peste ora trei. Trebuia pregătită masa de Anul Nou. Nu avuseseră timp în ajun. Maică-sa lucrase de după amiază și se întorsese târziu.

„În fond, își zise Florin ce rost are să mă chinuiesc? Cu cât știu, pot fi angajat oricând într-un hotel sau într-un restaurant. M-aș umple de bani... Ce se întâmplă?"

Cati țișă și-și astupă ochii. Farurile camionului îl orbiră pe Răzvan. Viră reflex și intră într-un stâlp.

*

Ora 4,30

— Miroase a tutun, spuse Lucica pătrunzând în vestibul.

Dumitru Petcu își puse paltonul pe un umerăș, apoi își scoase galoșii.

— Nu știai că fiu-tău fumează? Unde credeai că dispar Kent-urile?

Femeia năvăli în casă ca o furie. Era întuneric, camera lui Răzvan goală. Când deschise lumina în sufragerie, rămase încremenită. Mizerie, dezordine, macrameul de pe masă pătat. Cu paltonul pe ea, descălțându-și din mers pantofii cu tocuri, alergă la frigider. Ochii i se înnegriră de furie. Rămase o clipă fără grai, apoi începu să-și dea cu pumnii în cap.

— Cum nu vă e vouă milă de mine, ticăloșilor! Cum mă băgați voi de vie în mormânt! Bandiților!! Canalii ordinare!!!

Se lăsă istovită pe un scaun. Plângea scremut, se văieta, își smulgea părul din cap.

Petcu intră alarmat în sufragerie.

— Ce-ai cu mine, femeie? Ai căpiat?! Scoli blocul.

— Nemernicule! Ți-am spus să nu-l lăsăm singur acasă. Uite ce-a făcut! Uită-te și tu, bețivanule!

— Ce-a făcut?

— Nu vezi? răcni nevastă-sa. Ești chior? Asta-i cocină nu casă. Mi-au golit și frigiderul. Sta-le-ar în gât de nemâncați! Nu le dau tac-su și mă-sa și vin să se sature din mâncarea mea. Arză-i-ar focul să-i ardă! Jumate de curcan au crăpat!

Petcu ridică din umeri.

— Dă-l dracului de curcan! Nici pe mă-ta n-ai plânge-o așa. La urma urmelor, tot ne-am scos banii. Am mâncat pe gratis la ăia.

— Idiotule! Cel puțin taci! Taci! Taaaci!!

Urla dezlănțuită, își smulgea hainele de pe ea. Cineva bătu în țevile caloriferului, reclamând liniște.

— Ce ți-am zis eu? mormăi Petcu. Ai trezit oamenii.

Lucica se ridică brusc. Ochii îi ardeau vâlvătaie, buzele vinete îi tremurau.

— Eu mă omor! Mă omor, nu mai pot! Să mă înghită odată pământul, să termin, să nu mai știu de nimic! Mă omor!

— Cum crezi, făcu placid bărbatu-său scoțându-și cravata.

Începuse să se enerveze, dar deocamdată izbutea încă să-și păstreze firea.

— Fir-ar a dracului de zgârcenie! Uite ce panoramă pentru o jumătate de orătanie. Ai mei aveau o laiță și-un vătrai și nu și-au spus o dată du-te încolo.

Furios, dădu cu piciorul într-un scaun care-i stătea în drum. Femeia se holbă.

— Bestie! Animalule! Strici, spargi, dă-le și foc!

Se lăsă repede în genunchi să vadă stricăciunea. Ușa vestibulului se deschise și apărură Răzvan. Rămase cu spatele lipit de zid, neîndrăznind să înainteze. Petcu îl cercetă speriat. Mâneca scurtei era sfâșiată, pe obraz sângera o zgârietură adâncă.

— Ce-ai pățit?

Maică-sa, fără grai, se rezemă de masă. Parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Ce-i cu tine?

— Nimic... Am căzut. Atâta tot.

Bărbia îi tremura, pe obrazul livid ochii căutau în toate părțile.

— Cine a fost aici? Întrebă Lucica.

Era tot cu paltonul pe ea, părul coafat cu o zi înainte, din cauza transpirației, începuse să se lase. Petcu ridică mâna.

— Lasă asta. Spune-mi ce ți s-a întâmplat!

— Nimic, n-auzi? Sunt obosit, vreau să mă culc.

Se uita ca de obicei la maică-sa, cerându-i ajutor din priviri.

— Lasă băiatul în pace. Aduc imediat spirtul... Vrei o farfurie cu supă fierbinte?

Petcu înaintă amenințător. O dădu la o parte pe nevastă-sa, îl prinse de reverele yupei și începu să-l zgâlțâie.

— De unde vii și ce-ai făcut?

— Ce-ai cu copilul, bețivanule? țipă Lucica.

— Vorbește sau te zdrobesc!

Răzvan se făcu moale și începu să plângă.

— Am avut un accident... N-am vrut.

— Ce fel de accident?

— A lăsat unul mașina descuiată chiar la noi în față. Era băut. Vorbea greu, poticnindu-se la fiecare cuvânt.

— Spune odată.

— Am zis că să ne plimbăm... O oră, nu mai mult. Pe urmă o aduceam înapoi. Am fost patru: eu, Florin, Cati și Oana.

— Și?

Răzvan ridică din umeri. Își mușcă buzele.

— Ne-am plimbat.

— Vrei să spui că ați furat-o, derbedeule!

Lucica se băgă între ei... Încercă să desprindă degetele lui Petcu.

— Ce furt? Care furt? Ești beat. Copilul s-a distrat și el.

— Gura! urlă bărbatul. Va să zică ați furat mașina. Mai departe!

— Când ne-am întors, scânci Răzvan bâțându-se de frică, am intrat într-un stâlp. M-a orbit un bou cu farurile. Eu n-am avut nici o vină.

— Aha! făcu Petcu respirând greu. E cineva accidentat?

Băiatul clătină capul.

— Nu. Cati are o vânătaie, mi se pare.

— Vânătaia mă-sii! răcni Petcu. Vorbește până la capăt. Nu fi laș ca un vierme. Ce-ați făcut? Ați anunțat miliția?

— Nu.

— Ați spălat putina, nu-i așa?

Răzvan tăcu. Bâzâia cu capul în jos, scociorând covorul cu vârful pantofului. Petcu îl măsură o clipă cu pumnii încleștați. Își luă pantalonii de pe scaun și începu să se îmbrace, scrâșnind din măsele.

— Ce vrei să faci? întrebă Lucia.

— Mergem împreună la miliție.

Femeia îl privi perplexă.

— Ai înnebunit, Dumitre?

Petcu tăcu întunecat. Respira greu, oasele maxilarelor jucau sub piele.

— Ești nebun?! Îl vâri singur în pușcărie? Nenorocitul! O să-l dea afară din școală, îl distrugi, îl mănânci fript!

— O să meargă cu mine, declară Petcu cu o liniște de gheață.

— Nu mă duc, scânci Răzvan, nu mă duc...

— O să mergi!

— Peste cadavrul meu! urlă Lucica. Numai așa o să treci. Hai, omoară-mă! Omoară-mă!

Bărbatul își îmbracă haina, rosti la fel de înghețat:

— Dacă o să fie nevoie, o să te omor.

Răzvan se lăsă pe vine și își ascunse fața în palme.

— Nu mă duc.

Taică-său îl săltă cu o singură mână. Îl pocni cu sete.

— Zdreanță! După ce că ești hoț, tâlhar de drumul mare, mai ești și laș! Mă pot împăca cu gândul că fiu-meu e un pungaș, nu și rămă. Mai bine-ți crăp eu capul.

Lucica i se agăță de braț. Fața răvășită și congestionată părea o rană vie.

— Dumitre! Dacă-l scoți din casă, mă omor! Mă arunc de la etaj. Îți jur pe capul lui Răzvan.

— Omoară-te! N-ai fost în stare să crești un copil. Mobră, casetofon, ceas de aur, mâncare specială... Nu te atinge de șuncă, e pentru Răzvan, portocalele pentru Răzvan, odaia cea mai bună pentru Răzvan. Ce-ai

izbutit, nenorocito? Ce-ai scos din el? Un terchea-berchea, un rahat cu ochi care se fălește cu ciubucurile mă-sii.

— Mă omor...

Stătea ghemuită pe jos și izbea covorul cu pumnii. Petcu se uită la fiu-său.

— Ascultă-mă, băiete! De venit, tot vii cu mine. Aș prefera s-o faci însă de bună voie, să înțelegi ceea ce mă-ta n-o să priceapă până la capătul zilelor. Când e vorba de tine, e fiară. În viață, prima greșală apasă cel mai greu. Și când n-o plătești, face pui. Odată și odată, o să-mi dai dreptate. Nimeni n-o să-ți taie capul, ai să-ți primești pedeapsa și atât. Dar n-o să-ți fie rușine de tine, o să te simți un om întreg și n-o să tremuri de frică ori de câte ori ai să vezi o uniformă.

Înainte de-a ieși, se uită la nevastă-sa. Gemea, i se vedeau degetele încleștate în păr.

— Du-te și te odihnește, îi spuse cu blândețe neașteptată. Ne întoarcem repede.

*

Ora 4,30

Fusese ideea colonelului să sondeze locatarii blocului florentin. Peste drum se aflau o alimentară și o cooperativă de încălțăminte, în stânga clădirii un mic scuar, iar în dreapta, un atelier de croitorie particular.

Privind manechinul gol din vitrină, locotenentul își aminti de un film italian văzut în copilărie, *Lunga noapte a anului 1941*. I se părea că trăiește o noapte asemănătoare. Revelionul rămăsese undeva departe, aproape se mira că oamenii circulă și se uita surprins la bărbații congestionați, dezveliți la gât și cu pălăriile date pe ceafă care-și căutau un sfert de oră cheile. Nevestele lor, înfrigurate și obosite, căscău nervos cu bărbiile înfipte în piept.

Blocul avea opt apartamente. Moșoianu, sceptic — „cine dracu stă de Revelion la geam? ori dormi, ori bagi în tine de nu te mai poți scula de la masă” —, începu cercetările metodic, trezind două familii de pensionari de la parter. Unul din bătrâni, cu o mutră năsoasă, cu privire clandestină și pijamaua prinsă într-un ac de siguranță, fusese bine de tot! Când văzuse legitimația locotenentului, îl poftise în casă: „Un moment, vă rog, până-mi iau valiza.”

— Uite unul pe care nu-l poți lua prin surprindere...

La etajul întâi nu răspunsese nimeni, la etajul doi locatarii celor două apartamente petreceau împreună. Erau atât de beți, încât habar n-aveau cum îi cheamă, iar un tip slăbănog, cu o expresie stranie, avea nu se știe ce treabă cu lustra.

Dăneț, crispat, fuma țigară de la țigară. Se mișca mașinal și la un moment dat, urcând scările, trebui să se agațe de balustradă.

— Vă e rău? întrebă Moșoianu.

Colonelul nu răspunse. Își zise că ar fi trebuit să dea măcar un telefon acasă, apoi ridică din umeri. „Oricum nu le lipsesc.”

Maria Ciolacu, o femeie între două vârste, cu privirea limpede, le deschise imediat. Era în capot, îngrijit fardată, cu mărgelile și cercei, și singură. Pe divan se vedea o carte cu copertile întoarse *Crăciunul lui Hercule Poirot* și-o scrumieră cu câteva mucuri de țigară. Brădulețul brumat cumpărat la florărie dădea un aer sărbătoresc încăperii. Era un interior

aerisit, intim și agreabil.

„Aviatorul ăla pierde într-un ceas venitul lui pe-o lună sau două, ăștilați de jos se cațără pe pereți, altul are ce are cu lampa, iar asta stă gătită la cinci dimineața de parcă s-ar duce la teatru și citește fleacuri! Nu se poate să fie toți nebuni. Și atunci?...”

Maria Ciolacu șovăia vădit stânjenită. Era evident că știe ceva. Locotenentul insistă, repetând a douăzecea oară aceleași fraze.

— Explozia poate avea loc în orice clipă. Viețile a zeci de oameni se află în pericol.

— E destul de neplăcut, spuse femeia dându-și degetele pe spate. Îmi sunt vecini, oameni cumsecade de altfel, și n-aș vrea să se iște neînțelegeri între noi. Astfel de lucruri se interpretează... În sfârșit, l-am văzut pe băiatul doamnei Petcu intrând într-o mașină parcată vizavi de noi. Era cu încă trei prieteni.

— Când l-ați văzut? Întrebă febril colonelul.

— Acum vreo jumătate de oră cred... Poate patruzeci de minute. Nu m-am uitat la ceas. Tocmai aeriseam... Fumez mult și odaia e mică.

Se luă după ei, insistând:

— Vă rog foarte mult, să nu le spuneți că ați vorbit cu mine.. Acolo stau. Apartamentul șaisprezece.

— Băiatul are tată? Întrebă Dăneț înainte de a apăsa pe buton.

— Da, bineînțeles.

„Ciudat! gândi colonelul. De ce a zis atunci băiatul *doamnei* Petcu?”

*

Ora 4,45

Dumitru Petcu îmbrăcat, gata să iasă pe ușă, îi privi năuc. „Cum naiba l-au dibuit atât de repede?!”

În spatele lui, Răzvan tremura. Se agăță instinctiv de mâneca lui taică-său, rostogolind priviri înfricoșate.

— Chiar la dumneavoastră veneam, spuse Petcu. Pofțiți înăuntru.

Lucica făcu ochii mari și-și netezi reflex șuvițele de pe frunte. Dăneț o măsură scurt. Îi văzu fața umflată de plâns, expresia răvășită, hainele în dezordine și scoase un mormăit semnificativ: „A fost scandal mare aici.”

— Dumnealor sunt de la miliție, îi explică bărbatu-său. În problema accidentului...

— Ce accident? Întrebă speriat colonelul.

— O să vă explice fiu-meu. De aceea veneam la dumneavoastră. Vorbește, Răzvane!

Lucica trase două scaune de sub masă.

— Luați loc... Să ne iertați că e deranj.

Dăneț dădu săcâit din mână.

— Spune, băiete, unde ai făcut accidentul?

— Pe Colibașilor, colț cu Făgăraș... Am intrat într-un stâlp.

Vorbea încet, privindu-și des vârful pantofilor.

— Victime? Întrebă locotenentul.

Răzvan dădu din cap.

— Nu... Doar eu... o zgârietură.

Lucica îl luă pe Răzvan de mână, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l înhațe colonelul.

— Copii fără minte. Nu și-au dat seama ce fac... Vinovat e ăla care-și

lasă mașina așa, vraște.

Privirea lui Dăneț o făcu să amuțească.

— În mașină se afla un casetofon, interveni Moșoianu.

Răzvan se uită la el, apoi își coborî iute ochii.

Locotenentul se interesă ca și cum chestiunea ar fi fost elucidată:

— L-ați luat cu voi?

— Nu... Nu cred.

Petcu îl prinse de umăr.

— Uită-te la mine, Răzvane, ai luat casetofonul?

— Nu.

— L-a luat altcineva?

Băiatul își mușcă buzele.

— Înăuntru se află o bombă, rosti uscat colonelul. Poate exploda în orice secundă, poate a și explodat.

Lucica scoase un țipăt și-și trecu brațul pe după umerii lui Răzvan. Îl strângea isteric.

— Cred... mi se pare că l-a luat Florin... Florin Georgescu, un coleg de-al meu. Eram toți foarte zăpăciți.

— Mama lui ține un soi de pensiune, explică Lucica. Nu-i așa, Răzvane?

Își închipuia că greutatea culpei s-a deplasat de la fiu-său și încerca cu febrilitate să fie serviabilă.

— Mda... Locuiesc la ei niște bătrâni.

— Unde stă Florin? întrebă locotenentul.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu știu. N-am fost niciodată la el.

— Răzvan! exclamă Petcu.

— Pe cuvânt nu știu, tată. Maică-sa e a dra..., e foarte severă. Nu-l lasă să cheme pe nimeni. Așa spune Florin.

Colonelul păli. De astă dată era convins, nenorocirea nu putea fi evitată. O clipă avu sentimentul că se va năruî. Se prinse de marginea mesei și respiră de câteva ori adânc. Se uită la femeie cu o privire rătăcită.

— Îmi puteți da un pahar cu apă?

CAPITOLUL X

Ora 5,00

Anton Simian ațipise în hol. De frica doamnei Georgescu, proprietara pensiunii, aprinsese un singur bec. Căpătase însă permisiunea, când va veni Didi, să le aprindă pe toate. În lumina săracă, chipul fostului profesor de limba latină părea alcătuit din umbre. Șuvițele de păr albe, lungi, alunecau în găvanele tâmpelor, bărbia ascuțită se rezema în gulerul prea larg. Era un bărbat înalt și uscățiv, de-o politețe ireproșabilă, timid.

În holul sumbru, mobilat sumar — o canapea cărămizie și tare, tapițată cu păr de cal, patru fotolii incomode, îmbrăcate în huse de creton, cu floricele verzui și o masă ovală cu placă de marmură — bătrânul ațipit în haine negre de seară avea o înfățișare dramatică.

Una din cele șase uși orientate simetric în lungul pereților se crăpă încet. Apăru un obraz pudrat cu nas cârn și ochi rotunzi. Zulufii mărunți ca niște melcișori erau prinși într-o panglică de catifea neagră.

— Tot n-a venit? întrebă în șoaptă.

Anton Simian tresări. Își îndreptă reflex ținuta, apoi nodul cravatei.

— Nu... Nu încă. Știți cât de solicitați sunt actorii în noaptea de Revelion! Dar de venit, vine precis, doamnă Demetra, puteți fi încredințată. Încerca să fie sigur de el, convingător. Bătrâna rămase nehotărâtă în prag.

— Nu știu ce să fac... Parcă mi-a trecut somnul.

— Cum vreți, surâse profesorul. V-am făgăduit să vă chem când vine.

Demetra Fundoianu dădu din cap. Reflecta și chipul de pasăre avea o expresie prostuță.

— Credeți... Credeți că doamna Georgescu ar avea ceva împotrivă dacă aș aștepta împreună cu dumneavoastră? Mă simt destul de odihnită.

Bătrânul medită și el câteva clipe, privind instinctiv spre odaia Flaviei Georgescu.

— Nu, spuse în cele din urmă. Într-adevăr, nu cred că ar putea avea ceva împotrivă.

— Știți cât ține ea la conveniențe și n-aș vrea s-o contrariez. Ce mă sfătuiți?

— Hm, făcu profesorul, sper să nu se supere. În ultimele zile a fost foarte bine dispusă. Am putea profita de situația aceasta.

Demetra Fundoianu chibzui din nou.

— Am oroare de discuții, mai ales că este o femeie atât de energică. Mă duc să sting lumina la mine.

Anton Simian zâmbi șters. Bătrâna avea să mai întârzie pe puțin un sfert de ceas cu dichisitul. De aseară de la nouă stătea îmbrăcată și fardată. Toți trei îl așteptau pe Didi. El, Demetra Fundoianu și domnul Nestor. Pe la unu noaptea, rămăsese singur. Nestor Ionașcu se culcase de-a binelea, Demetra se dusese doar să se întindă, fără să-și deschidă măcar un singur nasture de la toaleta complicată.

Deși îi făgăduise solemn s-o anunțe când sosește Didi, Demetra își băgă nasul pe ușă din oră în oră, să se asigure. Pieptul bătrânului profesor se umflă de mândrie. Vestea că celebrul Didi Simian, actorul de la Teatrul Liric, îl va vizita, bulversase toată casa. Fundoianca stătuse toată ziua în odaia oblonită cu comprese de mușețel pe obraz și gâtul încins într-un bandaj îmbibat în cremă. Nestor Ionașcu se tunsese și însăși doamna Georgescu îi împrumutase trei centimetri de cremă de ras. Toate acestea în cinstea lui Didi... Iar Didi era fiul lui.

Își simți ochii umezi de emoție și schimbă încă o dată, poate a suta oară, poziția tăvii pe masă. Era o tavă elegantă la care muncise două ore în ajun încercând să reproducă aidoma poza cutiei de fursecuri de cincisprezece lei cincizeci. Prăjiturilele, drăgălașe ca niște jucării, pe o farfurioară în stânga, sticla de coniac și pahărelele în dreapta, garoafa roșie în mijloc. Floricelele brodate pe ștergar aveau aceeași culoare. Era o plăcere să privești tava și profesorul nu gustase încă nici un fursec. Unul singur sfârâmat, i-l oferise Demetrei Fundoianu. Bineînțeles, când va veni Didi, vor da cu toții împreună farfuria gata.

Simian zâmbi și își pipăi cu același sentiment de fericire buzunarul de la piept. Aici avea a doua surpriză pentru băiat: cinci țigări Kent. I le dăruise un fost coleg de cancelarie și se împlineau trei luni de când le păstra.

Demetra Fundoianu își făcu apariția după o nouă cercetare prealabilă a holului.

— Sunt atât de emoționată! Dar de data asta presimt că nu mai avem mult de așteptat.

În buzunarul rochiei de *crepe-marouin* negru cu puzderie de cerculețe, năsturași, pliseuri și o coleretă de danteluță, se vedeau cărțile pentru pasiență de care nu se despărțea niciodată. Orice pretext era bine venit pentru a le îndeplinii pe masă: va lua notă mare la teză Florin, fiul proprietăresei, vor avea la prânz budincă de orez sau de macaroane, îi va vizita oare Didi Simian...

Se așeză de cealaltă parte a canapelei, trăgându-și bine rochia peste genunchii grași. Îi strecură bătrânului o privire cochetă.

— Ce credeți, domnule Anton, n-ar trebui oare să mă apuc de fumat? Am impresia că m-ar calma și multe din ceasurile pe care le petrec singură ar trece mai plăcut.

Profesorul surâse. I se vedeau pe canini crocheturile protezei.

— Presupun că înainte de a lua o hotărâre atât de categorică, va fi necesar să vă consultați cu doamna Georgescu.

— Femeia aceasta, suspină Demetra Fundoianu, este într-adevăr mult prea autoritară... Ați auzit?

Scăzu instinctiv glasul, aruncând priviri speriate în toate părțile. Profesorul se aplecă, făcându-și mâna pâlnie la ureche. Orice fleac constituia o veste importantă în casa Flaviei Georgescu.

— De la întâi, șopti bătrâna, adică de astăzi, ne scumpește pensiunea cu cincizeci de lei pe lună. Vom plăti deci nouă sute de lei.

— Sunteți sigură?

— Așa am auzit, spuse prudentă bătrâna. În orice caz, nu trebuie să se știe că ați aflat de la mine.

Chipul lui Anton Simian se întunecă. Știrea n-avea nimic îmbucurător. Nouă sute de lei depășeau cu mult jumătatea pensiei lui, iar la Didi nu putea apela. Actorii au obligații mari, trebuie să ducă trenă, să fie eleganți, să țină o casă deschisă. Viața lor e un afiș în fața căruia se oprește toată lumea. Numai rochia de Revelion a Ralucăi, soția atât de dragă a lui Didi, costase două mii cinci sute de lei. Profesorul nu concepea să constituie o povară pentru fiul lui și constatase îngrijorat că menajul traversează o perioadă de jenă financiară. Prânzurile de duminică pe care le luau împreună pierduseră din consistență, câte o salată și o feliuță de carne și de câte ori pleca de la ei, Anton Simian, flămând, trecea pe la expresul *Lido*.

— E inadmisibil de lacom, urmă în șoaptă Demetra Fundoianu.

Profesorul, neatent, o privi nedumerit:

— Cine?

— Doamna Georgescu. Mă întreb cât câștigă ea de pe urma noastră.

Se întreba mereu, era unul din subiectele predilecte ale bătrânilor.

Pierdeau ceasuri întregi în odăile lor, cu creionul în mână cântărind, evaluând, socotind dacă în ziua respectivă mâncaseră sau nu de douăzeci de lei. Abundau mâncărurile de cartofi, tocătura, crema de legume cu pâine prăjită și gogoșile... În materie de rețete ieftine și spornice, fantezia Flaviei Georgescu părea nepuizabilă. Locatarii o socoteau zgârcită și rapace. Pentru a închiria încă o cameră, împărțea dormitorul cu băieții ei, Florin și Doru. Ce-i drept, odaia era mare și o despărțise cu o draperie.

Demetra Fundoianu chicoti. Gândurile îi zburau cu repeziciune de lăcustă, era incapabilă să se fixeze.

— Ați observat, domnule Anton, ce pălărie purta madam Istrate? În viața mea n-am văzut o conopidă mai reușită. Oare s-or fi distrând bine?

— O sper pentru ei, spuse Simian zâmbind.

Soții Istrate, ceilalți doi locatari ai pensiunii, fuseseră invitați să petreacă Anul Nou la o nepoată din Câmpulung.

Demetra Fundoianu începu să aștearnă cărțile pe masă.

— Abia aștept să-i întreb dacă în parc se mai află pavilionul rozelor. Am petrecut seri adorabile acolo... Nu știu dacă v-am spus, dar eu și soțul meu, colonelul, am locuit trei ani la Câmpulung. Până în '29. Era garnizoană acolo, abia după aceea ne-am mutat la Tulcea. Chiar de Sfinții Constantin și Elena. Nu-i nostim? Covrigii erau foarte gustoși.

— Pofțiți?

— Vorbeam despre covrigii din Câmpulung. O adevărată specialitate. Ca și cârnații de Balcic. Am păstrat mulți ani rețeta. Cred că trebuie să fie la fiica mea.

— Ce face doamna Rozalia? întrebă absent Anton Simian privindu-și ceasul.

Demetra Fundoianu își mușcă buza de jos.

— Bine, foarte bine... Au plecat împreună cu copiii la Sinaia, știți, de sărbători. De altfel, v-am mai spus... Sau nu, nu cu dumneavoastră am vorbit... cu domnul Nestor... În realitate, m-au invitat să merg cu ei, dar după cum știți, eu sunt o femeie hotărâtă. Nu-mi place deloc personajul acela care se numește domnul Cloambeș, dar este oare un domn?

Anton Simian clătină evaziv din cap. Bătrâna mințea, dar el se prefăcea că o crede. Fiică-sa n-o invitase, se vedeau rar, nici de trei ori pe an, banii — trei sute de lei cu care Demetra își completa pensia după colonel — îi expedia prin poștă. Totdeauna cu aceeași recomandare, mângălită pe spatele mandatului: *Socotește fiecare leu, banii sunt scumpi, avem copii și greutăți.*

Ochii Demetrei Fundoianu se umeziră. Ultima oară când vorbise la telefon cu Rozalia, îl auzise pe bărbatu-său, odiosul Cloambeș, strigând: „Mai las-o dracului pe pațachina aia pudrată! Nu poate suna decât în timpul mesei?”

Clipi de câteva ori ca să-și zvânte ochii:

— Oare cât să fie ceasul, domnu' Anton?

— Cinci și jumătate.

— Dumnezeule! Trebuie să iau medicamentul. Mă scuzați o secundă, da? Compania dumneavoastră e atât de înviorătoare!

Profesorul rămase pe gânduri. Din cauza emoției, nu mâncase nimic aseară și simțea amar în gură. O înghițitură de ceai de mușețel i-ar alunga cocleala. Intră în odaia lui și deschise termosul. Deasupra patului, în fotografie bogat înrămată, Didi Simian surâdea cuceritor.

*

Ora 5,35

Florin se strecură în hol, pășind în vârful picioarelor. Tremura din tot trupul, mâna îi transpirase pe mânerul casetofonului. Toate i se învâlmășeau în minte. Oana, paharele de gin — mâncase și băuse prea mult și acum îi era cumplit de greață — plimbarea cu mașina, accidentul... El n-avea nici o vină. Nu fusese ideea lui, nu el stătuse la volan. Casetofonul... Da... inima i se strânse, înșfăcase pur și simplu aparatul fără să se mai gândească. Se trezise alergând pe stradă, cu casetofonul strâns la piept. Era primul lui obiect de preț. Numai al lui. Maică-sa nu trebuia să știe nimic... O să-l ascundă...

În spatele canapelei din hol se afla o nișă acoperită cu o draperie de stambă. Aici păstra Flavia Georgescu hainele de ploaie, galoșii și umbrelele locatarilor, încălțăminte, băcănișul, măști și perii. „Miroase a cauciuc”, se plângea mereu doamna Fundoianu ducându-și batista parfumată la nas. O auzeau, bineînțeles, doar Anton Simian și Ionașcu.

Florin dibui un cotlon lângă zid, aruncă o cârpă peste aparat, iar în față așează un bidon vechi de gaz. Aranjă draperia și dispăru în bucătărie. Avea să-i spună maică-si că a venit pe la trei, dar n-a vrut s-o trezească. Deschise geamul și trase aer adânc în piept.

Hainele trebuiau aerisite, ca și răsuflarea. Rupse două frunze de la mușcata de pe pervaz și începu să le mestece conștiincios. Frunza de mușcată acoperă mirosul de tutun și alcool. Se schimbă iute și îmbracă un trening uzat. În hol se auzea mișcare. Florin își lipi urechea de ușă. Nu, nu era maică-sa. Pășea ca un soldat, duduia casa... Trebuie să fie domnul Simian...

Răsuflă ușurat și își legă șorțul. Rămase câteva clipe cu mâinile în șolduri, reflectând ca o gospodină încercată. Erau atâtea de făcut! Îl primul rând trebuia pusă apa la fiert pentru bătrâni, după aceea carnea. Un kilogram și jumătate pentru șase oameni. Nu, doar cinci, azi Doru pleacă în excursie. Va ține seama de asta.

Spală rasolul, apoi intră în cămară să ia ceapă și morcovi. Ce menu era astăzi? A da, supă de oase, rasol cu fasole păstăi și tartă cu magiun. O masă festivă, pe care o dezbătuse îndelung cu maică-sa.

În chiuvetă rămăseseră câteva farfurii murdare din ajun. Își suflecă mânecile și începu să le spele cu apă rece.

De câte ori se gândea la casetofon, simțea un cârcel în inimă. Altădată, primind un astfel de dar, ar fi chiuit de bucurie. Acum îi venea să plângă.

*

Se strecurau hoțeste pe fundul unei râpe. Andrei Gogan se simțea secătuit. Tensiunea ultimelor douăzeci și patru de ore îi agăța plumb de picioare, oboseala își făcuse loc în tot trupul, îl durea carnea, oasele, la fiecare respirație îl usturau plămânii.

„Nu mai am treizeci de ani, gândi. O să fie al naibii de greu, trebuie să iau totul de la lingură și furculiță!”

Țăranul evita cu pricepere potecile, făcea ocoluri lungi, dese. Schimbă cu fecioru-său câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Responsabilul îi atrase atenția să folosească graiul autohton, adăugând:

— Nu mă pune la încercare, omule! Nu mai am nimic de pierdut, ține minte!

— Grănicerii răscolesc coclaurile, șopti gospodarul.

— I-ai văzut?

— Îi simt. La caz de primejdie, vă faceți una cu pământul.

Șerpuiau printre tufărișuri, vântul le culca umbrele, isca pe neașteptate altele noi. Responsabilul își simțea inima în gât, strângea din maxilare încercând să-și alunge spaimele. Urcau o creastă de deal vicleană, numai gropi. Gospodarul se opri, ascultând noaptea. Suflă:

— Culcat!

Gogan lipi înnebunit buruienile uscate. Țăranul îl pocni fulgerător cu

vârful cizmei în încheietura mâinii și scăpă cuțitul.

— Acum să te judec eu, jigodie!

Responsabilul încercă să stăvilească ploaia de lovituri, dar omul îl bătea țărănește, cu încăpățănare și patimă, folosind picioarele și pumnii. Liviu nu mai putu îndura:

— Gata, mă tată!

— Zici că i-o fi de ajuns?

— Eu așa socot. E tot numai o rană.

— Bine, dă de veste grănicerilor.

Băiatul își duse degetele la buze și fluieră ascuțit, haiducește.

*

„De ce oare încă n-a venit Didi? se frământa Anton Simian. Numai să nu fi avut un accident. În noaptea asta, lumea e cam zăpăcită, oameni serioși, la locul lor, par iresponsabili...”

Demetra Fundoianu întindea cărțile într-o ordine pe care bătrânul profesor o găsea straniu de complicată. Era pasiența lui Garibaldi și dura mult, uneori câte un ceas.

Pe degetele grăsuțe, cu pete cafenii, strălucea un inel modern prin anii '40, un cocoloș de aur răsucit ca o cochilie și vârful de un briliant. Bătrâna declară cu certitudine:

— Vine! Uitați-vă și dumneavoastră. Craiul de ghindă cade a treia oară lângă șeptarul de cupă.

— Eu sunt craiul de ghindă! exclamă cu bună dispoziție evidentă un glas în spatele lor. Și iacă-tă-mă-s! Am picat!

Demetra Fundoianu, înveselită brusc, se lăsă pe spate și începu să râdă bătând din palme.

— Domnu' Nestor, v-am spus de douăzeci de ori că dumneavoastră sunteți de verde! De ghindă sunt numai persoanele uscățive, cu ochi negri.

Nestor Ionașcu își trase un scaun lângă masă și-i îmbrățișă cu o privire caldă.

— Ce-i cu domniile voastre? Nu v-ați culcat încă sau v-ați și trezit?

Era cel mai tânăr din pensiune — șaiszeci și opt de ani — un bărbat îndesat cu păr nisipiu și o figură ștersă.

În tinerețe ținuse o loterie modestă în Piața Buzești, iar ulterior, fusese funcționar la secția financiară a raionului Nicolae Bălcescu. Nu se însurase niciodată. Nu din misoginism, nu din cine știe ce filosofie de celibatar. Pur și simplu, așa se întâmplase. În general, trecea neobservat, se credea activ pentru că bătea străzile căscând gura la fleacuri și își făcea singur cumpărăturile, îi plăcea să-și povestească visele pe care și le nota în fiecare dimineață cu conștiinciozitate, avea zeci de caiete — și adora să fie luat drept hipnotizator.

De aceea, obișnuia să-și privească fix interlocutorul și exulta, când celălalt, oarecum stânjenit, începea să se alarmeze, gândindu-se la locatarii anumitor clinici, cu profil precis. Singura impresionată cu adevărat era Demetra Fundoianu. De câte ori întâlnea privirea prea direcționată a lui Ionașcu, își acoperea fața cu palmele, ciripind speriată:

— Încetați, vă rog, domnule Nestor! N-am să vă îngădui pentru nimic în lume să mă adormiți. Ar însemna să nu mai pot răspunde de mine.

Ca și ceilalți, Nestor Ionașcu nutrea în afară de teama de boală o singură spaimă mare: aceea de a nu fi alungat din pensiunea-azil a Flaviei

Georgescu. Cândva, strâmbând din nas în fața unei cine extrem de frugale — două linguri de macaroane și o ceașcă de ceai — proprietăreasa îl pusese brutal la punct:

— Nu țin pe nimeni cu sila în casa mea, domnule Nestor. În alte părți, doar chiria unei camere a ajuns la cinci-șase sute de lei. Îmi vine să cred că vă hrănesc din punga mea. Dacă nu vă place, puteți împacheta chiar mâine. N-am nevoie de preaviz, amatori sunt destui.

Nestor Ionașcu înghețase, înghețaseră și ceilalți. Într-adevăr, unde s-ar putea duce să trăiască, cu mai puțin de o mie de lei pe lună?

Ionașcu se uită la tava cu fursecuri neatinsă. Exclamă mereu tonic:

— Ei, ce se aude cu actorul nostru? Se lasă așteptat.

— Așa sunt celebritățile, domnu' Nestor, spuse Demetra Fundoianu. Au ce face cu timpul lor.

Anton Simian își îndreptă dunga pantalonilor. Declară cu oarecare importanță:

— Probabil a avut mai multe angajamente decât mi-am închipuit eu. În unele locuri petrecerea durează. Tinerii au alt apetit de distracție și, bineînțeles, altă rezistență.

Ușa de la camera Flaviei Georgescu se deschise brusc. Bătrânii tresăriră și întoarseră priviri speriate. Proprietăreasa era o femeie în jur de patruzeci de ani, înaltă, cu fața osoasă și plină de energie. Avea o privire precisă, pătrunzătoare, gesturi iuți și sigure. O simțea îndemânică, întreprinzătoare și tare ca o stâncă. Locatarii n-o văzuseră niciodată în capot ori o ținută mai intimă. Era îmbrăcată totdeauna corect, în fustă și bluză, un șorț albastru, iar părul încărunțit deja îl strângea într-un coc. Azvârli o privire scurtă asupra fursecurilor și fruntea i se încreți.

— A ars lumina toată noaptea, va să zică.

Anton Simian abia se stăpâni să nu se ridice în picioare. Bolborosi confuz:

— Dumneavoastră mi-ați îngăduit-o, doamnă Georgescu. Îl aștept pe fiul meu, actorul.

— Era vorba de un ceas sau două. Așa ne-am înțeles...

— La mulți ani, doamnă Flavia, interveni lingușitoare Demetra Fundoianu, cu intenția de a mușamaliza incidentul. Îngăduiți-mi să vă fac un mic cadou.

Scoase cu gesturi mărunte din buzunar un flacon de colonie de violete. Proprietăreasa îl luă zâmbind, mângâie în treacăt umărul bătrânei, continuând să-l ațintească pe Anton Simian. Profesorul își lăsă ochii în pământ.

— Am să... am să achit eu diferența la lumină.

Asta dorise să audă și Flavia Georgescu. Trecu în bucătărie, traversând holul cu pași mari și apăsați.

Florin avu aceeași tresărire ca a bătrânilor. Îi era teamă de maică-sa. Flavia Georgescu îl scrută cu ochii subțiați de atenție și-l luă în primire:

— Unde ai fost până la ora asta?

Băiatul, cu mâinile în apa soioasă din chiuvetă, întoarse o privire speriată.

— Am venit demult dar n-am vrut să vă trezesc. Am stat o oră întins — arată o ladă lungă de lemne, înaltă, acoperită cu un covor vechi — și pe urmă m-am apucat de treabă. Nu-mi era somn deloc...

— Ai grijă, începu maică-sa un cântec pe care Florin îl auzea de când se ținea minte. Sunt singură, vă cresc cum pot. Taică-tău a fost un ticălos,

m-a lăsat cu doi copii mici și a plecat în lume. Vezi ce faci, nu te vârî în buclucuri, deschide ochii cu cine te înhăitezi. La o adică nu te pot ajuta nici atâtica, n-am bani, n-am cui să dau un telefon, în schimb am și grija lui Doru.

Florin își mușcă buzele. În general, cuvintele Flaviei îi alunecau pe lângă urechi. Azi, însă, căpătau o rezonanță specială. De taică-său nu-și aducea aminte. Când îi părăsise nu avea încă patru ani. Pur și simplu dispăruse într-o dimineață. Rămăsese de la el o singură fotografie mică, prinsă pe o legitimație. Un bărbat tânăr, cu păr mult, întunecat și ochi negri. O figură mai degrabă cuminte, în care n-ai fi ghicit niciodată aventurierul. După ani de zile, primiseră de la el o felicitare de Crăciun, expediată din Mexic. O ilustrată splendidă, cu copii bucălați în jurul unui brad magnific. Florin, a cărui singură jucărie era o minge tare și neagră, cât o portocală, ar fi vrut s-o păstreze. Maică-sa însă o rupsesse metodic, cu furie rece și azvârlise bucățile în sobă.

— Ești prea dură cu băieții, îi reproșau mereu prietenii. Tremură în fața ta, te porți cu ei ca un zbir.

Flavia Georgescu ridicase din umeri.

— Or să înțeleagă și or să mă aprecieze mai târziu.

— Or să te aprecieze, dar n-o să te iubească.

Flavia ridicase a doua oară din umeri. Avea acum altele mai importante pe cap: pensionarii, mâncarea de a doua zi pentru opt persoane, uniforme de băieților, lumina, lemnele, chiuveta de la bucătărie trebuia desfundată, serviciul. Era desenatoare tehnică la un institut de proiectări și lucra uneori și ore suplimentare.

„De-ar avea ziua mai multe ceasuri!” era fraza ei favorită. Nu dormea niciodată mai mult de patru ore pe noapte. Când o părăsise bărbatul, rămăsese năucită. Surpriza, spaima, indignarea o paralizaseră. După câteva luni, se dezmeticise și se hotărâse să deschidă pensiunea pentru bătrâni. Nu scotea mult de pe urma lor: hrana ei și a băieților, impozitele casei. I-o lăsase moștenire un unchi și Flavia Georgescu îl socotea drept singurul ei noroc în viață.

— Doru s-a sculat? întrebă Florin.

— Încă nu. Îl trezesc la șase și un sfert. Nu trebuie să fie la școală înainte de șapte.

Școala lui Doru organizase o excursie la Cheia. Flavia îi îngăduise să participe. Era gratuită, iar băieții își luau cu ei gustarea de acasă.

— I-ai pregătit mâncarea? se interesă Flavia din cămară.

— Da. I-am pus un ou tare, un sandvici cu unt și unul cu miere. Sunt împachetate pe pervazul ferestrei.

— Bine... Ce le dăm astora azi?

— Păi... Era vorba de păstăi cu carne. Am și spălat rasolul...

Proprietăreasa ieși din cămară cu șorțul plin de ceapă și cartofi:

— M-am răzgândit. Le trântim o musaca. E mai spornică.

„Și iar or să mă trimită toți după bicarbonat, la mama dracului, gândi Florin. Farmaciile sunt închise...”

*

Ora 6,30

Sunară îndelung, până le deschise o femeie robustă, cu ochii cârpiți de somn. Sub capotul îmbrăcat în grabă se vedea cămașa de noapte roz, din

milaneză cu o garnitură modestă de dantelă. Locotenentul Moșoianu trebui să-i explice de două ori că sunt de la miliție și că de fapt vor să discute cu fiică-sa, Cati. Ileana Mateescu o ținea pe a ei. Fiind obosită, se culcase înainte de miezul nopții, bărbatu-său, tehnician petrolist, lucrează în Siria, se va întoarce acasă abia la vară. De altfel chiar fără precizările femeii, „amănuntele” siriene din casă săreau în ochi. Covorul de perete plușat cu inevitabila răpire din Serai, fața de masă și cuvertura canapelei, din același serial, câteva măști de lemn deasupra televizorului, cerceii Ilenei Mateescu și un medalion — binecunoscutul profil cu potcap al faraoanei — într-o scrumieră pe masa de toaletă.

Așteptară câteva minute, până apăru Cati într-un capot matlasat și dându-și aere. Dacă ar fi întrebat-o cineva acum drept cine se ia, ar fi oscilat între *Dama cu Camelii* și Mirabela — un nume „superb” sub care se recomanda uneori — virtuala super-star a spionajului secolului XX.

Maică-sa îi dădu un ghiont discret, îndesându-i iute la ureche:

— Nu te strâmba că te cârlesc.

Cati ignoră suveran recomandarea și se așeză într-un fotoliu. Părea ostentivă, preocupată de probleme majore.

— Ai petrecut Revelionul la Răzvan Petcu, nu-i așa? Întrebă Moșoianu.

Fata lăsa să treacă un timp până să răspundă. Își subție privirea, acuzând o miopie distinsă.

Colonelul Dăneț, ars de nerăbdare, o cerceta surprins. Detesta în general maimuțările și chiar faptul că Otilia, care știa că are ochi frumoși, îi dădea uneori peste cap, fluturându-și genele lungi, îl scotea din sărite.

Ileana Mateescu își zgâlțâi fata de umeri.

— Trezește-te! N-ai auzit ce te-a întrebat?

Cati o privi zâmbind ironic.

— În primul rând, de unde să știu că dumnealor sunt de la miliție? Nu cred pe nimeni pe cuvânt.

— Isprăvește! scrâșni maică-sa. Acu' te pleznesc în fața dumnealor. Ai fost sau nu la Răzvan?

Cati oftă neînțeleasă.

— Să zicem că da. Și? Ce importanță are chestia asta?

Moșoianu auzi măselele colonelului pârâind și i-o luă repede înainte.

— Uite, domnișoară, cum stă chestiunea! V-ați plimbat cu o mașină care nu vă aparținea, ați făcut un accident iar unul din prietenii duminicale a furat casetofonul dinăuntru.

Ileana Mateescu păli. Își duse mâna la piept, strângând crispat reverele capotului.

— Aproximativ. Accidentul nu l-am făcut eu, nu știu să merg nici măcar pe bicicletă, iar despre casetofon, habar nu am.

Pierduse ceva din siguranță, dar încă brava. Dăneț interveni cu glas sec:

— L-a luat Florin Georgescu. Unde locuiește?

Cati zâmbi ca în fața unei naivități evidente.

— De-aș cunoaște adresele tuturor băieților care se învârt în jurul meu! Mama m-a învățat...

— Viața lui Florin e în pericol, o întrerupse Moșoianu. În casetofon se află o bombă.

— Ce palpitant! Pe cuvântul dumneavoastră?

Sensul era limpede. „Nu mă duceți pe mine cu benzi din astea.”

Ileana Mateescu o cârpi după ceafă. Lovitura puternică și neașteptată

o azvârli din fotoliu. Căzu pe covor în patru labe și locotenentul abia își stăpâni râsul.

Maică-sa n-o lăsa să-și revină și o apucă de plete:

— Unde stă Florin, secătură? Alaltăieri mi-ai spus că te duci la el să împrumuți un caiet.

Cati își pironi privirea verde în galoșii colonelului. Rosti încet:

— Pe strada Caliman, 13 sau 15, nu sunt sigură. O casă veche, cu grădină...

*

Ora 6,45

Flavia Georgescu prăjea ceapa. Se uită peste umăr la băiatul cel mic.

— Ce iei în excursie? Paltonul?

Doru își scoase nasul din ceașca cu lapte. Vorbi cu gura plină:

— Cum o să mă cațăr pe munte cu paltonul?! Îmi împrumută Florin hanoracul lui.

— Ai grijă de bocanci, că nu mai intri în casă. Și în general, nu fă pe deșteptul acolo. Tu, ăl mai cu moț, tu, capul răutăților.

— N-am să fac pe deșteptul.

Un colț al buzelor îi zvâcnea. Era un băiat de doisprezece ani, cu capul rotund tuns scurt și o bărbie încăpățânată. Nu semăna cu Florin, era mai voluntar și mult mai îndrăzneț.

— Când pleci, să vii să te văd. Termină pâinea!

— M-am săturat. Săru'mâna.

Își spală ceașca și lingurița și dădu să iasă. Maică-sa îl opri în prag.

— Va să zică ne-am înțeles! Uită-te la mine când îți vorbesc. Măine ești tu de jurnă, Florin are liber.

— Bine. Mi-o spui de o săptămână în fiecare zi.

Intră în hol și se strecură în spatele perdelei de stambă. Cei doi bătrâni sporovăiau, Demetra Fundoianu descânta cărțile.

„Babalâcii nu s-au culcat deloc”, își zise Doru cotrobăind printre boarfe. Își căuta bocancii. Dădu peste un obiect cu marginile netezi și dure. „Ce drăcovenie o mai fi și asta?”

Când văzu casetofonul, rămase încremenit de mirare. Își făcu socotelile acolo, în genunchi, sufocat de mirosul greu, că aparatul nu putea fi decât al lui Florin. „Dacă-i cer să mi-l împrumute, își zise Doru, nu mi-l dă...”

Se simți dintr-o dată sfâșiat de dorința de a-l lua cu el în excursie. Își imagina stupoarea și încântarea colegilor, drumul vesel în autobuz. Pentru ca surpriza să fie completă, avea să-l ascundă în sac. Va da drumul la muzică și...

— Ei, tinere, auzi glasul lui Nestor Ionașcu, ce tot moșmondești acolo?

Fără să fie văzut, scoase o limbă de un cot. Totul era să treacă neobservat aparatul până în vestibul. Îl camuflă în spatele bocancilor și traversă iute holul. Când scăpă de privirea bătrânilor, respiră ușurat. Băgă iute casetofonul în sacul de sport, puse pachetul cu mâncare deasupra și strânse șiretul de piele.

În bucătărie, Flavia Georgescu îl inspectă minuțios, îi legă încă o dată fularul. Doru tremura de nerăbdare.

— Hai, mamă, că m-a fluierat Dabu Cornel.

— Las s-aștepte! îi puse o monedă în palmă și-i închise degetele

deasupra: Ai trei lei... Vezi pe ce prostii îi cheltuiești.

Doru o zbughi pe ușă. În hol, Demetra Fundoianu îi ură grațioasă:

— Petrecere plăcută, Dorule. Ai să ne povestești și nouă cum te-ai distrat, nu-i așa?

Băiatul înfășcă sacul și ieși vijelie, lăsând marchiza deschisă. Frigul pătrundea în hol. Nestor Ionașcu se ridică și închise.

*

Ora 7,10

Demetra Fundoianu dădu buzna în bucătărie.

— Închipuiți-vă...

Se opri să respire, sufocată de emoție. Flavia Georgescu așeza straturile de tocătură și cartofi într-o cratiță de șase kilograme. O privi rece. Nu-i plăcea să-i intre chiriașii în bucătărie. Una e să pretinzi, când bucățița din farfurie e minusculă, că măcelarii sunt niște bandiți, vând carnea înghețată plină de sânge și alta e să vezi ce pune gospodina în tigaie. Florin, așezat pe un scăunel mic, curăța nuci.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Flavia Georgescu.

Bătrâna își apăsă danteluța de pe piept.

— Închipuiți-vă... Vă caută miliția.

— Miliția?!

— Da... Pe dumneavoastră și pe Florin... Le-a deschis domnul Nestor. I-am atras atenția că ar fi trebuit să vă ceară permisiunea. Și-a luat totuși această răspundere.

Florin încremeni. Simți că totul se scufundă în jurul lui. În urechi îi răsună cu lovituri de ciocan un singur cuvânt: „casetofonul”.

Flavia Georgescu dezbracă șorțul și își șterse mâinile într-o cârpă. Se uită bănuitoare la fiu-său:

— Ai făcut ceva?

Băiatul, cuprins de panică, bolborosi nesigur:

— Nu... Nu știu...

Dăneț și Moșoianu așteptau în hol, urmăriți cu priviri curioase de bătrâni. Anton Simian, lângă tava cu fursecuri încă intactă, își repezise înaintea gâtul de cocostârc. Nestor Ionașcu se retrăsese în fundul încăperii și își frământa tivul hainei cadrilate. Demetra Fundoianu părea să șovăie, se oprise nehotărâtă, la jumătatea drumului spre odaia ei.

Proprietăreasa intră dreaptă, împingându-l de la spate pe băiat.

— Eu sunt Flavia Georgescu și el e fiu-meu, Florin. Vă pot fi cu ceva de folos?

Dăneț o cântări scurt: „Aprigă muiere!” și făcu semn locotenentului să vorbească. Moșoianu își dresă glasul:

— Fiul dumneavoastră a petrecut Revelionul împreună cu niște prieteni. Presupun că știți...

Flavia îl întrerupse cu o voce categorică:

— Știu tot ce-i privește pe copiii mei.

— Perfect, asta ușurează considerabil situația. Azi dimineață, a adus acasă un casetofon.

Femeia se întoarse spre Florin, fulgerându-l cu privirea.

— Ai adus tu un casetofon?

— Da, șopti băiatul.

— De unde l-ai luat?

— N-are importanță acum, interveni Moșoianu.

Flavia Georgescu ridică palma, oprindu-l.

— De unde ai luat aparatul, Florine?

Băiatul își duse mâna la gât și se rezemă de brațul canapelei. Totul se învârtea în jurul lui.

— Dintr-o mașină...

— A cui?

— Nu știu... Răzvan a condus-o... A observat când proprietarul a lăsat-o deschisă.

— Deci ați furat-o!

Bătrânii, năuci, își plimbau privirea de la unul la altul.

— Ați furat-o, spune!

Dăneț, excedat, interveni:

— Lăsați acum investigațiile, doamnă. Altceva este esențial. În casetofon se află o bombă care poate exploda din secundă în secundă. Grăbește-te, băiete și dă-ne aparatul.

Florin o ocoli pe maică-sa și se strecură după draperie. Cei trei bătrâni săriră arși de pe canapea. Alergară instinctiv spre peretele opus. Aici se opriră, neștiind ce să facă.

Pe obrazul înghețat al Flaviei Georgescu, buzele întindeau o ață subțire.

„Canalia! Degeaba m-am jertfit, degeaba am luptat. Ticăloșia care mocnește în el, ticăloșia lui taică-său a fost mai puternică. Uite ce a ajuns! Un hoț ordinar!”

Florin se ivi de după draperie. Părea complet debusolat.

— A dispărut, îngână... Nu-l mai găsesc.

Colonelul văzu negru înaintea ochilor:

— Ce spui?!

— Nu mai e... Îl ascunseseam aici, după bidonul cu gaz... Nu-s nici două ore.

— Cine ar fi putut să-l ia? Întrebă Moșoianu. Constata uluit că presimțirile lui Dăneț se confirmă. Florin abia își stăpânea lacrimile.

— Nu știu... Vă jur.

Demetra Fundoianu făcu un pas timid înainte.

— Mă scuzați, vă rog... Poate că intervenția mea vi se pare nepotrivită și atunci vă rog să-mi atrageți atenția... Cred... Cred că am văzut în mâna lui Doru un fel de aparat... Bineînțeles, eu nu mă pricep.

Locotenentul o cercetă înfrigurat.

— Cine e Doru?

— Fiul meu mai mic, explică rece Flavia Georgescu... A plecat azi dimineață într-o excursie cu școala, la Cheia.

Demetra Fundoianu dădu de mai multe ori din cap:

— Exact... E tocmai ceea ce vroiam să vă spun. Mi-a atras atenția când a ieșit din debara. Nu-mi place deloc să-mi dau importanță, dar am avut impresia... cum să vă explic... că se furișă... Și atunci am observat că în aceeași mână cu bocancii ținea un aparat negru, cam atât de mare.

— Sunteți sigură?

— Da, domnule... Cred că pot spune, chiar foarte sigură.

Flavia Georgescu, lividă, abia mișcă buzele:

— Înseamnă...

— La ce ora au plecat în excursie? se interesă Dăneț.

— La șapte trebuiau să fie la școală... Învață la Neculuță... Aici, a patra

stradă.

Se luă după ei până în curte.

— Vă implor... Faceți ceva... Sunt patruzeci de copii.

Florin plângea în mijlocul holului. Anton Simian îl mângâie timid pe cap și intră în camera lui.

Își dezbracă haina și se întinse ostenit pe divan. Didi n-avea să mai vină... O știu dintr-o dată, cu sentimentul că o știuse toată noaptea, de la început...

Pe masa din hol, zăceau fursecurile aranjate artistic, ca în pozele cutiilor de cincisprezece lei și cincizeci de bani.

*

„Ferește-mă, Doamne, de dragostea văduvei și mânia țăranului”, își aminti Azimioară, privind chipul lui Gogan.

Era numai copci, numai vânătăi, îi lipsea unul din incisivi, ochiul stâng semăna cu o prună dată în pârg. Mâna dreaptă și-o ținea agățată cu un bandaj de gât.

Se aflau într-o încăpere mobilată sumar, pusă la dispoziția locotenentului de către comandantul pichetului de grăniceri.

Azimioară sorbi ultima picătură de cafea și aprinse altă țigară:

— V-aș face o propunere rezonabilă, începu locotenentul. Întrucât amândoi avem nevoie de odihnă, hai să n-o întindem. De acord?

— Firește.

— La ce ora ați fixat explozia casetofonului?

— Poftim?

Părea nedumerit, deși pe figură îi stăruia altă expresie, imposibil de confundat.

„Clar, își zise Azimioară, și-a propus să nege tot. O să cam am de furcă.”

— Încă putem preveni o catastrofă, reluă locotenentul. Refuzul deliberat de a salva viețile unor oameni nevinovați, măcar acum, în ceasul al doisprezecelea, va avea consecințe extrem de grave!

— Nu știu la ce vă referiți.

— Gândiți-vă bine! Insist. Gândiți-vă foarte bine! Oricum, ați pierdut partida.

— Faceți, presupun, o confuzie...

— Ca să vezi, puteam paria că sunteți îndeajuns de ostenit pentru a mai recurge la tactica obișnuită. Și suficient de inteligent ca să evitați complicații suplimentare care vor spori substanțial anii de penitenciar. M-am înșelat. Respiră lung, ridicând mâinile a neputință: La lucru atunci, cum scrie la carte! Numele:

— Andrei Gogan, cincizeci de ani, domiciliat în București...

— Responsabilul magazinului *Artex*.

— Exact.

— De ce ați încercat să forțați frontiera? Vă avertizez că istoria accidentului de circulație pe care i-ați povestit-o vărului din Ploiești e cel puțin ilară. Improvizați altceva, dacă tot v-ați decis să flirtați cu ridicolul.

— Am o complicație extraconjugală.

— Ați început surprinzător de corect, observă Azimioară. E vorba de Corina Manea.

— Da. O descreierată, de două luni mă șantajează, vrea să-mi distrugă

căminul.

— Adică?

— Insistă să divorțez și s-o iau de nevastă.

— Femeia crampon...

— Vezi bine.

— Continuați.

— Ieri seara, am avut o discuție aprinsă, în Cișmigiu. M-a amenințat cu moartea.

Locotenentul deveni atent. Începuse să întrezărească varianta responsabilului.

— V-a spus și cum o să procedeze, desigur.

— Nu, însă mă pot aștepta la orice.

— De pildă, să vă strecoare o bombă sub așternut.

— Tot ce e posibil.

— Sau, mai patetic, la locul dumneavoastră de muncă...

— De ce nu?

Improviza cu reale aptitudini. Azimioară clătină din cap, edificat:

— Pricep. V-ați speriat și ați decis să vă luați lumea în cap.

— A mai fost ceva, continua Gogan. Discuția degenerând, mi-am pierdut pur și simplu controlul și i-am pus mâna în gât.

— V-a sugerat, probabil, să delapidați pentru ea. Iar dumneavoastră, animat de o etică desăvârșită, ați strangulat-o puțin.

— Cam pe aici. Vă dați seama, în situația nou creată nu-mi rămânea decât fuga.

Locotenentul își pocni palmele, fals surprins:

— Uite cum se rezolvă toate! Păi, de vreme ce Corina Manea n-a murit, totul e în regulă.

— Trăiește?

— Nu știati? Bineînțeles că nu știati, altminteri ce rost mai avea fuga peste graniță? Surâse: Spuneți-mi sincer, mizați cumva măcar unu la sută că vreo instanță o să înghită aiureala asta?

— Refuz să discut.

— Deci, mizați. Îmi imaginez că și pentru sesizarea lui Ionel Florea în legătură cu delapidarea ați compus o povestioară asortată.

— Refuz să răspund.

— Dar să raționați? Corina Marea a făcut, din proprie inițiativă, declarații complete.

— Vrea să mă distrugă, v-am avertizat.

— Aflând că Ionel Florea a alertat autoritățile și că imediat după Revelion va veni o comisie specială de control, ați hotărât să distrugeți unitatea. O idee iresponsabilă, l-ați dat Corinei Manea un casetofon-bombă cu explozie întârziată, sfătuind-o să-l lase în magazin.

Andrei Gogan încercă să râdă, dar nu izbuti decât un rictus.

— Sunt curios care instanță — asta apropo de observația dumneavoastră — ar acorda credit unei întreținute, decise să-și ucidă amantul. A! Acum înțeleg la ce se gândea când m-a amenințat că o să crăp în curând.

— Jumătate de oră mai târziu, continuă Azimioară ignorând intervenția, Corina Manea și-a dat seama că planul a eșuat.

— Planul ei!

— V-a anunțat că Ionel Florea a luat casetofonul acasă.

— Are martori?

— Și v-a implorat să împiedicați nenorocirea.

— Poate proba?

Respingea degajat acuzațiile, întorcându-le împotriva concubinei și pentru o clipă Azimioară regretă că țăranul „ghid” și-a recăpătat prea repede sângele rece.

— Exasperată, femeia a alergat spre miliție, urmă locotenentul. Ați ajuns-o din urmă mânat de altă idee și mai monstruoasă: crima.

— Un impuls nefericit, recunosc, generat însă de alte motive. Nu e prima dată când cineva își iese din sărite pentru că omul iubit îi relevă lucruri cutremurătoare. Adăugă patetic: Pe Corina Manea am adorat-o, domnule locotenent!

— Cu alte cuvinte e prima dată când auziți despre casetofonul-bombă.

— Categorie!

— Iar plasarea lui în magazin v-o explicați prin hotărârea nefericită a partenerului clandestin, decis să vă omoare.

— Nu știți că există și asemenea femei?

Azimioară își privi ceasul încercând din răspuțuri să-și păstreze calmul.

— Asemenea dispozitive nu se desfac pe piața noastră. Cum vă explicați proveniența?

— Întrebați-o pe ea.

— Varianta că ar fi cumpărat casetofonul-bombă de la un străin nu stă în picioare! Italienii vând portjartiere...

— Habar n-am. Nu mă ocup de comerțul la negru.

— Probabil și l-a construit singură.

— Probabil.

— Numai că pentru o asemenea ispravă trebuie să ai cunoștințe temeinice...

Responsabilul îl privi iute, apoi reveni la vechea atitudine.

— Dumneavoastră știți mai bine.

— Dar dumneavoastră? La ce armă ați făcut stagiul militar?

Nu-i răspunse. Privea nedecis podelele. Azimioară stinse țigara:

— O să vă spun eu, la geniu. Specialitatea v-o mai amintiți?

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți.

— Specialitatea explozibile!

— Credeți că m-ați dat gata, așa-i? Vă faceți iluzii. Nu-i suficient să ascuți cuțite ca să devii ucigaș. Un adevăr elementar, la îndemâna oricărei instanțe.

Locotenentul își umezi buzele.

— Ar mai fi unul, la îndemâna tuturor vecinilor. Nu-i un secret pentru nimeni din bloc că soția dumneavoastră este extrem de geloasă.

— Nu.

— Atât de geloasă încât nu se sfiește să vă urmărească pe gaura cheii atunci când întârziați într-o odaie. Oftă: Lucreția Gogan mi-a declarat că v-a văzut meșterind două ore la un casetofon.

Responsabilul încremeni pur și simplu, apoi se frânse brusc.

— La ce oră ați fixat explozia?

Gogan rămase imobil, privind undeva în gol. Azimioară avu impresia că nici măcar nu auzise întrebarea. Repetă:

— La ce oră ați fixat explozia?

— La șapte patruzeci și cinci dimineața.

Locotenentul respiră ușurat, își privi ceasul și părăsi în viteză odaia.

*

Ora 7,20

Degetele lui Moșoianu se albiseră pe volan. Conducea cu o sută douăzeci pe oră, dar colonelul, totdeauna prudent și gata să admonesteze excesele la viteză, tăcea îngândurat.

„O să ne rupem gâtul”, reflectă locotenentul virând spectaculos pe lângă un troleibuz.

Era încă întuneric și cerul scund al începutului de iarnă, străpuns rar de glasul ciorilor, părea de sticlă păcurie. Autobuzul cu cei patruzeci de copii avea un avans de cincisprezece minute care trebuia recuperat...

— ... cu orice chip, rosti sumbru Dăneț.

Moșoianu tresări. Îl buimăcea adresa colonelului, precizia cu care intuia câte un amănunt sau o stare de spirit. Când îl vedea dur, ciolănos, prost îmbrăcat, i-ai fi putut reproșa orice, în afară de o inteligență subtilă.

— Pofțiți?

— Nu la asta te gândeai? Casetofonul poate exploda în orice clipă...

Gogan l-a fixat aseară în jur de opt. Deci, în următoarea jumătate de ceas... Tăcu, apoi adăugă cu un zvâcnet nervos al gurii: Calcul elementar.

Se uită la locotenent. Conducea concentrat, trăsăturile crispate îl făceau de nerecunoscut.

— La vârsta ta, șopti Dăneț, mi-era teamă de moarte.

Locotenentul schiță un gest de surprindere și colonelul zâmbi.

— Nu te-ai gândit niciodată la asemenea eventualitate. Știu, adică îmi închipui. Dacă totuși... Își trecu degetele prin păr, dezmeticindu-se parcă. Fleacuri! Dă-i bătaie, băiete!

— Uite-i! exclamă Moșoianu și apăsă pe accelerator.

*

Puștii cântau cât îi ținea gura, amplificând răgetele la refren: *El bimbo, el bimbo!* Elvira Radian, profesoara de română, tânără și frumușică, bătea ușor tactul cu ghetuța mică de lac. O amuza aerul indignat al lui Ciocârlan, dirigintele de la a VII-a, mutrele ofensate ale Olteascăi, de istorie, acră, cafenie și înțepată. „Hm! Dacă și asta mai e muzică.”

Doru Georgescu mesteca *chewing-gum*. Fălcile i se zbuciumau în ritm de ye-ye, ochii îi sclipeau de nerăbdare. „După ce termină ăștia, îi dau drumu!” Dezmierdă casetofonul camuflat în sacul de sport, amețit de fericire. Degetul care pipăia declanșatorul tremura ușor.

*

— Ăsta a căpiat! exclamă șoferul

Moșoianu trecu razant pe lângă autobuz, se avântă disperat în depășire și frână brusc.

Șoferul chaussonului, gata să intre într-un tramvai, urlă exasperat:

— Boule! Criminalule!

Locotenentul și Dăneț săriră în aceeași clipă.

— Deschide! strigă colonelul, zgâlțâind portiera autobuzului.

Moșoianu îi prinse brațul.

— Lăsați-mă pe mine!

— Pleacă!

Ușile batante se dădură în lături. Șoferul, vânat de furie, țipă sufocat:

— Ați înnebunit?

Dăneț nu-l luă în seamă.

— Cine e Doru Georgescu? Cine? Repede, pentru numele lui

Dumnezeu!!

Zeci de ochi îl priveau fără să priceapă, cuprinși de un vag sentiment de spaimă. Băiatul se ridică neliniștit. Stătea într-o dungă, așa cum obișnuia s-o facă la școală, când se ridica din bancă.

— Ai un casetofon la tine?

Colonelul traversă din doi pași culoarul care despărțea fotoliile și-l zgâlțâi de umăr:

— Unde-i?

Profesorul Ciocârlan se simți obligat să intervină.

— Ia ascultă, tovarășe! Cine ești dumneata și ce ai, la urma urmelor, cu băiatul?

— Dă-mi casetofonul! urlă Dăneț.

Doru îi întinse sacul de sport tremurând. Colonelul azvârli o privire scurtă înăuntru și se repezi să iasă.

„În sfârșit! Doamne, Dumnezeule! În sfârșit!" Mașina infernală se afla în mâinile lui. Îi auzea tic-tacul. Hotărât, nu credea să mai...

Coborî împiedicat treptele autobuzului, strângând aparatul la piept. Unde să-l abandoneze? Cercetă disperat în jur. Clădiri, magazine trecători... Făcu câțiva pași.

Moșoianu, agățat de bara chaussonului, strigă:

— Aruncați-l!!

Fură ultimele cuvinte pe care le auzi colonelul Olimpiu Dăneț. O explozie puternică cutremură văzduhul și o pulbere grea, cenușie, întunecă obrazul palid al soarelui de iarnă.

EPILOG

— Căruțul ăsta mi se pare mult mai practic, spuse Emilia. Landourile sunt frumoase, dar incomode.

Ionel Florea îi strânse mâna. Pe chipul vesel, de băiat drăguț, se citea atenția aceea caracteristică tinerilor căsătoriți care se iau în serios

— Ai dreptate, draga mea. E mult mai practic.

După aceea, traversară bulevardul și se pierdură în mulțime.

*

Placa era pe sfârșite:

O, voi privighetori, nu-i treziți pe soldați...

Coralia Gogan fredona încet melodia, cu buzele strânse. Telefonul începu să sune. Femeia se crispa.

„Am să desființez postul. Oamenii se caută, se caută... În fond, nimeni n-are să spună nimănui nimic..."

Se săltă într-un cot și smulse aparatul din priză.

O, voi privighetori...

*

— În occident, explică Manuela Miga unei prietene la telefon, materialele plastice au căzut complet. Când a fost Sandy în Israel... Știi, anul trecut făcea două curse pe săptămână...

Alexandru închise încet ușa dormitorului. Surâse cu blândețe:

„Pentru Manuela, tot ce-i capitalism înseamnă occident și viceversa... Biata fetiță, n-are nici o vină că n-a putut face studii îngrijite...”

Se așeză pe cuvertura distins îndoită la un colț și începu să-și coasă un nasture.

*

Șerbănică Miga citea ziarul, explorându-și măselele cu un băț de chibrit. Florence, crispată, încerca să nu-l vadă. Stătea în fața oglinzii și își punea părul pe moațe.

„E inutil, gândi, ținând o spelcă între dinți. De patruzeci și cinci de ani, îi explic că mă enervează obiceiul ăsta de birjar care a luat o gustărică și un ciocan la birtul din colț. Nu mai trebuie decât să râgâie... Dacă am înțelege de la început că nu trebuie să încerci să schimbi pe nimeni, am fi mult mai fericiți”.

Șerbănică se uită la bățul ud, îl aruncă în scrumieră și pipăi altul în cutia de chibrituri. Când întoarse pagina, bombăni:

— Florence, ți-am spus de atâtea ori că nu-mi place să șifonezi ziarul...

*

Lucreția Gogan se uită la vitrina goală, așezată în colțul sufrageriei.

— Numai pahare de cristal, am avut patruzeci și opt. Parcă nici nu-mi vine să cred... Atâta mi-au lăsat, așternutul și fotografiile...

De la o vreme, obișnuia să vorbească singură.

*

Corina Manea, în genunchi, învolbură faldurile valului de mătase. Azvârli oblic două margarete de staniol, apoi prinse prețul cu un ac. Se ridică și trecu în colțul opus al vitrinei, azvârlind o privire întâmplătoare în stradă. Un bărbat între două vârste, cu mâinile în buzunare, îi privea fix picioarele goale.

Era elegant, într-un raglan *camel-hair*, admirabil și fără pălărie.

Corina îi zâmbi.

*

Doru Georgescu își înghiți lacrimile. De când Florin plecase de acasă, viața ajunsese un iad. Azvârli cojile de cartofi în găleată, uitându-se pe furis la maică-sa. Părea mai țeapănă ca oricând, amesteca mâncarea din cot, fără să se aplece un singur centimetru.

— Toți băieții se duc, mamă, scânci Doru.

Flavia Georgescu vorbi fără să se întoarcă:

— Am spus o dată nu! Dacă ți-ai terminat treaba, alege mușetelul.

Doru încleștă pumnii. Scrisoarea lui Florin o păstra în caietul de matematică, între coperta de carton și cea de plastic.

„Vino aici, Dorule... Dacă te hotărăști, îți trimit bani de tren... Directorul școlii e un tip valabil, îi explic eu situația... Știi? Am învățat să conduc...

*

Anton Simian decupă cu grijă din *Informația* cronica ultimului spectacol al Teatrului Liric. Referințele asupra lui Didi erau subliniate cu creion roșu. Deschise cutia cu lipici, scoase rotogolul de ceară și începu să manevreze cu grijă personul. Proceda cu meticulozitate, colecționarea tuturor articolelor care se ocupau de Didi — uneori simple anunțuri de spectacole — într-un album cu scoarțe groase, reprezenta una din ocupațiile lui favorite.

— Ce caiet minunat! se extazie Demetra Fundoianu. Știți, domnule Simian, am regretat totdeauna că nu m-am născut cu un talent, cât de mic... Să cânt... sau să pictez. Nici măcar nu mi-ar fi trebuit să ajung celebră.

Bătrânul, deși așezat, surâse blând, schițând o intenție de reverență.

— V-ați născut cu cel mai neprețuit talent! Acela de a fi o femeie fermecătoare...

Era bine dispus, primise o ilustrată de la Didi. Schia cu Raluca la Cota 1400.

Demetra Fundoianu roși de plăcere. Nestor Ionașcu intră în hol.

— Știți ce avem azi la cină? întrebă încântat. Piure de cartofi cu ochiuri românești... Pe cuvântul meu, uneori viața e frumoasă...

*

— Ghici cu cine m-am întâlnit azi! exclamă Cecilia Brănescu.

Inginerul ridică din umeri. N-avea de gând să facă nici un efort. Cecilia urmă bine dispusă, ciugulind dintr-o farfurie cu cireșe:

— Cu Manuela... Manuela Miga.

— Aha!

— Închipuiește-ți, ne-a invitat să trecem pe la ei...

— Ce ți-a spus? Vor să joace un poker?

— Nebunule! râse profesoara.

Inginerul căscă.

— Să te informezi exact. Tipii sunt teribil de neinteresanți.

Intră în sufragerie, dându-și jos, din mers, bretelele de pe umeri...

*

— Ai mai auzit ceva de Răzvan? întrebă Oana.

Leșiseră de la școală și tășcile de vinilin, înalte ca niște portharturi, li se bălăbăneau pe spinare. Cati, cu părul atât de strâns peste frunte și urechi încât îi ridica pielea, cu ochelari și un fular înghesuit în bluza de uniformă, ridică din umeri, afectând o tuse ușoară. De două săptămâni se credea intelectuală rusă, în preajma Duminicii roșii, atinsă de tuberculoză.

— L-a trimis taică-su la Brașov... Urmează o școală tehnică...

Oana dădu cu piciorul într-o coajă de portocală.

— N-o să uităm niciodată Revelionul ăla. Nu-i așa?

Cati zâmbi superior.

— Sunt genul de fleacuri cu care nu-mi încarc niciodată memoria...

Începu să tușească. Un coleg le salută și Cati dădu din cap cu superioritate regală.

— Bună ziua, tinere.

În fața blocului, deveni mai puțin țeapănă.

— Dă-mi și mie, te rog traducerea, la latină. N-am notă și baba mă ascultă mâine...

*

Lucica Petcu își compunea scrisorile la birou.

„... așa că nu-ți pierde răbdarea, un an trece repede și la toamnă mă fac luntre și punte să te aduc înapoi. Îți trimit tot prin Păsăreanu, fără să știe taică-tău, trei sute de lei și un pachet de mâncare. Vezi să termini sarmalele întâi, friptura ține mai bine. N-am uitat de blugi... Mi-a promis persoana că-mi face rost săptămâna viitoare... La fel, ochelari italieni...

*

Doamna Dăneț luă fotografia colonelului de pe televizor și o șterse de praf. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Ovidiu o observa cu coada ochiului.

„Ciudat! își zise. E mai prezent acum, aici, între noi, îl simțim cu mult mai mult decât înainte... Mama n-o să-și revină niciodată...”

Apoi deveni atent. Crainicul sportiv transmitea la radio ultimele rezultate de la campionatele mondiale de fotbal.

*

Locotenentul Moșoianu își imagina o zână blondă. Până una-alta, urmărea cu interes pur tehnic ospătărița brună și zveltă cu picioare de gazelă. Azimioară ridică halba:

— Salve, flăcăule!

Moșoianu tresări. O clipă, văzu în fața ochilor silueta colonelului Dăneț. Era expresia lui: „Salve et i!”

— A fost un număr, șopti îngândurat.

Azimioară dădu mașinal din cap. Se uita la un Ford-Mustang 1979, care încerca să parcheze în fața restaurantului.

„Cam câte salarii mi-ar trebui ca să pot...” Renunță și se întoarse la halba cu bere.
